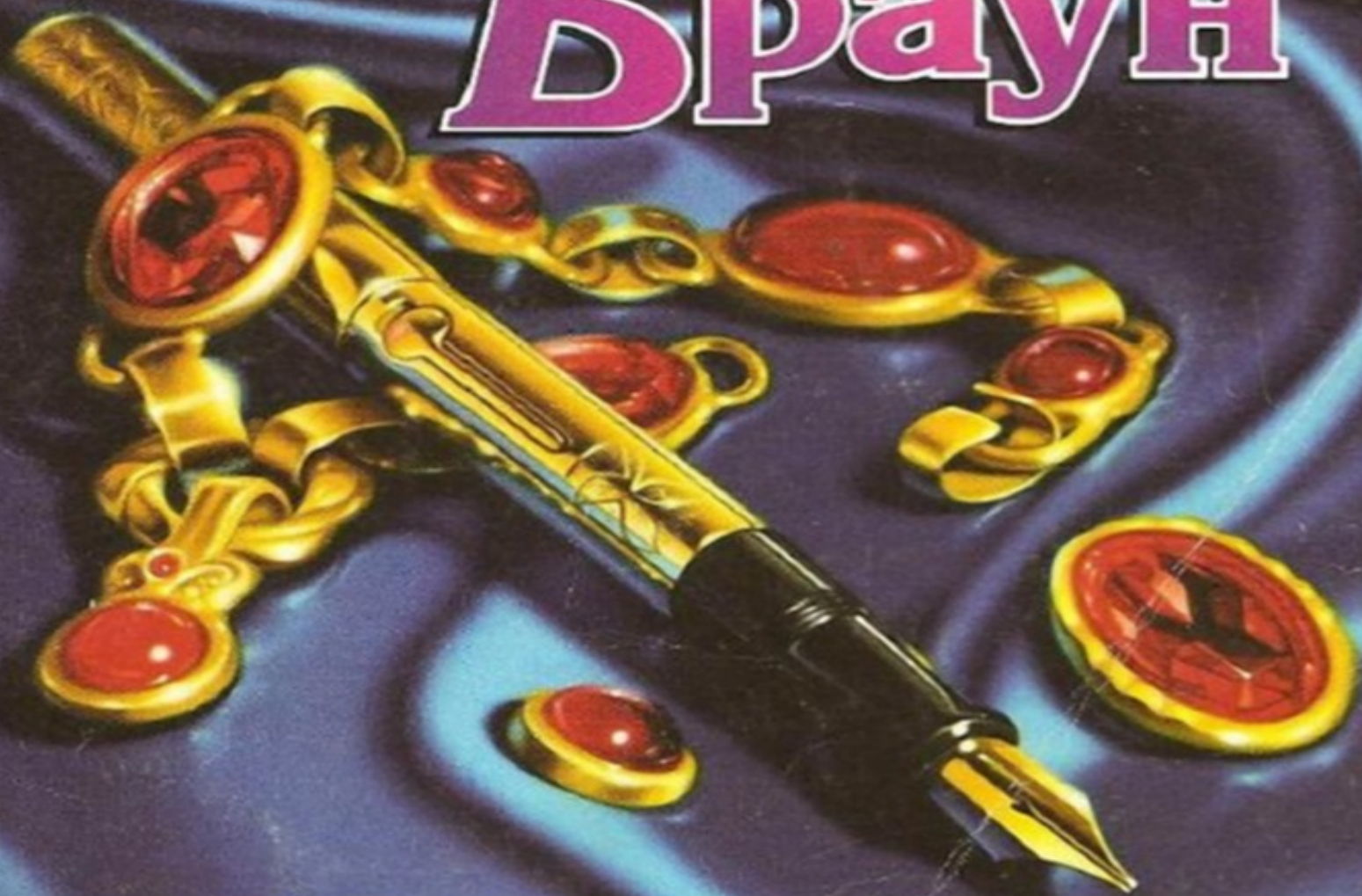

HARLEQUIN®

Бестселър

Сандра Браун

БЕЗСЛЕДНО
ИЗЧЕЗНАЛ

САНДРА БРАУН БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ

Превод: Незабравка Светозарова

chitanka.info

„Специално съобщение: Открити са двайсет и шестима мъже, смятани за изчезнали по време на акция“. За Кийли Престън вестта идва като потвърждение, че дългите години, прекарани в очакване на Марк, не са били напразни. И точно тогава съдбата ѝ поднася поредната си изненада...

ПЪРВА ГЛАВА

Полет номер сто двадесет и четири на Америкън Еърлайнс от Ню Орлиънс до Вашингтон беше направо инфарктен. Или поне така се струваше на Кийли Престън, която стискаше здраво студените си влажни ръце в скута. Погледът ѝ тревожно потрепваше при всяка от ослепителните, синьо-бели светкавици, проблясващи в илюминатора на самолета.

Кийли винаги предпочиташе да лети в първа класа заради удобствата, които предлагаше на пътниците.

— Госпожице Престън... — тя подскочи и извърна глава. Стюардесата загрижено се бе навела към нея през незаетото място до пътеката. — Желаете ли нещо за пиене?

Кийли отметна няколко светлокестеняви кичура от челото си и се опита да се усмихне, въпреки напрегнато стиснатите устни. Не беше сигурна дали ѝ се удаде.

— Не, благодаря.

— Ще ви помогне да се успокоите. Забелязах, че бурята ви изнервя. Мога да ви уверя, че със самолета всичко е наред.

Кийли погледна побелелите от стискане ръце с насмешка.

— Съжалявам, че е проличало — тя отново вдигна глава към стюардесата и се усмихна по-убедително. — Нищо ми няма, уверявам ви.

Младата жена ѝ отвърна със заучена усмивка и додаде за всеки случай:

— Звъннете, ако имате нужда от нещо. До няколко минути ще напуснем обсега на бурята, а след час кацаме във Вашингтон.

— Благодаря ви — рече Кийли и се отпусна назад в удобната седалка, като затвори очи и се опита да не обръща внимание на бурята, която вилнееше отвън.

Мъжът от другата страна на пътеката се възхити на куража ѝ, макар да бе усетил колко се страхува. Всъщност бе следил с удоволствие тази жена, откакто се качи в самолета, само няколко

минути след него. Тя без съмнение беше от жените, които често привличаха вниманието.

Меката ѝ коса небрежно падаше до раменете. Той не харесваше модерните прически, копирани от разни пънк или рок звезди, или така наричания спортен тип. Дамата отвъд пътеката имаше прелестна коса, която всеки път, щом отметнеше глава, докосваше раменете ѝ. Предполагаше, че ухае на цветя, така добре сресана и чиста до блясък му се стори.

Още докато минаваше покрай него, за да заеме мястото си един ред по-напред, от другата страна на пътеката, бе отбелязал колко стегната и слаба е фигурата ѝ. Беше облечена в зелен плетен костюм. Пуловерът стигаше до тънката талия. Полата плътно обгръщаше издължените бедра и постепенно се разширяваше от коленете надолу.

Отгоре на всичко притежаваше и страхотни крака. Когато се изправи да намести дъждобрана си в багажника, той видя очерталите се под пуловера чудесно оформени гърди.

Скоро след излитането мъжът извади папка с документи от куфарчето си и за страничния наблюдател бе очевидно, че има намерение да работи. Ала вниманието му изцяло бе ангажирано от непознатата. Беше си поръчала филе миньон за вечеря, но хапна точно три хапки. Малко броколи. Никакъв хляб. Никакъв десерт. Бе изпила половин чаша вино розе и чаша кафе с мъничко сметана.

След като приключи с вечерята, мъжът „допрегледа“ важните документи и ги прибра в куфарчето. Разгърна „Таймс“, но час по час поглеждаше към жената над вестника. Забеляза стюардесата и се заслуша в разговора. После престана да се преструва, че чете, и продължи да я наблюдава внимателно.

В този момент самолетът хлътна във въздушна яма и внезапно пропадна надолу. Всеки редовно пътуващ със самолет човек не би се притеснил сериозно от този факт. Но непознатата от другата страна на пътеката се изправи рязко и се огледа. Очите ѝ бяха разширени от страх.

Без да разсъждава, подчинявайки се на някакъв подсъзнателен импулс, който нямаше време да анализира, мъжът прекоси пътеката и се озова на седалката до разтревожената пътничка; стисна ръцете ѝ в своите.

— Всичко е наред. Няма от какво да се притеснявате. Слабо въздушно колебание. Не изпадайте в паника.

Те, изглежда, бяха единствените пътници в салона на първа класа, които забелязаха внезапната, иначе моментално коригирана загуба на височина. Стюардите все още бяха в кухнята, откъдето долиташе познатото тракане на порцелан. Останалите пътници, които всъщност се брояха на пръсти заради късния час на полета, бяха или заспали, или прекалено заети със себе си, за да забележат, че впечатляващият млад господин мигновено се бе възползвал от случая, за да се настани до разстроената непозната.

Силните ръце, които сграбчиха нейните, бяха толкова добре поддържани, че тя се загледа в тях за момент, преди да вдигне изненадано очи към лицето на мъжа. То беше прекалено близо до нейното, но странно защо, това не я притесни.

— Съжалявам — долетя до нея собственият ѝ глас. За какво се извиняваше? — Добре съм. Наистина съм добре. Просто... — дрезгавият ѝ глас я сепна. Къде беше изчезнал мелодичният ѝ тембър, така привичен за говора ѝ? И защо заекваше като идиотка? Коя нормална жена би се държала като абсолютна истеричка в самолет, освен някоя невротичка? И защо не ѝ се искаше да издърпа ръце от неговите?

Вместо това се взираше в най-черните очи, обрамчени от най-черните вежди и мигли, които някога бе виждала. Под лявото му око имаше белег, дълъг почти сантиметър. Носът му беше фин, приятно оформен. Устата — широка, а устните — опасно чувствени. Челюстта и брадичката бяха подчертано упорити и мъжествени, но дълбоката трапчинка на дясната буза, близо до така интригуващата му уста, спасяваше лицето от прекалено суров израз.

— Нали за това са приятелите? — попита той, с онази сгряваща и вдъхваща доверие усмивка, която се бе превърнала в негово запазено право и анатема за враговете му.

По дяволите, кого заблуждаваш, запита се негласно той. Не се чувстваше като приятел.

Зелени. Очите ѝ бяха зелени, големи, одухотворени и мамещи. Кожата на лицето не беше толкова светла, а по-скоро с цвят на праскови и... мед, нещо като кайсия, която през лятото сигурно ставаше златиста. Естествената ѝ красота беше умело подчертана с

точното количество грим. Носът беше правилен. А устните... Господи, устните! Гладки, блестящи от тънък слой коралово червило.

Малки златни халки украсяваха ушите, а тънка златна верижка — шията. Нямаше пръстени по ръцете, които той държеше. Този факт го зарадва. Тялото ѝ леко трепереше и за един миг на лудост той си помисли какво ли би било усещането тялото ѝ да тръпне под неговото от страст. Мисълта едновременно го развълнува и смуги. Очевидно бе, че тя няма намерение да провокира такава реакция у който и да било мъж. Желанието бе рожба само на неговото съзнание, но със сигурност бе там. Та това не беше просто плътско желание, а по-скоро стремеж да я закриля. Не да доминира, а да я защитава. Да ѝ вдъхне от своята сила. Чисто мъжко чувство. Не бе го изпитвал с друга жена.

Може би нещо от мислите му бе проблеснало в погледа, защото тя леко се опита да издърпа ръце. Той ги пусна неохотно.

— Казвам се Декс Девъро — представи се, за да прикрие неловкостта, появила се помежду им.

— Да, това сте вие — след което се засмя тихо и нервно на собствените си думи. — Искам да кажа, познах ви. Приятно ми е да се запознаем, конгресмен Девъро. Казвам се Кийли Престън.

Той присви очи, вирайки се в нея, и наклони глава замислено.

— Кийли Престън. Кийли Престън... Къде съм чувал това име? Да не би да се познаваме?

— Само ако пътувате през Ню Орлиънс — усмихна се тя. — Аз съм репортерът от радио „Кей Ди Ай Икс“, който предава съобщения за пътната обстановка през натоварените часове с дежурния хеликоптер.

Той се плесна по челото с длан.

— Разбира се! Кийли Престън. Е, притеснен съм от срещата с такава знаменитост.

Тя се засмя отново и на него му стана приятно. Смехът ѝ беше тих и мелодичен. Красивото ѝ лице вече не беше напрегнато.

— Чак пък знаменитост.

— Но вие сте наистина знаменитост! — той се наведе напред и ѝ прошепна заговорнически: — Познавам хора, които не биха посмели да потеглят с автомобила си към работа сутрин без вашето умело ръководство от въздуха — той изправи глава и сбърчи вежди. Един миг

я наблюдава озадачено. — Моля да ме извините за недискретния въпрос, но ако сте в хеликоптера всеки ден, защо...

Остави въпроса недовършен, но тя продължи вместо него:

— Защо се изплаших ли? — извърна глава и погледна отново през прозореца. Бяха излезли от обсега на бурята, макар светкавици все още да раздираха далечния хоризонт. — Знам, че е глупаво. Не е заради самото летене. Както сам отбелязахте, правя го всеки ден. Мисля, че бурята ме разтревожи.

Извинението прозвуча неубедително дори в нейните уши. Какво оставаше за Декс Девъро.

Защо просто не му обясни? Защо не му каже, че Престън е псевдоним, че името ѝ е друго? Защо не признае, че летенето понякога я ужасява, че предаванията от хеликоптера бяха част от терапията, която сама си бе предписала срещу своите собствени страхове?

Тя самата не можеше да свикне с тях, още по-малко да ги изкаже с думи. Знаеше от опит, че обясненията ѝ притесняват мъжете — неженените привлекателни мъже. Те недоумяваха как да я приемат. За да спести на себе си и на Декс Девъро подобно неудобство, реши да се придържа към неясния отговор, който му бе дала. За момента той изглежда го задоволяваше.

За да отклони разговора от себе си, тя попита:

— Вие ли ще бъдете нашият следващ сенатор от Луизиана?

Девъро се подсмихна и тръсна глава по момчешки. Забеляза няколко сиви кичура в гъстата му черна коса. Хубава коса.

— Не и ако противниците ми попречат. Вие как мислите? — запита я той директно.

— Мисля, че шансовете ви са големи — отвърна тя спонтанно и открито. — Репутацията ви на конгресмен е безупречна.

Декс Девъро си бе създал добро име в родния ѝ щат. Беше известен като политик, защитаващ интересите на работниците. Често можеше да бъде видян в джинси и работна риза да разговаря с рибари, фермери или работници от местните фабрики. Опонентите му се надсмиваха над политическата му тактика и го обвиняваха в неискреност и популизъм. Поддръжниците му го боготворяха. Във всеки случай той държеше цялата общественост да е в течение на изявите му.

— Не ме смятате за „опортюнист, който постоянно разпалва спорове, за да ги обръща в своя изгода“? — попита той, цитирайки една наскоро излязла уводна статия в пресата.

Тя се усмихна. Беше я чела.

— Е, трябва да признаете, че името Девъро не ви вреди в предизборната надпревара в щат като Луизиана.

Той се усмихна в отговор.

— Какво да направя, като един от достойните ми прадеди е бил французин с креолска кръв. Не знам дали това ми помага, или пречи. Знаете ли колко варварски са се държали по онова време? Дуели. Били са с гореща кръв, избухлив нрав, а са си падали и малко сноби. Един от прадедите ми скандализираше фамилията, като се оженил за американско момиче след победата на Джексън над англичаните. А един от черните овце във фамилията дори се оказал шпионин на янките, когато съюзническата армия превзела Ню Орлиънс по време на Гражданската война.

— Добре, добре — засмя се тя, — в рода ви гъмжи от главорези и предатели — сетне го погледна предпазливо. — Бих казала, че сте обектът мечта за един журналист.

— О, така ли? — попита той и премигна, забелязал внезапното ѝ притеснение.

— Имам предвид, че и двете ви имена започват с „Д“ и... — тя млькна смутено. — Един добър предизборен щаб би сторил чудеса от този факт по време на кампанията ви. А и това, че сте млад, с добър външен вид... Нещо от типа на Джон Кенеди.

— Да, но той е имал съкровище като госпожа Кенеди. А аз нямам предимството да съм с привлекателна съпруга.

Кийли знаеше това. Всеки го знаеше. Ергенството му бе факт, добре дошъл за противниците му. А външният му вид не му помагаше, напротив — пречеше. Някои смятаха един привлекателен ерген за едва ли не смъртоносна заплаха, когато ставаше въпрос за активната политика.

Тя се загледа в полата си. Коляното му бе толкова близо до нейното, че можеше да усети материята на панталона му с кожата си. Но не се отдръпна. Вместо това вдигна очи и улови изучаващия му поглед.

— Дори нямам добра перспектива за женитба — рече той. Тя преглътна. — А вие?

Въпросът като по чудо не бе последван от шумно треперливо издишване.

— Не.

Този първичен сексуален инстинкт! Любима тема на режисьори, композитори и писатели. Но той можеше да бъде и твърде болезнен, когато някой се опитваше да го потисне. Вълнението, изпълващо гърдите на Кийли, докато гледаше Декс Девъро, не можеше да бъде преодоляно бързо. Толкова години на въздържание. Сега, открило своя шанс, това особено чувство избухна с невероятна сила. Караше гърдите ѝ да се повдигат припряно, изпълваше цялото ѝ тяло, задушаваше я. Но преди да умре от това сладко задушаване, тя бе възнаградена с глътка въздух.

Стюардесата спря до мястото на Декс.

— Виждам, че сте се запознали. Искате ли да ви донеса нещо, госпожице Престън? Конгресмен Девъро?

Без да сваля очи от Кийли, Декс попита:

— Ще ми правите ли компания за по едно бренди?

Тя се опита да отговори, но успя само да кимне. Той се обърна към стюардесата.

— Две брендите, моля.

Кийли използва момента, за да възвърне самообладанието си. Прокара език по устните си, премигна, вдиша дълбоко три пъти и избърса влажните си длани в полата. Кракът му все още бе там. Дори още по-близо. Колко ли бе висок? Не бе имала време да забележи, когато изневиделица се бе появил до нея, сграбчвайки ръцете ѝ.

— Кийли?

Тя го погледна. Лицето му беше сериозно.

— Ако се кандидатирам за Сената, ще гласуваш ли за мен?

Двамата се засмяха и напрежението се разсея. Сервираха им питиетата и тя нерешително надигна своята чаша. Не ѝ хареса, но не го показва.

— Разкажи ми за работата си. Трябва да е весело и вълнуващо — рече мъжът приятелски.

— Изглежда примамливо отвън, но всъщност си е работа като всяка друга, уверявам те. На мен ми харесва.

— А не се ли уморяваш да даваш автографи на публиката, която те обожава?

— Не забравяй, че работя в радио. Хората рядко ме разпознават. Но ако се появя пред публика от името на радиостанцията, може би ще пожъна известно количество аплодисменти като звезда.

— Защо не се пробваш в друго подобно поприще...

— В телевизията ли? Не, благодаря! — отсече тя. — Оставям камерите на приятелката ми Никол.

— Никол... Как е цялото й име?

— Никол Кесълман. Тя води новините в шест на телевизионната компания, която е в една сграда с нашето радио.

— Да, виждал съм я в Ню Орлиънс. Блондинка, нали?

— Да. Мъжете никога не забравят Никол — рече Кийли без злост. — От години сме близки приятелки. Обича да се наслаждава на популярността си. Когато сме навън, обира всичкото внимание.

— Съмнявам се — рече той кратко.

Кийли забеляза, че наистина го мисли. Бързо извърна поглед.

— Не бих разчитала на работата си, за да спечеля нечие внимание — рече тя.

— Може да се наложи. А работата не пречи ли на личния ти живот? На семейството ти?

Това беше опит да изкопчи от нея повече информация. Кийли предпочете да заобиколи отговора.

— Успявам да го избегна.

Така темата бе приключена.

Лампичката на колана на седалката светна и стюардесата дойде да вземе чашите им. Пилотът обяви, че всеки момент ще кацнат. Те се направиха, че слушат бюлетина за синоптичната обстановка в столицата. Не гледаха един към друг, но и нямаше нужда. И двамата разбираха какво става.

Ръката му беше върху дръжката, разделяща седалките им. Беше силна и красива. Носеше златен пръстен с монограм на безименния пръст. На китката му имаше часовник с каишка от крокодилска кожа. Циферблатът беше кръгъл, с черни римски цифри. Отчиташе само времето. Нямаше дата, аларма, мелодия или други така наречени екстри. Само две елегантни стрелки, отчитащи времето. Това й хареса.

Като се имаше предвид социалният му статус, нормално би било да е облечен в консервативно сиво. Но Декс Девъро носеше панталон от камилска вълна, двуреден морскосин блейзър, бежова риза и умело подобрена вратовръзка.

Нямаше ли все пак някой мъничък недостатък? Колкото и да се мъчеше, в момента Кийли не успя да открие такъв.

Декс се правеше, че гледа ръката си. Всъщност пресмяташе разстоянието от висящите си пръсти до стройния крак под тях. Крайчецът на дантела в бледосиньо се подаваше изпод ръба на полата. Сърцето му заби по-силно. Дали беше само подплата, или цял комбинезон със сатенени презрамки?

Той изруга наум. Подобни порочни мисли го разконцентрираха и го караха да се чувства неудобно. Намести се в седалката и се обърна рязко към нея.

— Колко дълго ще останеш във Вашингтон?

— Аз ли? Не знам. Зависи от... няколко неща — отвърна тя, без да уточнява.

— Къде ще отседнеш?

Сърцето ѝ се сви. Ставаше опасно. Той прекриваше границите на обикновеното познанство. И освен това бе твърде привлекателен. Сега беше моментът да го спре, докато не е станало късно.

— Мислех от летището да си запазя стая в хотел.

По извърнатите зелени очи и леко треперещия ѝ глас той схвана, че не казва истината, но ѝ прости с радост. Тя просто проявяваше деликатност. Това потвърди по-ранната му преценка. Не се натрапваше. Лесно щеше да я открие.

— За мен беше удоволствие, Кийли — протегна той ръка приятелски и се усмихна. Тя пое дланта и я стисна сърдечно, докато удивено съзерцаваше дълбоката трапчинка на дясната му буза.

— Благодаря за помощта.

Гладките устни се разтегнаха, за да открият хубави бели зъби, и Декс едва успя да отдели очи от тях.

— Довиждане — побърза да се сбогува той и се отправи към мястото си.

— Довиждане.

Конгресменът събра нещата си и се приготви за кацането, което премина безпроблемно. Кийли упорито гледаше ту напред, ту през

прозореца, макар да усещаше, че мъжът е зад нея.

Когато Боинг 727 спря в края на пистата, тя остана неподвижна за момент, преди да се протегне за палтото си в багажника. Упорито се мъчеше да не поглежда към стоящия близо до нея Девъро, макар да долавяше с периферното си зрение, че той вече облича палтото си. Тя реши все още да не облича своето. Току-виж, ѝ предложил да ѝ помогне. Това означаваше да я докосне отново, а тя искаше да го избегне.

Взе дамската си чанта, куфарчето и праметна палтото на ръката си, преди да стъпи на пътеката.

Той я изчака да мине пред него.

— Имаш ли още багаж?

— Само една чанта. А ти?

Той поклати глава.

— Този път пътувам леко.

Нямаше какво друго да добави. Тя прекрачи в ярко осветения ръкав, свързващ самолета с терминала, и мина по него с бърза стъпка. Можеше да му се стори смешна. Защо просто не се обърне и не подхване неангажиращ приятелски разговор? Знаеше, че върви точно зад нея. А защо той не я заговори? И двамата се държаха като хлапаци. Може би така беше по-добре. Инстинктът ѝ подсказваше да спазва колкото е възможно по-голяма дистанция помежду им. За по-голяма безопасност.

Кийли влезе в залата на летището. Когато минаваше през вратата, тълпа репортери, нарамили камери и микрофони, я отминаха забързани. Тя се обърна.

Декс вече бе заобиколен от микрофони, светкавици на фотоапарати и камери. Усмиваше се и отклоняваше сипещите се въпроси, шегувайки се с лошото време във Вашингтон. Докато един агресивен репортер изстрелваше поредния въпрос, който тя не можа да чуе, Декс погледна напред и улови погледа ѝ през тълпата. Усмивката му бе почти извинителна. Тя прошепна „довиждане“, след това се обърна и тръгна към ескалатора.

След като взе пътната си чанта от лентата за багаж и свери кода със стикера на билета си, тя се запъти към изхода. Спря едно минаващо такси и остана до колата, докато шофьорът слагаше багажа ѝ отзад. В този миг друго такси спря до тях.

Декс отвори задната врата и изскочи навън, заобиколи колата отзад и се озова на тротоара пред нея. Беше задъхан. Нощта беше студена. Дъхът му излизаше на облачета пара.

— Кийли... — той изглеждаше объркан, нетърпелив и разтревожен едновременно. — Не искам да ти казвам довиждане все още. Ще изпиеш ли чаша кафе с мен някъде?

— Декс...

— Знам. Аз съм само един непознат. Не си от типа жени, готови да приемат покана от мъж, с когото случайно са се срещнали в самолета или някъде другаде. Не искам да те обидя. Аз просто...

Той приглади разрошената си от вятъра коса. Яката на палтото му бе вдигната и докосваше суровата линия на брадичката. Студеният вятър замяташе края на палтото му в краката. Коланът висеше от гайките.

— По дяволите — тихо изруга той, бръкна с ръце в джобовете си и впери поглед в шосето. След това отново вдигна очи към нея. — Би ми било приятно да прекарам повече време с теб, да те опозная. Не е толкова късно. Нека да изпием по едно кафе. Моля те!

Нима можеше да устои на тази трапчинка, на тази мамеца усмивка? Но Кийли Престън не биваше да се поддава.

— Съжалявам, Декс. Не мога да приема.

Някой зад неправилно спрялото такси изсвири с клаксона си настойчиво. Шофьорът на таксито на Кийли направи нетърпелива гримаса. Бяха се увлекли.

— Друга среща ли имаш?

— Не.

— Уморена ли си?

— Не, аз...

— Какво?

— Просто не мога — тя прехапа долната си устна раздражено.

— Това не е отговор, Кийли — рече той нежно и додаде. — Или може би не ти е приятно?

— Напротив! — решителността в отговора ѝ го обнадежди, докато самата тя се ужаси.

Извърна глава, блуждаейки с очи по уличното движение и светлините на летището, които просветваха през леката мъгла.

— Не мога да приема поканата ти, Декс — тя говореше толкова тихо, че той трябваше да наведе глава, за да я чуе. — Аз съм омъжена.

ВТОРА ГЛАВА

Той отметна глава, сякаш му бяха нанесли съкрушителен удар в зъбите. Почувства се точно по този начин. Взря се в сведената ѝ глава. Тя бе вперила поглед във влажния бетон под краката си.

— Омъжена? — дрезгаво повтори Декс. Не бе го очаквал.

Тя го погледна в очите и промълви само:

— Да.

— Но...

— Довиждане, Декс — Кийли го заобиколи, дръпна вратата на таксито, отпусна се на задната седалка и каза на шофьора да кара към „Хилтън“. Той я погледна с неприкрита враждебност, задето го бе накарала да чака толкова дълго.

Таксито потегли и смело си запробива път в натовареното движение. Кийли нищо не забелязваше. Бе покрила лицето си с ръце и притискаше чело с пръсти, за да намали острата пулсираща болка.

Моментът, от който толкова години се боеше, бе настъпил. Срещна мъж, чието присъствие я объркваше, и тя не знаеше как да се държи.

Кийли Престън Уилямс бе омъжена от дванайсет години, но съпруга беше само за три седмици. Тя и Марк Уилямс бяха класическа двойка от гимназията. Той беше звездата на отбора по лека атлетика в малкия им роден град край Мисисипи, а тя — едно от момичетата клакьорки.

Годината беше 1969. Наркотиците, алкохолът и разюзданите сексуални отношения още не бяха станали начин на живот в гимназиите от провинциалния Юг. Общността, в която тя и Марк израснаха, бе все още идилично наивна. На мода бяха областните първенства по футбол, пикниците и сбирките в църквата.

След завършването си Кийли и Марк се записаха в местния държавен университет. Марк продължи да спортува активно и като резултат от натоварената учебна програма и изтощителни тренировки

по футбол оценките му се понижиха дотолкова, че в края на семестъра трябваше да напусне.

Войната във Виетнам продължаваше да бъде заплаха за всеки млад човек и Марк се оказа поредната нейна жертва. Когато наборната комисия бе известена за средния успех на Марк, името му в списъците се качи главоломно нагоре и той получи повиквателна. Две седмици по-късно потегли към военния лагер.

Идеята да се оженят веднага щом Марк получи повиквателна бе на Кийли. Плака, моли, заплашва, докато накрая го убеди. Веднъж пренебрегнал по-мъдрото решение, той настоя да известят родителите си и в уречения ден всички се събраха при пастора. Така се ожениха.

Прекараха уикенда в Ню Орлиънс, след това се върнаха у дома да изживеят двете кратки седмици с родителите на Марк, докато военният автобус не го откара. След три месеца във Форт Полк, Луизиана, той бе изпратен във Форт Уолтърс, Тексас да бъде обучен за пилот на хеликоптер. След шестмесечно отсъствие от дома Марк бе награден да прекара едноседмичен отпуск с младата си съпруга, преди да отпътува с военния кораб.

Началото на брака им бе ознаменувано с нежната, съдържана страст на млада двойка. Но все пак имаше нещо сладко и невинно в пламенните им прегръдки, преди Марк да отпътува на другия край на света, в един ад, който не бе си представял дори и в най-мрачните си мисли.

Кийли продължи да ходи на лекции, като започна и работа след учебните занятия, за да успее да покрива разходите си. През нощта пишеше дълги, объркани, пълни с новини писма до Марк. Получаваше неговите от време на време. Тя четеше и препрочиташе писмата му, разтапяйки се от любов при всяка негова нежна дума.

След това настъпи мълчание. Изминаха седмици, сетне и месец, а те не получаваха вести за него — нито тя, нито разтревожените му родители. И тогава я посети един офицер от Форт Полк. Хеликоптерът на Марк бил видян да пада към земята, но местонахождението и състоянието му не били известни. Не попаднал в списъка на загиналите. Не открили тялото му сред останките на хеликоптера. Не бил обявен и за попаднал в плен. Просто изчезнал.

И до този ден това бе всичко, което Кийли Престън знаеше за съпруга си. Марк бе в списъка от две хиляди и шестстотин души,

определени като „безследно изчезнали по време на акция“ в Югоизточна Азия.

През последните няколко години Кийли не си беше губила времето и упорито се бори обществото да не забравя за „безследно изчезналите по време на акция“. Заедно с другите жени в подобно положение бяха организирали Инициативен комитет на семействата на безследно изчезналите, известен с инициалите ИКСБИ. Кийли беше почти постоянен говорител на този комитет...

Тя се облегна на пропитата с цигарен дим, прашна кожена дамаска на таксито и се загледа с празен поглед в градския пейзаж. Дванайсет години... Май не се чувстваше по-добре в момента, отколкото, когато научи за изчезването на Марк.

Въпреки депресията и разочарованието тя бе успяла да завърши следването си със степен по журналистика. След получаването на дипломата се премести в Ню Орлиънс и бе назначена в „Пикейн Таймс“ на внушително звучащата длъжност „редактор“. Задържа се на тази работа няколко години, като постепенно си проправяше път към стажант-репортерството, което се оказа доста незавидно занимание. Събитията, които трябваше да отразява, бяха толкова незначителни, че репортажите ѝ бяха погребани някъде във вътрешните страници на вестника.

От колеги бе разбрала, че някакъв журналист от местното радио внезапно напуснал заради гаф с оператора на пулта в ефирно време. В обедната си почивка се отби при обезпокоения директор на новините, очарова го и той я нае веднага. Започна още на следващия ден. Новата работа ѝ хареса. Поне бе по-интересна, отколкото скучните репортажи за вестника.

С Никол Кесълман се запозна в кафенето на радиото, когато едновременно се пресегнаха за една и съща бутилка кетчуп. Сприятелиха се и когато някой подхвърли новата идея да се назначи жена с по-вълнуващ глас в хеликоптера, следящ движението по пътищата, Никол предложи това да бъде Кийли.

Кийли изслуша предложението със смесица от ужас и неверие. Никога преди не беше говорила пред микрофон. А и всеки ден да лети с хеликоптер! Марк! Хеликоптерът му бе летял със стремителна скорост към земята, обгърнат в пламъци. Бе експлодирал, но тяло не беше намерено. Не, не можеше да приеме.

И все пак прие, гледайки на този нов вид работа като на начин да съхрани спомена за Марк. С годините споменът започна да избледнява. Освен това работата постави на изпитание страха ѝ от летене, с който постепенно се пребори. Кийли Престън Уилямс мразеше да признава, че се страхува от каквото и да било.

Приятелството ѝ с Никол Кесълман укрепна през годините. Бяха свикнали да си казват всичко открито, колкото и неприятно да бе. Миналата нощ, докато Кийли приготвяше багажа си, Никол, седнала с кръстосани крака в средата на леглото ѝ, се бе опитала да я разубеди да ходи на тази среща.

— Достатъчно дълго игра ролята на мъченица. Господи, Кийли! Твоето умение да се самоизтезаваш е единственият ти глупав недостатък — не я оставяше на мира тя, докато ѝ помагаше да избере кои дрехи да вземе.

— Никол, обсъждали сме го толкова пъти, че вече знам всяка твоя дума. Нека да запишем този разговор и всеки път, щом почувстваме, че спорът се задава, да пускаме касетата, за да си спестиш думите.

— Сарказмът не е твой специалитет, Кийли, така че спри с тези глупости. Знаеш, че съм права. След всяка среща със съпругите на безследно изчезналите се връщаш смазана и оставаш в това състояние седмици наред — тя се облегна назад, разкривайки пищната си плът, за която мнозина жени ѝ завиждаха. Това бе само нищожна част от всичките ѝ предимства, да не говорим за буйната руса грива и морскосините очи. Усмивката ѝ бе подвеждащо ангелска. Тази херувимска уста можеше да избълва куп неприлични фрази, способни да накарат и най-закоравелия морски вълк да онемее.

— Длъжна съм да го направя, Никол. Помолиха ме да бъда говорител на комитета, защото съм най-квалифицирана. Обещала съм и ще отида. Още повече, че вярвам в това, което правя. Не за себе си, а за другите семейства. Ако Конгресът обяви съпрузите ни за мъртви, тогава заплатите, които им се полагат, ще секнат. Не мога да наблюдавам безучастно всичко това.

— Кийли, известна ми е цялата дейност на ИКСБИ. Мотивите ти бяха силни, но това изтезание все някога трябва да свърши. Когато част от пленените американски войници бяха освободени и Марк не се

оказа между тях, ти се разболя. Видях с очите си ада, през който мина. Докога ще продължаваш да се измъчваш?

— Докато не науча нещо за съпруга си.

— А ако това никога не стане?

— Тогава ти ще изпиташ върховното удовлетворение да ми кажеш: „Нали ти казах.“ Бежовата или сивата блуза да взема за морскосиния си костюм?

— Сиво и морскосиньо. Как ли пък не — измърмори Никол напълно отчаяна. — Разбира се, че бежовата. С нея по-малко ще приличаш на вдовица.

И така, Кийли пристигна във Вашингтон за сесията на Конгреса като представител на съпругите и семействата на „безследно изчезналите по време на акция“. Задачата ѝ бе да настоява предложението тези мъже да бъдат обявени за мъртви да отпадне.

Щеше ли да съумее да защити каузата, към която бе причастна наред с всички останали съпруги на безследно изчезнали, пред конгресмените? Щеше ли да мисли за Марк? Или в ума ѝ щеше да бъде мъжът, който срещна тази вечер? Онзи, който бе промълвил смутено: „Би ми било приятно да прекарам повече време с теб“.

И на когото се наложи да отговори: „Аз съм омъжена.“

— Пристигнахме! — стресна я шофьорът на таксито.

Тя осъзна, че колата е спряла от няколко секунди.

— Благодаря — промърмори Кийли.

Плати на човека, отнесе пътната си чанта във фойето и попита за стаята, която бе запазена за нея от седмици. Несъзнателно се подписа в регистъра като Кийли Престън, след което почти насила добави едно Уилямс:

Стаята ѝ бе студена и безлична, каквито бяха повечето хотелски стаи в големите градове. Как изглеждаше стаята, в която заедно с Марк бяха прекарвали краткия си меден месец? Беше забравила. Всъщност твърде малко неща от времето, прекарано с него след сватбата, бяха останали в паметта ѝ. В съзнанието ѝ той беше футболен герой, лидер на випуска, или просто нейният кавалер на бала в Деня на свети Валентин.

По време на двете трескави седмици, прекарани в къщата на родителите му, той бе нервен и притеснен заради това, че Кийли трябваше да спи в стаята му. Тази първа нощ тя се бе промъкнала в

тясното му легло, за да го прегърне и целуне. Той се отдръпна и ѝ напомни със сподавен шепот, че родителите му са точно зад тънката стена. На следващата нощ измисли някакво извинение за пред родителите си и побърза да я изведе навън. Отидоха с колата му до езерото, паркираха и след това се прехвърлиха на тясната задна седалка на неговия шевролет. За Кийли тази и последвалите нощи не бяха оставили кой знае какви спомени. Но тя обичаше Марк и тогава само това имаше значение.

Кийли съблече палтото си и потрепери. В стаята наистина бе студено. Тя включи стереоуредбата и отоплението, вградени в нощното шкафче, и се зае да разопакова багажа си, като изглаждаше гънките на всяка дреха, преди внимателно да я закачи в гардероба. Почти бе привършила, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Кийли, аз съм, Бети. Искан да се уверя, че си пристигнала.

Бети Олуей беше с десет години по-възрастна и имаше три деца. Съпругът ѝ бе изчезнал преди четиринадесет години, но тя все още не бе загубила надежда. И тя като Кийли бе категорично против съпругът ѝ да бъде официално признат за мъртъв съгласно предложената процедура. Бяха се запознали преди няколко години на сбирките на ИКСБИ и често си пишеха. Както винаги, Кийли се зарази от ентузиазма на Бети Олуей.

— Здравей, Бети! Как си? Как са децата?

— Всички сме добре. А ти? Добре ли мина пътуването до Вашингтон?

В съзнанието на Кийли проблесна изумително ясният образ на Декс Девъро. Сърцето ѝ лудо заби.

— Да. Нищо особено — лъжкиня, обвини се наум тя.

— Притесняваш ли се за утре?

— О, не повече от обикновено. Нали трябва да съм убедителна пред тези черногледни конгресмени, упорито пазещи държавния портфейл.

Бети се засмя разбиращо.

— Едва ли са по-страшни от генерал Вандърслийс. Минали сме и през по-лошо. Пък и знаеш, че всички вярваме в теб.

— Дано не ви разочаровам.

— Ако нещата не станат както очакваме, то няма да е заради теб, Кийли. В колко ще се видим утре?

Уточниха се да се срещнат в кафенето на хотела и оттам да отидат в залата за конференции на Камарата на представителите.

Кийли затвори, опитвайки се да се отърси от внезапно обзелото я унило настроение и започна да съблича измачканите си от пътуването дрехи. Тъкмо бе стигнала до бельото, когато телефонът иззвъня отново.

Бети сигурно бе забравила нещо.

— Ало — рече тя за втори път.

— Не носиш халка.

Тя ахна тихо и прикри с комбинезона голотата си, сякаш Декс можеше да я види от другия край на линията. Приседна на леглото, защото коленете отказваха да я слушат.

— Как ме откри?

— Пуснах ЦРУ по следите ти.

— Моля?

— Спокойно, спокойно — засмя се Декс. — Не разбираш ли от шегата? Всъщност таксито ми те проследи до хотела.

Кийли замълча. Беше обезоръжена. Смутено започна да мачка кабела на телефона между пръстите си. Взря се невидящо в раираната постеля на леглото си, ужасена от момента, в който ще затвори телефона и ще се лиши от нежното му дишане в ухото си.

— Не каза нищо относно моята наблюдателност — рече той накрая, за да наруши неловката тишина.

— Какво? А за халката ли? Свалям я, когато знам, че ръцете ми ще се потят, както по време на полет.

— О! — Декс си пое дълбоко дъх, почувствал се изведнъж виновен. — В такъв случай не можеш да ме виниш, че съм направил погрешно, но при все това обнадеждаващо заключение — Кийли мълчеше и той пръв наруши тишината. — Прав ли съм?

Чак тогава тя се засмя, макар положението да не беше никак смешно.

— Не мога да се сърдя на човек като теб, че си е направил погрешно заключение. Трябваше да спомена, че съм омъжена, още от самото начало.

Помежду им отново се възцари тишина, този път дори по-напрегната от предишната.

— Едва докосна вечерята си в самолета. Сигурно си гладна. Защо не излезеш да хапнеш с мен?

— Декс!

— Добре. Съжалявам. Упоритостта е в кръвта ми.

Отново тишина.

— Не мога да изляза с теб, Декс. Моля те, разбери. Разбираш, нали? — внезапно ѝ се стори жизненоважно той да ѝ влезе в положението.

От другата страна на линията се чу тиха ругатня, последвана от дълбока въздишка.

— За съжаление разбирам.

— Тогава... — тя млъкна. Какво бе редно да каже сега? Приятно ми бе да се запознаем? Ще се видим някой път? Късмет в надпреварата за Сената? Ала успя да промълви само: — Лека нощ.

Не бе толкова определено като „довиждане“.

— Лека нощ.

Тя затвори телефона и въздъхна тъжно. Имаше усещането, че чува гневните думи на Никол, както се бе случвало безброй пъти:

Да не си загубила ума си и да си се отписала?

Макар постоянно да спореха за членството на Кийли в ИКСБИ, това не беше нищо в сравнение с обсъжданията на любовния ѝ живот, или по-точно казано, на липсата на такъв.

Никол обичаше мъжете. И те нея. Тя ги възприемаше с пренебрежението, с което повечето жени възприемат кутия книжни кърпи; използваше ги и ги захвърляше почти всекидневно. Но когато беше с някого, обичта ѝ надхвърляше всякакви граници. Мъжете ѝ бяха различни по характер, физика и произход. Но тя обожаваше всеки един от тях.

Как Кийли бе останала вярна на мъжа си в продължение на цели дванайсет години, за Никол бе просто необяснимо.

— За Бога, Кийли! Да живееш дванадесет години с един мъж е ужасно, но дванадесет години с един спомен е направо абсурд!

— Той не е просто „един мъж“. Той ми е съпруг — отвърщаше Кийли търпеливо.

— Ако този твой съпруг се появи някой ден, в което дълбоко се съмнявам, да не мислиш, че ще можете да започнете оттам, откъдето сте спрели? Моля те, Кийли, та това е смешно. Достатъчно интелигентна си сама да прозреш нещата. Господи! Да не говорим пък през какъв ад е минал той. Няма да е същият човек, когото помниш. А и ти вече не си онази розовобуза клакьорка, скъпа моя.

— Благодаря — прекъсваше я сухо Кийли.

— Това не е подигравка, а комплимент. Ти си жена, Кийли. Имаш нужда от мъже — а ако това е прекалено силно за твоя пуритански морал, от мъж. Ще ти заема един от моите.

Кийли се засмиваше, макар да се чувстваше засегната.

— Не, благодаря. Не се сещам за някой от твоите, който би свършил работа. Освен Чарлс може би.

Тя хвърляше на приятелката си кос, проникателен поглед.

— Чарлс ли? Той не е един от „моите“.

— Не е ли?

— Не! Той е влюбен в теб, Никол.

— Любов! Та той дори не се е опитал да ме вкара в леглото си. Всичко, което иска, е да ми досажда, в което впрочем успява.

— Не, неговото съкровено желание е да изпълнява всяка твоя прищявка. Не обсъждаме сега Чарлс и мен — добавяше ядосано Никол, — а теб и някой подходящ мъж.

— Добре — примирено отвърщаше Кийли с драматичен жест. Слагаше ръце на хълбоците и се обръщаше към Никол. — Да речем, че срещна някой мъж. Мислиш ли, че този някой ще се задоволи да ме води на кино и на вечеря без нищо в замяна?

— Не. Ти си привлекателна, интелигентна и сексапилна, колкото и другите млади дами. Той ще иска да споделиш леглото му колкото е възможно по-скоро.

— Точно за това ми е думата. Не мога да го направя, Никол! Аз съм омъжена за друг. И тъй, край на връзката! Край на приятелството. И отново съм там, откъдето тръгнах.

— Не е задължително. Можеш да си позволиш близост. Дори би могла да се влюбиш — думата, на която отдаваш толкова голямо значение. Защо не помислиш да обявиш Марк за...

— Не го казвай, Никол!

Предупреждението в гласа на Кийли прекратяваше спора.

Никол навеждаше глава разкаяно и прекалено задълбочено се заемаше да изучава прецизно оформенятия си маникюр. Накрая поглеждаше Кийли и се усмихваше извинително.

— Съжалявам. Отидох твърде далеч — приближаваше се и топло прегръщаше приятелката си, след което я целуваше по бузата. — Позволявам си да ти говоря така, само защото те обичам.

— Знам. И аз те обичам. Но никога няма да постигнем съгласие по този въпрос, така че нека просто говорим за друго. Става ли?

— Добре — предаваше се Никол, след което промърморваше: — Но все още смятам, че едно здравословно преживяване с някой умел мъжкар ще ти бъде от полза.

Ако Никол разбереше, че Кийли е отказала покана за кафе с Декс Девъро, един от най-желаните ергени в страната, тя със сигурност щеше да я удуши.

„Няма да стане, Никол. Съжалявам“ — мислеше си тя, докато светваше флуоресцентната лампа в банята. Горещ душ щеше да ѝ дойде добре и да премахне напрежението, което чувстваше във всеки мускул на тялото си. След това щеше да се свие в леглото и да прегледа бележките за изказването си утре.

Душът, както се оказа, бе по-скоро хладък, но тя все пак се почувства по-добре, когато излезе от банята; уви мократа си коса в кърпа и облече плътен кадифен халат. Синята хотелска хавлиена кърпа и жълтия халат не си отиваха, но какво значение имаше?

Тя включи лампата до вече оправеното си за лягане легло и ето че на вратата тихо се почука. С предпазливост, характерна за самотно живеещите жени, тя пристъпи безшумно и провери дали веригата е на мястото си.

— Да? — тихо попита.

— Обслужване по стаите.

Тя се отпусна тежко на вратата, като опря чело в студената ѝ повърхност. Напразно се опита да успокои ускорения си пулс. Отвори уста да отговори, но откри, че е пресъхнала, и едва преглътна.

— Да не си полудял? — успя да изрече сподавено.

— Сигурно — отвърна Декс от другата страна на вратата. — Това е едно от най-глупавите неща, които съм вършил напоследък, но... — можеше да си го представи как повдига рамене. — Мога ли да вляза?

— Не.

— Кийли, твоята, а да не говорим за моята репутация, здравата ще пострада, ако някой се зададе по коридора и ме види пред вратата ти. Най-вероятно е Карл Бърнстейн или Боб Удуърд да ме спипат. Така че, моля те, отвори, преди да се е случило нещо непоправимо. Нося ти нещо.

Интуицията ѝ подсказа, че той няма да си тръгне, без да я види. Махна веригата и отвори. Декс бе застанал на прага с поднос в ръце. Беше облечен в обикновени джинси и риза. На главата му се мъдреше шапчица на пиколо. Тя се засмя и уморено се отпусна на рамката на вратата.

— Какво правиш тук?

— Тук живея — рече той и мина край нея, за да остави подноса на малката кръгла масичка.

— Живееш тук?!

— Дааа. На последния етаж. Не е практично за един ерген да поддържа къща във Вашингтон. Ужасно скъпо излиза. Така че съм наел апартамент тук.

— Затова си ме проследил. Ти така и така си идвал насам — едно изрече тя.

— Да, оказа се по-лесно от очакваното. Аз и без това щях да те проследя.

Той не се опитваше да я дразни.

Кийли се размърда неспокойно и погледна подноса, покрит с бяла ленена салфетка.

— А това какво е?

— Обслужване по стаите, госпожо — усмихна се той и свали шапката си с галантен жест. — Аз никога не лъжа.

До този момент бе забравила за кърпата, увита около главата ѝ, за обикновения кадифен халат и за босите си крака. По шията и по страните ѝ пропълзя червенина. Тя смутено се промъкна покрай неочаквания гост.

— Идвам след минута.

— Изглеждаш чудесно! — ако не го направеше сега, можеше никога да не се случи. Затова събра кураж и улови ръката ѝ.

Топлината на пръстите му от вътрешната страна на китката ѝ бе тази, която я възпря да избяга от стаята, а не толкова силата на хватката

му. Тя забави крачка и спря, но не се обърна към него. Смехът му замря.

С леко дръпване той я обърна към себе си. Очите ѝ бяха пълни с вина и страх, неговите — с молба. Бавно се приближиха един към друг, докато ръката му не докосна страната ѝ. Абаносово черните му очи изучаваха с обожание лицето ѝ. Палецът му погали треперещите ѝ устни. Клепачите ѝ се отпуснаха над плувналите в сълзи очи.

Декс колебливо сведе глава и докосна устните ѝ. По тялото му премина гореща тръпка. Дъхът ѝ от леко разтворените устни премина в слаб и болезнен шепот. Той погледна устата ѝ, невероятно прозрачните клепачи, обрамчени от дълги мигли, и отново се поддаде на изкушението. Допря устни до нейните.

Тя инстинктивно се устреми към него. Телата им се докоснаха, отпуснаха, прилепиха. И двамата изгаряха за близост. Предпазливостта им се изпари, бариерите се срутиха и потокът от напрежение, натрупало се, откакто се видяха за първи път, отприщи бента на съзнанието и забраните.

Той я привлече към себе си, докато устните му се сляха с нейните. Силните му, но същевременно нежни ръце обвиха гърба ѝ и я притиснаха до тялото му така умело, че Кийли се замая от усещането. Ръцете ѝ обвиха кръста му. След това се плъзнаха плахо нагоре, изучавайки гладките мускули под ризата.

Кърпата се смъкна от главата ѝ и тупна на пода. Пръстите на Декс разрошиха яростно мокрите кичури коса, преди да обхванат главата ѝ и да я задържат неподвижна, докато устните му се движеха върху нейните, обхождайки всяко ъгълче, наслаждавайки се на всеки нюанс на този нов вкус. Езикът му се плъзна проучващо по долната ѝ устна, преди да се потопи между устните ѝ. Завладя ги бурно, страстно и еротично усещане, което можеше да ги отведе твърде далеч. Това ги накара да се овладеят и те се отделиха един от друг.

Една сълза се стече по страната на Кийли и тя покри устни с трепереща ръка. Декс продължи да я придържа за раменете, търсейки лицето ѝ, докато тъмните му очи молеха за разбиране. Тя се отскубна, изтича до прозореца. Облегна чело на студеното стъкло, стисна очи, съсипана от срам, и заридя.

Декс не я последва. Вместо това се отпусна на един стол. Опря лакти в коленете си и зарови лицето си в длани. След няколко минути

погледна жената, която все още стоеше свита до прозореца.

— Кийли, моля те, не плачи. Съжалявам. Не трябваше да идвам тук. Заклевам се, че не бих те докоснал, но... — замлъкна безсилно той.

— Вината не е твоя — почти прошепна тя. — Не биваше да те пускам — след миг на размисъл добави: — Така го исках...

Той седеше на стола, все така безнадеждно взрян в килима под краката си.

— Декс, не бях честна към теб. Искам да ти разкажа за себе си. Има неща, които трябва да знаеш. Тогава ще разбереш.

Той тъжно я прекъсна:

— Няма нужда да ми обясняваш каквото и да било. Знам всичко за теб. Аз съм един от конгресмените, към които ще се обърнеш утре.

ТРЕТА ГЛАВА

Ако бе я заплашил с нож, тя едва ли би била толкова стъписана. Загубила ума и дума, Кийли стоеше и се взираше в него.

— Не е възможно! — изрече с пресъхнало гърло.

Той само поклати глава. Не направи никакво друго движение.

— Но името ти не е в списъка. Зная членовете на подкомисията от седмици. Ти не си сред тях.

Тя отчаяно се опитваше да запази самообладание, да уточни нещата и да възстанови нормалната логика.

— Конгресменът Хейли от Колорадо бе избран миналата седмица да оглави дейността на друг комитет. Колегите ми решиха, че би било добре аз да го заместя.

Кийли все още стоеше до прозореца. Сякаш бе изградила някаква въображаема защитна стена помежду им. Все някога трябваше да се откаже от малкото сигурност, която тя ѝ предлагаше. Несъзнателно затегна колана на халата си и се отдели от прозореца. Тръгна към леглото само за да спре на повече от метър от него. Не знаеше какво да прави с ръцете си, затова ги скръсти на гърдите и чак тогава се обърна към него.

Гневът надви срама ѝ.

— Добре, конгресмен Девъро, вие със сигурност сте се въоръжили с арсенал от доказателства, които трудно могат да бъдат опровергани — изрече тя с унищожителен тон. — Внимателно подготвената ми реч за това как все още се надяваме, че нашите мъже са живи, ще е се окаже безпредметна, нали?

— Кийли...

— Сигурно си много горд със себе си. Кажи ми, при всеки политически проблем, който искаш да бъде решен по определен начин, ли минаваш по този „труден“ път?

— Престани! — отсече той. — Не знаех коя си, преди да се прибера в хотела. Имах да преглеждам купища документи за утре. Съвсем случайно прочетох, че говорителят на ИКСБИ се казва Кийли

Престън. А колко жени на име Кийли познаваш? Когато проверих на регистрацията и открих, че Кийли Престън Уилямс е в стая седемстотин и четиринадесет, оставаше ми да събера две и две. Заклевам се, нямах представа коя си.

— И щом направи своето откритие, побърза да слезеш тук да провериш колко сме искрени ние, вдовиците, нали?

Тя покри лице с ръце, ядосана заради сълзите, които не успя да спре.

— По дяволите! Това, че дойдох тук и те целунах, няма нищо общо с утрешния ден, със заседанието на комисията или с каквото и да било друго.

— Нима? — избухна тя.

— Да! — изкрещя Декс. Стоеше с ръце на хълбоците, ядосан и объркан колкото нея. Но когато видя болката, изписана на изопнатото ѝ лице, повтори, този път по-меко и искрено: — Да.

Кийли извърна лице и се опита да се стегне, изплашена, че ако не се овладее сега, ще рухне психически. И преди ѝ се бе случвало да се разкъсва между чувството за дълг и вяност, а намесата на Декс Девъро в живота ѝ го бе усложнила стократно.

— Не можеш да разбереш — прошепна тя.

Искаше му се да отиде до нея, да я прегърне и да я успокои, но не посмя. Отчаянието, което се излъчваше от цялото ѝ същество, говореше за ужасното объркване, в което бе изпаднала. По-разумно бе да я остави да се справи с него сама.

— Може би ще успея да разбера. Защо не ми обясниш?

Тя го погледна отново с просветващи обвинително очи и той побърза да прибави:

— Не като на конгресмена Девъро. Обясни на мен, на Декс.

Тя седна на крайчеца на леглото, напрегната, превила рамене, сякаш това щеше да ѝ помогне да се защити. Той отново се отпусна на стола. Тихо, последователно, без драматични жестове или интонация тя му разказа накратко историята на ухажването и женитбата ѝ с Марк Уилямс, неговото изчезване и опустошителните последствия за самата нея.

— Нито съм вдовица, нито съм омъжена. Омъжена съм, но нима имам съпруг, дом или деца? Живея сама, макар да не влизам в графата

на вдовиците или разведените — замълча, но все така упорито се взираше в скута си.

— Никога ли не си мислила да поправиш това положение? — осмели се да попита Декс.

Главата ѝ рязко се изправи.

— Имаш предвид да обявя Марк за мъртъв? — попита тя язвително. Той неволно се отдръпна при резкия ѝ въпрос. — Никога не бих го сторила. Въпреки съкрушителните доказателства останах вярна на съпруга си и все още вярвам, че е жив. И ако минималният шанс да се върне някой ден се сбъдне, искам да съм тук и да го чакам. В живота ми не може да има никой друг. След като го обявиха за безследно изчезнал, баща му умря. Майка му е в дом за стари хора. Вече не е способна да се грижи за себе си. Мъката я съсипа... — Кийли въздъхна и потри чело с върховете на пръстите си. — Пенсията на Марк отива за нея. Нищо не задържам за себе си — тя го погледна открито. — Декс, и тази старица, и съпругите с деца отчаяно се нуждаят от парите. Ако законът бъде одобрен и обявите нашите мъже за... — млъкна внезапно и упорито вдигна брадичка. — Но ти ще изслушаш речта ми утре, нали?

Мъжът се изправи, изглеждаше също толкова уморен и унил.

— Да. Ще я изслушам.

Без да каже нищо повече, той се запъти към вратата. На прага се обърна и посочи с поглед отдавна забравения поднос.

— Хапни все пак нещо. Лека нощ, Кийли — рече тихо и изчезна.

Младата жена продължаваше да стои в средата на внезапно опустялата стая, като се взираше в затворената врата. Усети как постепенно я задушават познатата безнадеждност, която не бе я спохождала отдавна. Почувства се изоставена и самотна. Толкова самотна...

Изведнъж закопня да почувства отново силните ръце на Декс и настойчивия допир на устните му.

Критично се огледа и образът в огледалото ѝ хареса. Изглеждаше възможно най-добре. Може би не трябваше да слуша Никол и да вземе сивата блуза с обикновена шал-яка, която се връзваше на флъонга. Тази, която прибра в багажа, бе гарнирана с тюл и дантела на яката и

на раменете. Е, въздъхна тя, вече беше късно. Може би по-женственият модел на бежовата освежаваше строгия морскосин костюм от права пола и сако.

Морскосините кожени обувки и чанта, както и кашмиреното палто в тон със светлокестенявата ѝ коса допълваха ансамбъла. Кийли взе малкото кожено куфарче и слезе с асансьора във фойето, където имаше среща с Бети Олуей за закуска.

— Както винаги изглеждаш страхотно — отбеляза приятелката ѝ с известна доза завист, смекчена от искрено възхищение. — Как успяваш да запазиш хубавата си фигура в Ню Орлиънс, тази световна столица на гастрономите? Ако аз живеех там, сигурно щях да се търкалям.

Чувството за хумор на Бети бе заразително и Кийли се разбърби с нея за работата ѝ и за децата. Бети, по-възрастната от двете, я осведоми подробно и оживено за всяко едно от тях.

— Бебето беше само на четири месеца, когато обявиха Бил за безследно изчезнал. Никога не го е виждал. Сега „бебето“ е твърде едричък баскетболист в отбора на гимназията.

За момент през обикновено веселите ѝ очи премина тъга и Кийли се протегна и стисна уморената ѝ от работа ръка.

— С годините не става по-лесно да го приемеш, нали? — сякаш размишляваше на глас. — Научаваме се да живеем с него. Но не мисля, че някога ще го приема истински.

— Знам, че не мога и няма да го приема. Преди да получа сигурно потвърждение за смъртта на Бил, ще продължа да вярвам, че е жив — тя отпи глътка кафе. — Между другото работата ни може да се усложни. Конгресменът Паркър, който е председател на подкомисията, ми се обади тази сутрин.

Кийли предполагаше какво ще последва, но възкликна уверено:

— О! — после отхапа парче английски кейк.

— Един от конгресмените, на когото мислех, че можем да разчитаме, е бил избран да оглави някакъв друг комитет. Заменили са го с Декс Девъро от Луизиана. Познаваш ли го?

— Че кой в Луизиана не е чувал за Декс Девъро? — измъкна се тя от директния отговор. След което внимателно попита: — Мислиш ли, че ще бъде против?

Бети погледна възмутено празната си чаша и наблюдателният келнер дотърча да я напълни с кафе.

— Не знам. Разбрах, че е амбициозен политик. Ще се кандидатира за сенатор при следващите избори.

— Това на практика не означава нищо. Може да реши, че взимайки нашата страна, ще си осигури допълнителни политически дивиденди.

— А икономическата му политика?

— Не съм в неговия избирателен район и не я познавам — призна Кийли.

— Чух, че е за намаляване на данъците. Но е и фанатик на тема съкращаване на разходите в бюджета. Това определено ме безпокои.

Кийли се опита гласът ѝ да прозвучи безгрижно:

— Е, съдебните заседатели все още не са заели местата си. В подкомисията има други десет мъже. Рано е да се признаваме за победени.

— Само така! — съгласи се разпалено Бети и насила се засмя. Проницателните ѝ сиви очи срещнаха тези на Кийли през отрупаната с чинии и прибори маса. — Знам, че не е честно, Кийли, но толкова много зависи от теб. Говорителят е страшно важна фигура.

Това бе последното нещо, което Кийли искаше да чуе тази сутрин. Почувства се като същински Юда.

— Давам си сметка — рече тя. — Ще направя всичко възможно.

Какво ли щеше да си помисли Бети, ако знаеше, че снощи Кийли бе целувала Декс Девъро със страст, при спомена за която се изчервяваше?

— По-добре да тръгваме — делово предложи Бети. — Нека не им доставим удоволствието да закъснеем. Останалите ще ни чакат в залата.

Платиха и излязоха навън. Вече не валеше, но бе излязъл студен, режещ вятър. Бързо спряха такси, но поради натоварения трафик шофьорът едва успя да ги остави навреме пред сградата на Камарата на представителите.

Кийли изпитваше неистов страх от предстоящата среща с Декс. Бе прекарала неспокойна нощ. Присънил ѝ се бе Марк. Това винаги я разстройваше. Дори когато бе обявен за безследно изчезнал, тя продължи да го сънува. С годините обаче тези сънища станаха по-

редки и неясни, по-мъгляви. Когато изплуваше от подсъзнанието ѝ, той неизменно бе в образа на деветнадесетгодишно момче. Ако беше жив сега, щеше да е зрял мъж. Как ли щеше да изглежда? Нямаше представа и мисълта за това не ѝ даваше покой. Ако случайно го срещнеше на улицата, може би нямаше да го познае — него, нейния съпруг, чието име носеше, мъжа на когото се бе обрекла тържествено в църквата.

— Кийли?

Лекото побутване с лакът я извади от унеса и тя попита:

— Стигнахме ли вече? Преговарях си наум речта — откога бе започнала да лъже толкова хладнокръвно и с такова постоянство? Откакто срещна Декс. Откакто говори с него, смя се, докосва го, целува го... Откакто призна, само пред себе си, че за първи път от години ѝ се иска да се люби.

Три други жени от комитета ги чакаха из коридорите на Конгреса. Те също се бяха включили активно в кампанията по предотвратяване обявяването на „безследно изчезналите по време на акция“ за мъртви. Кийли се познаваше с всички и ги поздрави сърдечно.

Служител в строг костюм ги въведе в залата, в която щеше да се проведе заседанието. Кийли бе настанена на маса с микрофон, а Бети — до нея. Останалите заеха местата зад тях.

Кийли извади записките от куфарчето си, подреди ги прилежно, сложи на масата и дамската си чанта — с други думи, стараше се да не поглежда в залата, макар да бе убедена, че Декс все още не е дошъл. Служители, сътрудници, репортери и членове на подкомисията се движеха наоколо, поздравяваха се с кимване или ръкостискане, говореха и четяха вестници или стенограми от предишни заседания. Кийли свали палтото си и един служител се спусна да ѝ помогне. Тя тъкмо му благодареше през рамо, когато съзря Декс да влиза в облицованата с ламперия зала.

Очите им се срещнаха и не можаха да се откъснат. И двамата трудно контролираха непреодолимото привличане, трептящо между тях. Примирени му се отдадоха и си позволиха да се погледат няколко мига. Сякаш бяха сами, усещайки само собственото си присъствие в залата, забравяйки за всички останали. Кийли прочете на лицето му същото желание, което изгаряше и нея. То неизменно присъстваше

там. При всяко събуждане миналата нощ Кийли бе мечтала не за сигурността на ръцете на Марк, а за тези на Декс. Прошепнатите успокоителни думи не бяха идвали от устните на съпруга ѝ, а от едни други устни, до които по особено примамлив начин потрепваше дълбока трапчинка. Тъмните бездънни очи на Декс бяха тези, които стопляха изтерзаната ѝ душа.

Невидимата връзка между погледите им не бе нарушена, докато един друг конгресмен не застана пред Декс, за да се здрависа сърдечно с него. Кийли огледа залата пред себе си, подръпна края на полата върху кръстосаните си колене и зачете — или по-скоро се престори, че чете — листовете, които стискаше във влажните си ръце. Щеше ли да издържи?

След няколко минути изслушването започна. След встъпителната си реч конгресменът Паркър от Мичиган, който бе председател на подкомисията, представи колегите си. Когато стигна до Декс Девъро, Бети побутна с лакът Кийли. Не беше сигурна какво означава този прикрит жест, но и не се обърна към Бети, за да разбере. Декс очевидно бе най-младият член на подкомисията. Със сигурност и най-чаровният. Но дали щеше да се държи като приятел или враг? Подкомисията се състоеше от единадесет конгресмени. Дали Декс щеше да даде решителния глас, за да постигнат желаното мнозинство?

Конгресменът Паркър намести очилата си върху носа и погледна Кийли над сребърните рамки.

— А сега, госпожо Уилямс, имате думата. Сигурно сте подготвили изказване от името на ИКСБИ. Готови сме да го изслушаме.

— Благодаря, конгресмен Паркър.

Тя се обърна към членовете на комисията и пресата и с добре модулирания си глас с лек южняшки акцент представи позицията на комитета. Нито четеше от предварителните си бележки, нито цитираше наизуст. Говореше умело и убедително, сякаш се обръщаше лично към всеки от присъстващите.

— Най-искрено се надяваме — каза тя в заключение, — че сте запознати с проблема и като представители на американския народ ще отложите разискването на този законопроект и ще смятате за живи „безследно изчезналите по време на акция“, докато всички не се убедим в обратното.

За момент присъстващите стаиха дъх, впечатлени от изнесените факти и безпристрастното им, но същевременно силно представяне. Най-сетне неспокойно се размърдаха и Кийли чу Бети да казва: „Браво!“ Думите ѝ бяха повторени от жените седящи зад тях.

— Благодаря ви, госпожо Уилямс.

Конгресменът Паркър погледна към амфитеатрално разположените банки и попита:

— Господа? Някакви предложения за обсъждане?

През следващия час и половина Кийли и групата ѝ отговаряха и задаваха въпроси. Предимството бе ту на едната, ту на другата страна. Повечето от членовете на подкомисията може да не бяха съгласни с лобито, но поне съчувстваха на жените.

Кийли се опитваше да не поглежда към Декс, но това беше почти невъзможно. Той не допринесе с нищо за разпалената дискусия, мълчеше, слушаше съсредоточено, като от време на време потриваше нос. Какво ли си мислеше?

Само един от конгресмените — Уолш от щата Айова — беше крайно враждебен и не криеше позицията си. Въпросите му бяха нападателни, изказани със сериозен, твърде високомерен тон.

— Госпожо Уилямс — обърна се той директно към Кийли с отегчен, насмешлив глас. — Извинете ме, но видът ви не свидетелства за особена бедност. Повечето от вас, които сте съпруги или майки на „безследно изчезналите по време на акция“, сте си изградили нов живот. Не се ли чувствате поне малко виновни да изстисквате пари от федералния бюджет, които биха могли да послужат за решаването на по-сериозни проблеми?

Кийли преглътна язвителния си отговор. Бе готова да каже на конгресмена направо какво мисли за него и наследството му. Вместо това произнесе със спокоен тон:

— Не мисля, че някой от нас трябва да се чувства виновен за заплата, която получава срещу свършена работа. А вие, конгресмен? Смята се, че нашите съпрузи и синове все още са в служба на държавата. Трябва да им се плаща като на всеки друг войник.

— Госпожо...

— Извинете, мога ли да довърша? — прекъсна го тя студено и той отстъпи неохотно. — Тук не става въпрос просто за пари. Ако нашите близки, „безследно изчезнали по време на акция“, бъдат

обявени за мъртви, всички действия, предприемани от правителството и армията за предоставяне на информация за тях, ще бъдат прекратени. Не трябва да допускаме това да се случи, докато съществува и най-малкият шанс тези мъже да са все още живи, да са в плен или да преживяват по някакъв друг начин.

Лицемерният надут господин се облегна назад и скръсти пълните си ръце пред изпъкналия корем.

— Вие наистина ли искрено вярвате, че вашият съпруг или който и да било от тези мъже е все още жив? — преди тя да може да отговори, той обърна лъщящото си плешиво теме към Декс. — Конгресмен Девъро, днес не сме ви чули. Вие сте служили във Виетнам, нали?

Изненаданият поглед на Кийли се закова в Декс и тя с тревога откри, че той гледа право в нея.

— Да — чу го да казва.

Нямаше представа, че е ветеран от войната.

— Като какъв? — настоя по-възрастният конгресмен. Всички погледи в залата бяха вперени в Декс.

— Бях капитан от флота.

— Колко време прекарахте във Виетнам?

— Три години.

— Предполагам, че един капитан от флота вижда доста неща — провлачи мазно конгресменът. — Като имате предвид това, което сте преживели там, бихте ли казали дали има и най-малката възможност тези изчезнали мъже да са все още живи?

Декс облегна ръце на масата пред себе си. Той изучава аудиторията един дълъг миг, преди да отговори на заредения с напрежение въпрос.

— Войната във Виетнам се водеше в нарушение на всички правила на „нормалната война“. Не мислех, че е възможно да се плаща на малки деца, за да идат сред група американски войници и да дръпнат детонатора на ръчна граната, но го видях с очите си. Нито ми бе минавало през ум, че командващи офицери могат да бъдат застреляни от свои подчинени в пристъп на наркотичен глад, но и на това станах, свидетел. По време на престрелка бях леко ранен. Един стар виетнамец ми даде вода и ме превърза, преди да дойде медицинският екип. На следващата сутрин главата му бе набучена на

кол на няколко метра от мястото, където спях — той впери тежкия си студен поглед в объркания конгресмен и добави с тих глас: — По време на война, изпълнена с такива брутални, невъобразими за обикновените хора неща, всичко е възможно. Нямам друг отговор на въпроса ви.

Всички в стаята бяха затаили дъх. Погледът на Кийли бе замъглен от сълзи, когато конгресменът Паркър прекрати разискванията и даде почивка за обяд.

Настъпи лека суматоха, при което присъстващите в залата заприбираха палтата и куфарчета си, смееха се и си говореха в напразното усилие да разсеят мрачното настроение, което думите на Декс Девъро бяха предизвикали.

Жените от ИКСБИ поздравиха в хор Кийли, а след това една по една се изредиха да изкажат похвали за красноречивото ѝ представяне на петицията, като я прегръщаха сърдечно. Тя облече палтото си и грижливо прибра изписаните листа в куфарчето си. Положи невероятно усилие да не поглежда към Декс, който бе обсаден от поддръжници и репортери.

— Благодаря ти, Кийли! — Бети прегърна по-младата си колежка. — Беше страхотна! Не знам дали ще успеем, но поне направихме най-доброто.

— Все още не сме свършили. Не смятам, че конгресмен Девъро ще се примири току-така. Дори смятам, че изказването ядоса Д... конгресмен Девъро и го настрои още по-зле към нас.

Бети погледна оттеглящото се туловище на Уолш, проправящ си с властна осанка път покрай нетърпеливите журналисти.

— Ама че тлъст самохвалко — промърмори Бети подигравателно. — Единствената му цел е да си чуе името по новините в шест. Страхувам се, че ако го сравнят с Декс Девъро, ще изглежда като глупак — какъвто и всъщност е — тя обходи с поглед стаята и се спря на Декс, от когото някакъв телевизионен репортер вземаше интервю. — Виждала ли си някога по-страхотен мъж? — прошепна тя на Кийли.

— Кой? — попита Кийли престорено, макар сърцето ѝ да се блъскаше в гърдите. — А, Девъро ли имаш предвид? Мисля, че е по-скоро благороден. Но не си първата жена, която го забелязва, да знаеш.

— Предполагам, че ще стигне далеч. Поне гласовете на нежната половина са му осигурени — изкиска се по момичешки Бети. — Кой би устоял на тази трапчинка?

— Извинете ме госпожо Олуей, госпожо Уилямс.

Те се обърнаха и съгледаха сериозен мъж на средна възраст в кафяв туиден костюм, който бе видял и по-добри дни. Рядката му прошарена коса стърчеше, сякаш току-що бе минал през тайфун. Господинът ги наблюдаваше внимателно през очила с телени рамки, чиято мода бе отминала поне преди десетилетие.

— Да? — обърна се Кийли.

— Казвам се Ал Ван Дорф от Асошиейтед Прес.

— Здравейте — отвърна Бети от името на двете.

— Изглежда, вие двете представяте повече или по-малко ИКСБИ и вашият глас се чува повече от другите. Чудех се дали бихте обядвали с мен. Ще се радвам, ако ми дадете интервю.

— Кийли — прехвърли топката на приятелката си Бети.

Кийли веднага хареса репортера. Не изглеждаше от агресивния неударжим тип. Допадна ѝ и фактът, че изглежда бе притеснен, задето ги кани на обяд.

— Ами, приемаме.

— Благодаря — рече Ван Дорф. — И на двете — той отправи широка усмивка към Бети, после подаде лист хартия на Кийли. — Тук е името на ресторанта. Резервациите са направени. Ще се срещнем там след... — той погледна часовника на китката си. — ... половин час. Има време да стигнем.

— Добре. Ще бъдем там — отвърна Бети.

— Дами — чудакаът премести касетофона в другата си ръка и им се поклони старомодно, преди да изчезне, точно когато един телевизионен репортер се приближи и настоя за няколко думи. Бети се отдръпна, като остави Кийли сама пред светлините и камерите.

След като си проправиха път до коридора, взеха си довиждане с останалите активистки на ИКСБИ, отговориха на въпросите на надпреварващите се журналисти от други радио и телевизионни компании, прекосиха безкрайните файета и се озоваха навън, едва успяха да хванат такси, за да стигнат навреме за срещата.

В таксито Кийли вчеса косата си и си сложи наново червило, а Бети си напудри носа. Бяха закъснели само няколко минути, когато

таксито спря пред тих ресторант, на една пресечка от „Ембаси Роу“. Те побързаха да влязат вътре, където ги посрещна управителят, който ги придружи до една маса, преди дори да успеят да се представят.

Кийли едва не се препъна в скъпия килим, когато видя Декс да седи на мястото до стената. Ван Дорф, конгресмен Паркър и конгресмен Уолш станаха, щом двете жени приближиха. Бети изглеждаше разтревожена колкото Кийли.

— Госпожо Олуей, госпожо Уилямс, радвам се, че успяхте — този път гласът на Ван Дорф бе доста по-уверен, отколкото в конгресната зала. Къде се бяха изпарили притеснението и срамежливостта му? — Разбира се, познавате тези мъже, но нека ви ги представя още веднъж. Конгресмен Уолш от Айова, конгресмен Паркър от Мичиган и конгресмен Девъро от Луизиана.

Дамите подадоха ръка на всеки от господата. Декс пое ръката на Бети и рече:

— За мен е удоволствие, госпожо Олуей.

Когато уверените му пръсти се склучиха около ръката ѝ, Кийли се пристраши да го погледне. Очите му бяха топли и пълни с копнеж, който тя отчаяно се надяваше, никой от присъстващите да не е забелязал. Затова и бе така шокирана, когато той каза:

— Радвам се да се видим отново, госпожо Уилямс.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кийли прикри изненадата си с думите:

— Здравейте, господин Девъро.

Пръстите му бързо стиснаха нейните, преди да ги пуснат.

— Познавате ли се?

Конгресмен Паркър изрече на глас въпроса, който всички останали си задаваха наум.

Кийли знаеше, че очите на Бети Олуей са се разширили от изненада и устата ѝ е леко отворена, но не посмя да погледне приятелката си.

— Да — непринудено рече Декс. — Пътувахме в един и същ самолет миналата нощ. Заповядайте, госпожо Уилямс.

Той се отмести настрана, като пусна Кийли да се вмъкне на мястото между него и Паркър. Следвайки примера на Декс, конгресмен Уолш също пусна в ход чара си и задържа стола на Бети, която седна между него и Ал Ван Дорф.

Кийли се възхити на лекотата, с която Декс се справи с конфузната ситуация, макар да мислеше, че подобна искреност е опасна. Какво щяха да си помислят другите конгресмени? Щеше ли да ги смуги фактът, че двамата с Декс се бяха срещали преди това? Очевидно, не. Паркър вече изучаваше менюто. Уолш развълнувано помахаша на някакъв поддръжник от друга маса. Само Бети изглеждаше леко притеснена. Кийли забеляза как ръката ѝ трепери, докато отпиваше от чашата с вода.

Декс, очевидно спокоен, помогна на Кийли да свали палтото си, докато безгрижно разпитваше Ван Дорф за някакъв скорошен банков скандал, който репортерът бе разследвал. Ръката, преминала леко по гърба ѝ, докато Декс слагаше палтото ѝ на облегалката на стола, опроверга привидното му безразличие.

Келнерът взе поръчките им за питиетата и Ван Дорф попита:

— Някой има ли нещо против да запаля цигара? — без да дочака отговор, той извади къса цигара без филтър. Междуременно започна

да говори, като слагаше касетофона си в средата на масата. — Реших, че ще е от полза, ако направим импровизирано интервю, далеч от заседателните зали. Проблемът, който е на дневен ред, засяга финанси, вътрешна и външна политика, армията и чисто човешки чувства. Мисля, че всички можете да разберете защо смятам историята за една от водещите новинарски теми. Ще задоволите ли любопитството ми, като бъдете искрени?

— Всеки знае моето мнение по въпроса — рече намръщено Уолш.

— Известно е, че не пропускаме да информирате хората за позицията си по всяка тема — рече Ван Дорф.

Досадният представител от Айова пропусна покрай ушите си тънката ирония. Очите на Ван Дорф, които бяха гледали така стеснително Кийли и Бети само допреди час, сега блестяха с алчна проникателност зад стъклата на очилата. Този мъж бе способен на удивителна метаморфоза! Кийли започваше да осъзнава, че е била заблудена, както много от предишните жертви на Ван Дорф.

Тя взе колосаната ленена салфетка, сгъната до приборите ѝ, и я сложи в скута си. Декс направи същото. Кийли почти изпадна в шок, когато ръката му улови нейната под масата и я стисна силно за част от секундата. Когато отново отпусна ръце на масата, невинното му изражение не издаваше нищо. Кийли се надяваше бързото ѝ задъхано дишане да се възприеме като реакция на изтърканата шега на конгресмен Уолш.

Когато келнерът дойде отново да вземе поръчките им за обяд, Кийли поиска само салата „Цезар“.

Декс поръча пържола за себе си и се обърна към нея с подигравателна гримаса:

— Не може да се каже, че една салата е достатъчно ядене за подрастващо момиче.

Тя се засмя леко.

— Именно затова не ям много на обяд. Не искам да пораствам.

— Ти на никое хранене май не ядеш достатъчно.

— Напротив... — тя тъкмо щеше да му каже, че е изяла половин сандвич от четирите, които бе оставил в стаята ѝ миналата нощ, когато с крайчеца на окото си улови погледа на Ван Дорф от другата страна на масата. Идеята бе глупава, но тя почти можеше да си представи как той

наостря уши, докато се опитва да дочуе разговора им, без да проличи.
— Нещо нямам апетит — завърши тя.

Тъй като Бети разговаряше с Уолш и Паркър, изглеждаше напълно нормално те двамата да говорят помежду си, но Декс също бе усетил интереса на Ван Дорф. Той се обърна към репортера и попита:

— Ал, все още ли играеш ракетбол, когато не душиш по някоя гореща следа?

Декс притежаваше необикновената способност да улучва слабото място на хората. Вай Дорф автоматично се впусна в детайлно описание на последния си мач, в който бе излязъл победител. Кийли се чудеше какво ли би си помислил репортерът, ако знаеше, че кракът на Кийли бе под надеждната защита на този на Декс под масата.

По време на обяда говориха на общи теми. Никой не засегна проблема, който тежеше на всички. Но когато сервираха кафето, Ван Дорф смени касетата в журналистическия си касетофон и запали още една от отровните си цигари.

— Смятате ли, че съпругът ви е все още жив, госпожо Олуей? — попита внезапно той.

Бети, изцяло свалила гарда, изплю на всички страни горещата глътка кафе, която току-що бе поела.

— Аз... Не, не бих могла... Защото...

Кийли ѝ се притече на помощ.

— Това не е въпросът, който беше обсъждан в залата, господин Ван Дорф. Проблемът не е в това дали Бил Олуей, моят съпруг или който и да е от „безследно изчезналите по време на акция“ е жив. Нашата цел е да се погрижим каналите, по които пристига информация за тяхната съдба, да останат отворени. И същевременно да осигурим на засегнатите семейства да получават парите, които по право им се полагат.

— Съгласна ли сте с това, госпожо Олуей? — попита Ван Дорф.

— Да — отвърна Бети, която вече бе възвърнала самообладанието си.

— Любопитно ми е да чуя какво ще кажат военните по този въпрос следобед — намеси се Паркър. — Имате ли представа каква ще е позицията им, госпожо Уилямс?

— Последния път, когато имахме среща с армейски служители, те бяха на наша страна. Надявам се отношението им да не се е

променило.

Уолш се облегна назад на стола си и провлече:

— А сега, малка госпожо, вие...

— Моля, не се обръщайте към мен с „малка госпожо“, конгресмен Уолш. Намирам го за обидно — прекъсна го Кийли.

Уолш, изглежда, не се впечатли и се ухили покровителствено.

— Уверявам ви, че нямах предвид...

— Разбира се, че имахте — отсече Кийли. — Мнението ви за всички нас е повече от ясно. Смятате ни за група истерични жени, губещи вашето ценно време. Чудя се какво ли би било отношението ви, ако бяхме мъже, отправящи подобно искане. Това вероятно би ни издигнало във вашите очи? Уверявам ви, че в организацията ни има и голям брой мъже, конгресмен. Бащи, синове, братя. Те са разтревожени и решени, точно колкото сме и ние, но на тях им е по-трудно да разискват такъв емоционален проблем публично. Поради тази причина виждате повече жени, които активно защитават тази кауза.

Около масата настъпи мълчание. Накрая конгресмен Паркър рече тихо:

— Неприятно ми е да мисля, че член на тази или на която и да било друга държавна подкомисия би се оставил да бъде заслепен от предразсъдъци.

Той погледна Уолш унищожително.

— Не исках да ви засегна и не бих искал да ме обвиняват в пристрастие. Извинете ме, госпожо Уилямс — почти изруга той.

Тонът на Кийли не се смекчи.

— Приемам извинението. Съжалявам, че прекъснах мисълта ви. Какво щяхте да отбележите?

Разговорът продължи в същата посока. През следващия половин час обменяха и разискваха идеи. През цялото време Ван Дорф гледаше с почти похотливо любопитство. Погледът му се стрелкаше по масата като куршум. Той изобщо не изключи касетофона си. Когато донесоха чека, написа името си и се изправи рязко.

— Смятам, че е време за всички ни да се захващаме за работа. Благодаря ви, че уважихте поканата ми за този официален обяд. Управителят ще осигури таксата — рече той, щом всички станаха от масата.

— Мисля да се поразходя няколко пресечки — рече Паркър. — Госпожо Олуей, мога ли да ви помогна с палтото?

Той го направи и изпрати Бети до изхода.

— Девъро, искате ли да вземем такси заедно? — попита Уолш.

— Благодаря, но трябва да мина през офиса си.

— Тогава, ако нямате нищо против, аз вземам първото.

— Разбира се — отвърна Декс, докато другите конгресмени се отдалечиха с тежка стъпка.

Ван Дорф, след като прибра в джоба си касетите, с които разчиташе да вдигне шум в пресата, се отправя към автомата за цигари. Кийли и Декс най-сетне останаха сами.

— Напомняй ми да спра, когато те ядосам — прошепна той до ухото ѝ, докато ѝ държеше палтото. — Имаш остри нокти.

— Този глупав тесногръд палячо — въздъхна тя. — Никак не съзнава, че става смешен. Представям си го като конгресмен. Направо се плаша.

— Ти беше страхотна.

Ръката му се задържа на кръста ѝ. На пръв поглед жестът му бе обичайна, лишена от подтекст джентълменска постъпка. Но за повнимателния наблюдател това си беше ласка.

— Защо им каза, че сме се срещали преди? — попита тя през рамо.

— За твоя информация, Ван Дорф е безпощаден. Способен е да разплете афера от мащаба на Уотъргейт. Внимавай с него, Кийли. Той е вълк в овча кожа.

— Бих го определила по-скоро като хитра лисица, отколкото като вълк. Остави ни с Бети да повярваме, че двете сме единствените му гостенки за обяд. Не счете за нужно да ни уведоми, че и вие ще бъдете там. Отправи ни заблуждаващо умоляваща покана, докато през цялото време с пълно съзнание ни е залагал капан.

— Ама че нищожество! Бих му напъхал проклетия касетофон в гърлото. Или на някое по-подходящо място.

Кийли едва сподави смеха, който я напуши.

— Напомняй ми да спра, когато те ядосам — повтори думите му отпреди малко тя. Той се усмихна и трапчинката му стана още по-дълбока. — Буйният ти креолски нрав си пролича май.

— Така ли? Съжалявам.

— Недей. Той е по-скоро привлекателен.

— Нима?

Кийли се огледа нервно. Бети и конгресменът Паркър стояха до вратата и чакаха поръчаното такси. Ван Дорф ругаеше автомата, който бе глътнал парите му, без да пусне цигари. Уолш си бе тръгнал.

— Защо им каза, че сме се срещали миналата нощ?

— Това бе въпросът, който искаше да ми зададеш, нали? Виждаш, че като съм около теб, ми е страшно трудно да... Няма значение. За да отговоря на въпроса ти, ако Ван Дорф или някой като него ни бе видял миналата нощ да си говорим и днес да се правим, че никога преди не сме се срещали, това ненужно би изострило любопитството му. Честността е най-добрата политика.

— Ако са те видели да влизаш или да излизаш от стаята ми, тогава какво щеше да стане?

В очите му просветна дяволито пламъче.

— Тогава лъжата май би била по-подходяща.

— Бива те за политик, умееш да лавираш — засмя се тя.

Той не се обиди, дори се засмя. Усмивката му изчезна, когато попита:

— А иначе как си? Успя ли да поспиш през нощта?

Искаше ѝ се да не я гледа толкова загрижено. Очите му докосваха всяка част на лицето ѝ, което доби по-топло изражение под загрижения му поглед. Защо сърцето ѝ не можеше да се укроти? Биеше толкова ожесточено, че дантелата на гърдите ѝ се повдигаше — факт, който проницателните очи на Декс не можаха да отминат.

— Не, не спах добре.

— Поемам изцяло отговорността за това.

— Така и трябва.

— Говоря сериозно — настоя той. — Не трябваше да те тревожа. И не отричай, че го направих. Когато на летището за пръв път ми каза, че си омъжена, трябваше да те оставя на мира. Така щеше да бъде най-добре.

— Щеше ли?

— А нямаше ли?

Сякаш някаква невидима, необяснима сила ги накара да пристъпят един към друг. Декс чувстваше как кръвта бучи в слепоочията му. Пръстите му пулсираха, жадни да я докоснат. Белегът

под окото му потрепна. Прекалено живо устните му си спомниха вкуса на нейните. Очите му я пронизаха цяла.

Тя навлажни устни несъзнателно и той проследи чувственото движение на езика ѝ.

— Да — рече Кийли, останала без дъх. — Може би така щеше да бъде най-добре.

— Отново забравих въпроса.

— Кийли?

— Какво? — завъртя се виновно тя, дочула Бети да я вика от изхода. — Дойде ли таксито? — попита, неспособна да се овладее тъй бързо.

Бети погледна подозрително зачервените ѝ страни и бурно повдигащите се гърди.

— Да.

Двете си взеха довиждане с Декс и благодариха на Ван Дорф, който строго порицаваше управителя на ресторанта за глътнатите от апарата пари. Конгресмен Паркър излезе навън с тях.

Щом се настаниха на задната седалка в таксито, Кийли разсеяно започна да си играе със закопчалката на чантата.

— Не си задължена да ме осведомяваш, но признавам, че съм любопитна — рече Бети.

— За какво? — Кийли се помъчи да звучи безгрижно, но съзнаваше, че не може да заблуди никого. Особено себе си.

— Хайде, Кийли. Тази сутрин, когато те попитах за Декс Девъро, ти предоставих златна възможност да ми кажеш за срещата ви снощи. Не го направи.

— Не мислех, че е важно.

Бети се пресегна и взе влажната ръка на Кийли в своята. Държа я, докато приятелката ѝ вдигна очи и я погледна.

— Жените по принцип са по-чувствителни от мъжете. Слава Богу, никой друг на масата не забеляза флуидите, струящи между теб и очарователния конгресмен, всеки път, когато се погледнехте. Но мен не можеш да заблудиш. Не че си пъхам носа в чужди работи. Личният ти живот не ме интересува, Кийли. Не смятам да ти отправям упреци. Само те предупреждавам да бъдеш внимателна. Не прави нещо, което би предизвикало негативна реакция срещу теб. Не подлагай на

съмнение репутацията и почтеността си, да не говорим за авторитета на ИКСБИ.

Кийли завъртя глава категорично.

— Никога не бих направила нещо толкова глупаво, Бети! Мислех, че си наясно.

— Знам, че мислиш така и си искрена. Мога да ти изглеждам стара и суховата, Кийли, но аз съм жена, която е била без съпруга си повече от четиринадесет години. Мъж с чара на Декс Девъро би изкушил и светица да кривне от правия път.

Кийли извърна глава. Очите ѝ се взираха невиждащо в паметника на Вашингтон, насочил обвинително пръст към небето.

— Знам какво имаш предвид.

Следобедното заседание бе запълнено от скучната, монотонна пледоария на един генерал от армията. Той изчете писмените клетвени декларации на представители на различни армейски подразделения. Имената и чиновете бяха впечатляващи, но документите не хвърлиха нова светлина върху проблема. Генералът започваше с високопарни максими всеки път, когато отчаяният конгресмен Паркър се опиташе да го принуди да даде някаква яснота по въпроса. Много по-лесно му бе да прави общи коментари, вместо да даде компетентно мнение. Когато чукуето удари по масата и заседанието приключи, всички посрещнаха края с измъчена въздишка на облекчение.

Кийли изгуби от поглед Декс, щом той напусна залата. Тя и другите членове на ИКСБИ се уговориха да се срещнат в ресторант „Златният лъв“ за по една обилна вечеря.

— Заслужихме си го, щом проявихме търпение и слушахме цели два часа генерал Адамс — подхвърли шеговито Бети.

Разпръснаха се по стаите си, щом пристигнаха в „Хилтън“. Кийли не очакваше с нетърпение вечерта, както би трябвало да бъде. Дори горещият душ, старателната подготовка и кораловочервената рокля от крепдешин, която облече, не я развеселиха. Необходимо бе усилие на волята, за да потисне обзелото я униние, когато се срещнаха с Бети във фойето.

Вечерята бе обилна, атмосферата спокойна, обслужването безупречно. Сякаш по мълчалива уговорка жените не отвориха дума за заседанието, нито обсъждаха хода на дебатите. Говориха за последните модни тенденции, един нашумял скандал в Холивуд, децата си, новите

прически, филми, книги и диети. Смяха се от сърце, подхвърляйки шеги за това какъв би бил коментарът на конгресмен Уолш, ако ги видеше в този скъп ресторант.

Кийли се намесваше от време на време в разговора, хапна и пи малко, но когато махна за довиждане на компанията на етажa си в хотела и слезе от асансьора, се почувства толкова изтощена, че бе готова да се хвърли облечена в леглото.

Цялата вечер мислите ѝ блуждаеха около Декс. Виждаше го в самолета, стиснал загрижено ръцете ѝ. Появяваше се в мислите ѝ с шапката на пиколо, с вдигнат високо поднос, засмян закачливо. След това изплува споменът за това, което най-много искаше да забрави... очите, устните — страстни, изгарящи и ненаситни, ръцете му...

Тя хлопна вратата след себе си, пристъпи в стаята, метна палтото си на един стол и захвърли чантата и ключа върху ниския шкаф за дрехи.

— Какво, по дяволите, правя? — ядосано попита тя отражението си огледалото. — Само се измъчваш, Кийли.

Краката ѝ тежаха като олово, докато се събличаше. Изми се бързо, сложи си нощен крем и разреши косата си. Едва тогава се хвърли на леглото. Пресегна се към будилника и тъкмо в този момент телефонът иззвъня. Тя тихо изруга.

— Ало? — дали не беше Декс?

— Здравсти? Как е?

— Никол! Здравей.

Тя пренебрегна моментното си разочарование, сякаш беше досадно стомашно разстройство.

— Звучиш уморено — рече Никол.

— Така ли? Нищо чудно. Аз... Не спях добре тази нощ, а днешният ден беше ад. Конгресната зала ти се струва все по-тясна, колкото повече седиш в нея. Какво става въкъщи? Всичко наред ли е?

— Да. Чарлс ме изнуди да отида на вечеря с двама спонсори. Трябваше да видиш жените им! От онези, които членуват в клубове като „Синята коса“ или „Клубът на норките“ в затътената провинция на Америка. Де-мо-де! А и Чарлс беше в онова свое особено настроение, което нарича „мисъл за бъдещето“.

Чарлс Хепбърн беше един от най-пробивните търговски агенти в телевизията. Той продаваше повече рекламно време на местни

клиенти, отколкото всички останали агенти, взети заедно. Спокойният му професионален маниер привличаше потенциални спонсори, преди да са се усетили как ще изцеди личните им сметки.

— Никол, не можеш да ме заблудиш. Ти го обожаваш.

Никол престорено измърка:

— Да, мисля, че си го бива. Става, ако няма друг наоколо или някакво по-интересно занимание, на което да се посветя.

Кийли се засмя въпреки киселото си настроение. Никол имаше дарбата да разведрява дори най-мрачните дни, защото самата тя никога не се поддаваше на депресията.

— Хей, вестниците тук са пълни с новини около Декс Девъро. Бил шеф на онази подкомисия. Не го знаех, а ти?

— Не, докато не дойдох тук.

— Е?

— Какво „е“?

— По дяволите, Кийли! Нали няма да ме караш да ти вадя думите с ченгел? Срещна ли се с него?

— Да.

— И?

— И какво?

Ругатнята на Никол накара Кийли да се свие от срам.

— Още малко и ще разтопиш телефонния кабел.

— Престани да ме разиграваш! — ядосано изрече Никол. — Какво мислиш за Декс Девъро?

— Не знам много за него. Едва го познавам, Никол.

— За Бога! Знаеш, че той е най-страхотният къс мъжка плът, която се е появявала от доста време на хоризонта. Ако въобще си го забелязала, няма как да не му хвърлиш око. А на мен ми се ще да му хвърля и нещо друго.

— Никол, проклетнице! — изкрещя Кийли. — Кога си се срещала с него?

— Не съм... Не точно. Беше на едно парти миналото лято и макар да не се срещнах лично с него, определено го забелязах. Кавалерстваше на закръглената Робинс. Нали се сещаш, оная, дете се омъжи за симпатичния старец, който ѝ направи услугата да се гътне около шест месеца след сватбата и ѝ остави огромно състояние —

къщата в окръг Гардън, памуковата плантация в Мисисипи и цяла флотилия.

Гърлото на Кийли се сви. Декс и Маделин Робинс? Откъде да го знае. Изненада се, когато откри колко много я заболя, като си представи Декс с пищната весела вдовица, прочута с красотата си.

— Още ли си там? — попита Никол, когато Кийли не отговори.

— Д-да. Просто съм уморена, Никол. Благодаря ти, че се обади, но наистина трябва да си лягам.

— Хей, хлапе! Добре ли си? Звучиш ми странно. Всичко ли е наред при теб?

Никол бе изоставила веселите закачки и Кийли знаеше, че тревогата в гласа на приятелката ѝ е искрена.

— Да — въздъхна тя. — Всичко е наред, Никол. Нали знаеш. Не искам да те отегчавам с приказки за комитета.

— А, това ли било. Нали затова отиде там. Е, знаеш мнението ми по този въпрос, така че няма да ти го натрапвам отново.

— Благодаря.

— Няма да ти навреди, ако извършиш някоя лудост от по-друго естество, докато си във Вашингтон. Иди на някой предълъг порнофилм и седни до някой перверзен тип. Или пък се впусни в гореща авантюра с някой временно пребиваващ деспот от забутана източна страна.

— Довиждане — рече Кийли с висок напевен глас.

Никол се засмя.

— Чао, парти маниачке.

Без да каже нищо повече, Никол затвори. Кийли се усмихваше, когато постави слушалката на мястото ѝ. Неусетно сложи глава на възглавницата и затвори очи.

Когато телефонът отново извънтя, тя не разбра, че са минали часове. Опипа в тъмното и накрая откри апарата, но се размина с ухото си на два пъти, преди да нагласи слушалката като хората.

— Ало?

— Добро утро.

Очите ѝ се ококориха. Какъв приятен начин за събуждане — с мъжки глас. Гласът на определен мъж.

— Вече сутрин ли е? — попита тя. Думите ѝ бяха заглушени от възглавницата.

— Събудих ли те?

— Не — прозя се тя. — Трябваше просто да ставам вече, така че обаждането е добре дошло.

— Не се шегувай.

— Не, не се шегувам. Прекалено рано е за това. Колко всъщност е часът?

— Седем.

Тя се претърколи и се увери сама, като погледна часовника на нощното шкафче до леглото.

— Господи — въздъхна, — успала съм се.

— Няма страшно. Заседанието е чак в десет. Имаш време.

— Знам. Просто съм свикнала да ставам рано заради работата ми. Чувствам се като глезла, когато спя до късно.

— В колко ставаш обикновено?

— В пет.

— Бррр! Защо?

— Защото трябва да сме в хеликоптера до шест и половина. Напрегнат трафик, не помниш ли?

— Обаждам се само защото вчера следобед не успях да ти кажа довиждане. Бяха се натрупали купища документи в офиса ми и освен това знаех, че няма да мога да те видя насаме.

— Бях на вечеря с другите дами от комитета — с кого ли бе вечерял той? — Бях изтощена до смърт, когато се прибрах. Само гледах да се добера до леглото.

— Имала си нужда от почивка. И днес денят ще бъде дълъг.

— Да.

Последва тишина, трептяща от толкова неказани неща. Помежду им висяха спотаени думи, танцуващи по кабела, който ги свързваше, молещи да бъдат споделени.

— Тогава, предполагам, ще те видя по-късно — рече Декс накрая. Но съвсем не му се щеше да каже това.

— Добре.

Това ли беше най-доброто, което мозъкът ѝ можеше да роди? Повтаряше едно и също като папагал.

— Довиждане — тиха въздишка.

— Довиждане — ехо от тихата въздишка.

— Кийли?

— Да.

— Докато седиш зад масата, така недостъпна и отдадена на делото, да знаеш, че поне един мъж в залата желае да те прегърне.
Линията от другата страна прекъсна.

ПЕТА ГЛАВА

Заседанията се проточиха още ден и половина. ИКСБИ откри съюзник в лицето на един американски войник, който се бе върнал вкъщи след плен. В трогателна реч той разказа как всички военнопленници никога не са преставали да се надяват и да вярват в страната си. Дори когато били подложени на най-нечовешки унижения, каза той на смълчаната публика, на него и братята му по съдба не им и идвало наум да си помислят, че могат да бъдат изоставени и забравени.

Кийли и другите представители на ИКСБИ се зарадваха на тази малка победа, но ликуването им трая кратко. Представител от Департамента на държавната хазна свидетелства за колосалната сума, която струваше на данъкоплатците изплащането на заплатите на тези мъже, за които не се знаеше нищо и които почти със сигурност отдавна бяха мъртви. Конгресменът Уолш и някои други кимаха дълбокомъдрено, докато слушаха финансовия доклад. Кийли побесня и тайно пожела на Уолш изведнъж да го заболи дебелият корем, право пропорционално на размерите му.

През всичките часове на разисквания тя умело избягваше каквито и да било срещи с Декс, дори и неволни. Той очевидно бе напълно съгласен с това, защото не правеше никакви опити да се приближи до нея.

Изглеждаха като непознати, неотдаващи значение на присъствието на другия, но под повърхността кипяха страсти със задушаваша сила. Кийли често усещаше погледа му. При спомена за телефонния им разговор рано сутринта тя се изчервяваше до корените на косата си, независимо дали очите му я следяха, или не. Да го погледне бе импулс, на който тя често не устояваше.

За разлика от нея Декс се държеше с очарователна небрежност. Подбраната с вкус вратовръзка рядко оставаше на възел за повече от час. Нетърпеливите му пръсти несъзнателно подръпваха възела, докато го разхлабеха. Той слушаше внимателно, вперил напрегнат поглед напред, като от време на време записваше по нещо.

Час по час обръщаше очи към Кийли. Погледът му бе толкова настойчив, че тя не издържа и си позволи да го срещне, но само веднъж. Сърцето ѝ спря за момент, а дъхът замря в гърдите ѝ. Дланите си усещаше влажни. В стомаха ѝ сякаш бушуваха демони. Тя долови, че Декс изобщо не следи онова, което става в залата, а мислите му са изцяло съсредоточени върху нея.

Показалецът, който лежеше на скулата му, се повдигна в мълчалив поздрав. Движението бе толкова леко, че никой не би могъл да го забележи, освен ако поздравът не беше предназначен за него. Кийли го забеляза и отвърна с бързо потрепване на клепачите. Посланието бе повече от поздрав. То гласеше: *Ще ми се да мога да говоря с теб. Ще ми се да не бяхме точно на това място и по това време и да се занимаваме със съвсем друго нещо. Ще ми се... Толкова неща и все невъзможни.*

На обяд на третия ден, когато конгресменът Паркър прекъсна заседанието и даде обедна почивка, той предложи следобедът и целият следващ ден да бъдат свободни.

— След три дни дискусии мисля, че всички се нуждаем от време да обмислим чутото и да избистрим позициите си, да направим свое собствено разследване, ако е необходимо, да уточним нещата, така че преди последната ни среща всеки от нас да има ясно становище по проблема.

Решението бе прието единодушно и той удари с чукчето по масата. Заседанието на подкомисията бе закрито.

— Колко се нуждаем от една такава почивка — въздъхна Бети благодарно. — Трябва да оправя косата и маникюра си. Освен това парите ми привършват и е време да отскоча до банката. Какво ще кажеш, Кийли? Искаш ли да излезем малко на пазар този следобед?

Кийли се усмихна, но поклати глава.

— Не, Бети, уморена съм, но съм сигурна, че някои от останалите ще дойдат с теб. Мечтая да се прибера в стаята си с някоя хубава книга, или просто здравата да се наспя.

Бети се засмя и я потупа по ръката.

— Тогава ти казвам довиждане. Ще се видим ли по-късно за вечеря?

Кийли помисли за момент, след това рече:

— Разбира се. Обади ми се, щом се върнеш в хотела.

Бети се обърна и се отдалечи, но я изгледа тревожно, забелязала нещо, което Кийли не предполагаше. Преди Кийли да е разбрала защо, тя почувства леко потупване по рамото. Декс стоеше до нея, усмихнат прекалено широко, прекалено лъчезарно, прекалено сърдечно и интимно.

— Госпожо Уилямс — припряно започна той, — нямах възможността да говоря с вас от обяд онзи ден. Надявам се заседанието да не ви е отегчило много.

— Никак, конгресмен Девъро. Очаквах нещата да текат още по-бавно. Мисля, че ще е от полза за всички, ако придвижваме решаването на проблема по-внимателно.

Той кимна съсредоточено, сякаш тя обясняваше нещо особено важно. Пристъпи към нея, скръсти ръце пред гърдите си и се вгледа в носовете на излъсканите си до блясък обувки. Гласът му беше толкова тих, че тя едва го чу, когато каза:

— Как си всъщност?

— Чудесно.

— Поканен съм на някакъв проклет коктейл във френското посолство тази вечер. Казаха ми, че ако искам, мога да отида с дама. Не мислиш ли, че...

Кийли изобщо не го остави да довърши.

— Не, Декс. Знаеш, че не би било разумно.

Сериозното му изражение идеално подходеше за темата, която би трябвало да обсъждат — „безследно изчезналите по време на акция“.

— Да, знам — измърмори той. — Нека се надяваме, че нещата ще се подредят по най-добрия начин за всички ни, госпожо Уилямс — изрече по-високо и протегна ръка за сбогуване.

Погледите им се кръстосаха и за един удар на сърцето целият останал свят изчезна.

— Конгресмен Девъро — обади се Ал Ван Дорф зад тях, — чудех се дали мога да получа вашето мнение по повод законопроекта за дислокацията на въоръженията, обсъждан в подкомисията.

— Разбира се, Ал. Приятна почивка, госпожо Уилямс. Всичко хубаво — пожела й Декс учтиво.

— Благодаря. Ще го направя. Господин Ван Дорф, беше ми приятно.

Тя кимна за довиждане и остави двамата мъже. Краката ѝ тежаха като олово и едва я изведоха от безкрайните коридори на сградата. Постоя известно време на „Пенсилвания Авеню“ за такси. Почти съжали, че не прие да отиде на пазар с Бети. Следобедните часове се очертаваха скучни и протяжни. Всичко друго би било по-добро, отколкото да седи умърлушена в самотната хотелска стая, мечтаейки за невъзможни неща.

Но се случи така, че тя запомни много малко от този злощастен следобед. Върна се в стаята си и спа непробудно, докато Бети не почука на вратата ѝ няколко часа по-късно. Заради лошото време решиха да не излизат и да вечерят в ресторанта на хотела.

Докато вървяха към асансьора, за да се приберат в стаите си, Бети обяви:

— Днес си купих нов костюм. Защо не се качиш да ти покажа как ми стои. По телевизията ще дават някакъв стар филм с Робърт Тейлър и Барбара Стануик. Вероятно не ги помниш.

— Разбира се, че ги помня — засмя се Кийли. — Няма ли да ти преча?

Мисълта да се върне сама в стаята я ужасяваше. След следобедния сън знаеше, че няма да ѝ се доспи поне още няколко часа.

— Напротив, дори много ще се радвам. Като ще се държим неприлично, нека поне си поръчаме бутилка вино.

След няколко часа Кийли се разтапяше от удоволствие след дошлите ѝ малко в повече чаши вино и сантименталния, романтичен черно-бял филм. Двете с Бети се смяха като ученички на нежната любовна история. Кийли остави приятелката си да се прозява сънливо и си тръгна по пустия коридор.

Когато вратите на асансьора се отвориха с тихо приплъзване, Кийли моментално изтрезня. Вътре, облеганат на стената, стоеше Декс. Мрачен и прегърбен, той бързо се изправи, сякаш по заповед, изстреляна от някой обучаващ войници сержант, който не търпи и най-дребните прояви на мързел. Декс изпусна палтото, което бе наметнал на рамо и придържаше с един пръст. По лицето му се разля широка, дяволита усмивка.

— Нагоре ли си?

— Не, надолу.

— Заповядай — покани я той. Когато забеляза колебанието в неспокойния ѝ шарещ наоколо поглед, добави: — Никой не може да ни обвини, че се срещаме в обществения асансьор, когато сме отседнали в един и същ хотел. Освен това какво би могло да се случи в един асансьор? — той се шегуваше, но Кийли сведе сериозно очи към дебелия мек килим в кабинката. — Забрави, че съм го казал — изръмжа той. — Качвай се.

Кийли мина през плъзгащите се врати, които със свистене се затвориха зад нея, отделяйки ги от целия свят в тяхната малка вселена.

Тя се изкашля неловко.

— Как беше партито?

— Шумно. Задимено. Претъпкано.

— Завиждам ти.

Въобще не му бе до партита, едва си спомняше какво се бе случило, макар да си бе тръгнал оттам само преди минути. Беше прекарал ужасно, натъпка се с деликатеси, като през цялото време мечтаеше за сандвич с фъстъчено масло и пуканки пред камина, на канапе, в легло...

Може би беше изпил няколко чашки в повече, чудейки се дали тя обича изстудено бяло вино. Докато слушаше пискливия глас на миловидната, отрупана с бижута съпруга на чуждестранен дипломат, бе си представял устата на Кийли, оросена с вино, от която той обира с устни капчиците.

— Вече си вкъщи — отбеляза Кийли тихо. Асансьорът се бе изкачил до последния етаж и вратите стояха отворени. Отсреща беше студеният му апартамент. Единственият източник на топлина тази нощ бе в момента до него в асансьора и го гледаше омайно.

— Къде беше досега? — попита той.

— В стаята на Бети. Гледахме един стар филм и унищожихме бутилка вино.

— Червено или бяло?

Тя затвори очи, сякаш вкусваше от напитката.

— Златисто — прошепна. Очите ѝ се отвориха широко, когато измъченият му стон изпълни кабинката. Пръстът му натисна копчето за седмия етаж и то светна, докато вратите се затваряха. — Какво...

— Ще слеза с теб до твоя етаж — обясни Декс.

— Не се налага.

— Знам.

Тя отвърна поглед, засегната от острия му тон.

— Съжалявам — извини се той. — Не съм ядосан на теб, а на...

— Знам — прекъсна го тя бързо.

Колкото по-малко говореха, толкова по-добре.

Асансьорът спря на етажa ѝ и вратата се отвори, но преди тя да пристъпи навън, той натисна друго копче. Не забеляза кое, но и нямаше значение. Вратите отново се затвориха.

— Декс...

— Ще те чакам пред хотела утре сутрин. В десет. Облечи се по-обикновено.

— Не мога — поклати глава тя.

— Не можеш да се облечеш по-обикновено?

За първи път тя видя позната усмивка — тази, която правеше трапчинката му да изглежда по-дълбока, а очите му да изсветляват от абанос до шоколад.

Изглежда го смразяващо.

— Не мога да изляза с теб.

— Разбира се, че можеш.

Асансьорът спря, вратите се отвориха и те се изненадаха при вида на двойка мъж и жена на средна възраст. Почти бяха забравили, че не са единствените хора на този свят.

— Добър вечер — поздрави весело Декс. — На кой етаж?

— Трети — рече кратко мъжът.

Декс натисна бутона за третия етаж и се облегна небрежно на стената, сякаш бе просто случаен гост на хотела.

— От града ли сте? — попита той.

— Ню Мексико. Лас Крузес.

Жената изгледа захвърленото на пода палто. Вдигна късогледите си подозрителни очи към Кийли, която се усмихна сладко. Жената хвана ръката на съпруга си, сякаш търсеше защита от тези аморални градски люде.

— Там имате добър университет — отбеляза Декс.

— Държавният университет на Ню Мексико — изрече гордо мъжът.

— Точно така! — Декс щракна с пръсти.

Кийли направо щеше да го удуши. Но той явно се забавляваше.

Асансьорът спря на третия етаж и мъжът изведе жена си, която им хвърли неодобрителен поглед.

— Приятно прекарване — пожела Декс с усмивка, сякаш взета от рекламна брошура на търговската камара.

Вратите се затвориха отново.

— Тъкмо казвах...

— Не, аз тъкмо казвах, че не мога да ходя никъде с теб, Декс.

— Имаме почивен ден. Ще излезем сред природата. И двамата сме се затворили в тези душни стаи от дни и това вече ми действа на нервите. И ако ми позволиш, ще отбележа, че изглеждаш някак болнава.

Всъщност бе точно обратното. Страните ѝ бяха порозовели от притеснение и от изпитото вино. Очите ѝ блестяха широко отворени, резултат от здравия следобеден сън и смеха до сълзи по време на филма. Косата ѝ бе примамливо разрошена. Никога не бе изглеждала по-красива, по-съблазнителна, по-сексапилна.

Очите му се приковаха на устните ѝ, които бяха полуотворени с намерението да спорят, но всички аргументи замряха неизречени.

— Не може ли двама приятели да прекарат няколко часа заедно?

Те не бяха приятели и никога нямаше да бъдат. Чудесно го знаеха. Докато изричаше гневно думите, той изгуби ценно време и не успя да преодолее пространството, за да я притисне към себе си и да целуне опустошително тази уста, създадена само за ласки.

Не заговориха отново, само се гледаха, казвайки повече, отколкото би им позволило общуването с думи. Този път, когато достигнаха етажа ѝ, той натисна бутона за отваряне на вратите.

— До утре в десет.

— Някой, не, всеки може да ни види. Ван Дорф...

Протестите ѝ бяха лишени от смисъл. И двамата бяха сигурни, че утре ще се срещнат.

— Никой няма да ни види. Взех на заем колата на един приятел. Сребрист „Датсън“. Ще обикалям наоколо, докато не се появиш на „Кей Стрийт“. Помъчи се да не изглеждаш плаха или виновна. Просто отвори вратата на колата и влез вътре.

— Декс...

— Лека нощ.

Той постави показалец на гърдите ѝ и я побутна нежно от прага на асансьора. Не се опитваше да се отърве от нея, елиминираше изкушението. Вратите се затвориха помежду им.

Няколко дълги мига Кийли остана загледана в тях, без да ги вижда, без да вижда нищо. Обърна се замаяно и тръгна към стаята си. Но онова, за което си мислеше, бе какво да облече на следващия ден.

Накрая се спря на сиви спортни панталони, черно поло и блейзър в подходящ цвят. Черните кожени ботуши щяха да топлят краката ѝ, тъй като студеното дъждовно време изобщо не предвещаваше пролет. Нямаше представа къде ще я води Декс, но искаше да е подготвена за всеки случай. След десетина минути взе палтото си и излезе от стаята.

Сърцето ѝ блъскаше с виновно нетърпение, докато прекосяваше препълненото фоайе, с походка, която се надяваше да изглежда небрежна. Тъкмо бе стигнала до изхода, когато видя нисък сребрист „Датсън“, който се движеше бавно покрай тротоара. Напук на силния вятър тя не се поколеба на входа и бързо излезе навън. Наведе глава, за да се увери, че зад волана седи Декс и отвори вратата. И двамата се засмяха, когато тя се отпусна в дълбоката кожена седалка. Потеглиха веднага.

— Добро утро — рече той, като се възползва от червената светлина на светофара и обърна глава да я погледне.

— Добро утро.

— Точно навреме.

— Точността е едно от качествата ми. Колко пъти обиколи квартала?

— Три. Нетърпението пък е един от моите пороци.

Засмяха се, доволни, че са заедно. Декс възнегодува срещу зелената светлина, която го принуди да се върне към шофирането.

— Къде отиваме? — попита Кийли, макар всъщност да не я интересува.

— „Маунт Върнън“.

— „Маунт Върнън“! — тя погледна през затъмнените стъкла на колата ръмязия дъжд и ниските, надвиснали заплашително облаци. — Днес? Кой би отишъл в Маунт Върнън в ден като този?

Той ѝ отговори чак когато ги спря друг светофар. Като се извърна с лице към нея, Декс я ощипа по носа.

— Никой. Точно затова отиваме там.

Тя му отвърна с подобаващ лек поклон.

— Вие не се кандидатирайте за сенатор просто така, господин Девъро. Вие определено сте страхотен.

— Понякога съм толкова умен, че направо се плаша от себе си — превзето изрече той и с красноречив жест се бутна с лакът в ребрата.

Тя не го заговори повече, докато си проправяха път през движението на „Конститушън Авеню“ към „Линкълн Мемориъл“. Сгъна палтото си, постави сака под краката си и настрои радиото на станция, която се нравеше и на двама им.

Прекосяха река Потомак по „Арлингтън Мемориъл Бридж“ и поеха по „Мемориъл Хайуей“ покрай реката към дома на Джордж Вашингтон. Дърветата по пътя бяха все още голи и напомняха за скорошната зима.

— Тук ще е прекрасно след няколко седмици, когато кучешкият дрян разцъфне — рече замислено Кийли.

— Да. И аз обичам, когато в градината ми разцъфнат цветята. Посадил съм азалии около къщата и гледката е невероятна, когато нацъфтят. Наемаме градинар, който се грижи единствено за цветните храсти.

— Ние?

— Е, не се изразих съвсем ясно. Все още възприемам голямата ни къща като собственост на родителите ми. Преди няколко години те се преместиха в по-малка, в другия край на имението. Предлогът беше баща ми да не изкачва стълби, но всъщност мисля, че искаха да ме накарат да се почувствам самотен из тази голяма къща и да помисля за съпруга, която да им нареди внуци.

— А защо не си го направил?

— Не съм открил жената, с която съм сигурен, че трябва да споделя живота си — очите му се отклониха от живописната магистрала, преодоляха тясното пространство на купето и се заковаха в нея. — Намеря ли я, ще се помъча на всяка цена да я убедя да дойде да живее в тази къща с мен.

Гърлото ѝ се сви също като юмруците в скута ѝ. Тя извърна глава под настоящия му поглед.

— Как изглежда... тази твоя къща? Преди войната ли е строена?
Той отново започна да следи пътя.

— Не. Фамилията Девъро е имала стара, наследена от прадедите ни къща, която обаче била съборена от Съюзническата армия по време на Гражданската война. Едва през деветстотин и дванадесета сме стъпили на краката си и сме построили нова. Обичам тази къща, но няма да ти кажа нищо повече за нея. Искам да я видиш сама някой ден.

— В Батън Руж ли е?

— На тридесетина километра.

— Колко земя имате?

Той вдигна рамене смутено.

— Достатъчно, за да поддържахме ферма и да отглеждаме коне.

— Май избягвате въпросите ми? Не ми отговаряте направо, господин Девъро. Това умение несъмнено сте усъвършенствали в интервютата с журналистите.

— Разкрит съм — засмя се той.

Тя не продължи да настоява и той не ѝ даде повече информация. Очевидно се притесняваше заради богатството на фамилията си. Това бе и главната тема в някои критични статии за него.

Останалата част от почти двадесет и пет километровото пътуване премина в мълчание. Колата спря на полупразния паркинг. Там, където обикновено имаше десетки туристически автобуси, днес бе паркиран само един.

— Видя ли? Какво ти казах? Мястото ще бъде наше. Съмнявам се Джордж и Марта някога да са си прекарвали толкова хубаво.

Той я погъделичка под брадичката, преди да вземе палтото си от задната седалка и да слезе от колата.

Отвори вратата и задържа палтото ѝ, докато се облече. Ръцете му се задържаха за кратко на раменете ѝ, преди да я хване за лакътя и да я поведе към входа.

Дамата в старинен костюм зад прозореца с решетки рече:

— Едва ли това е най-подходящият ден да ни посетите, но се надявам, че няма да се изплашите от дъжда и ще разгледате всички постройки. Има обиколка на всеки двадесет минути. Не се придържахме към твърдо установена програма, освен през лятото, когато е пълно с хора. Една група тъкмо чака да влезе в къщата.

Можете да се присъедините към нея. След малко ще дойде и екскурзоводът.

— Благодаря ви — рече Декс и пусна в действие прочутата си усмивка. — Щеше ми се да дойдем през лятото, но това е единственият ден, когато сестра ми е свободна.

Кийли го изгледа слисано. Усети как долната ѝ устна се отпуска и придава на лицето ѝ глуповато изражение. Те се отдалечиха със самоуверена походка, особено Декс.

— Ти си луд! — укори го Кийли.

Той дори не я погледна. Беше зает със сгъваемия чадър, който се опитваше да извади от дълбокия джоб на палтото си. Натисна копчето и чадърът се разтвори като гъба над тях.

— Наистина ли мислеше, че хората ще повярват, че съм ти сестра? — попита тя, като спря на чакълестата пътека, водеща към къщата.

Той погледна надолу към нея, като продължаваше да държи чадъра над главите им заради лекия дъждец.

— Не, не мисля, че ще повярват — изгледа я неодобрително той. — По-добре да им изиграем една сценка. Дръж това.

Той напъха дръжката на чадъра в ръката ѝ.

— Малката ми сестричка! — възкликна и улови раменете ѝ. — Я гледай каква красавица си станала! — той наведе глава и я млясна по устата. — Нека те погледам.

Изумена от театъра, който Декс разиграваше, Кийли стоеше чинно, докато той най-безсрамно разтвори палтото ѝ, след това реверите на сакото и одобрително огледа гърдите под пуловера ѝ.

— Никога не съм предполагал, че каквато беше плоска като дъска, ще се закръглиш така.

Раздразнена, Кийли отвори уста, но не успя да го нахока, защото той я изпревари.

— Изглеждаш страхотно във всяка цветова гама. Знаеш ли това? — интонацията му се промени. Той погали страната ѝ с върховете на пръстите си. — Страхотна си в черно. Хареса ми и в онова зелено, което носеше в самолета — гласът му се сниши и стана дрезгав. — И си особено привлекателна в онзи жълт кадифен халат. Има ли някой цвят от дъгата, който да помрачава блясъка в очите ти, или пък да

прави жълтеникав цвета на кожата ти и да не успява да подчертае лъскавината на косата ти?

Палецът проследи хипнотично извивката на скулата ѝ. Тя се огледа в тъмните дълбини на очите му и остана шокирана от своето изпълнено с копнеж изражение. Той не биваше да стои толкова близо, но Кийли не искаше да разваля магията на мига. Време беше да свали пръсти от устните ѝ. Жестът беше прекалено интимен и разваляше играта на брат и сестра. Но макар разумът ѝ да протестираше, устните ѝ се подчиниха на неговия зов и леко се разтвориха.

Главата му се бе навела опасно близо, когато група от четирима души се зададе забързано по пътеката зад тях. Декс се отдръпна.

— Ела, сестричке — промърмори той, като взе чадъра и я поведе към скупчилите се туристи, чакащи в подножието на хълма, на който се издигаше внушителният дом.

След малко по пътеката се зададе екскурзоводката и поведе измокрената, но ентузиазизирана група нагоре по хълма. Разказът на жената беше от онези предварително заучени тиради, но слава Богу, доста интересен. Кийли и Декс се заслушаха като всички останали. Изкачиха стълбите, надникнаха в оградените с кордони стаи, видяха онова, което заслужаваше да се види, макар че по-късно едва ли щяха да си спомнят нещо. Решиха да разгледат и малката сграда, в която се пазеха някои лични вещи на семейство Вашингтон.

— Мислил ли си, че ако някога станеш президент, след двеста години разни хора ще се мотаят из къщата ти и ще гледат любопитно бръснача ти?

— На самобръсначката ми ѝ се сменят ножчетата, но ми напомняй да си лъскам ченето.

Те се засмяха и той някак спонтанно я прегърна. Тръгнаха към гробището, където лежаха костите на семейство Вашингтон.

— Чувала ли си, че Вашингтон бил влюбен в някаква омъжена жена? — попита тихо Декс.

— Наистина ли? — не повярва Кийли.

— Да. Така разказват.

— Каква трагедия!

— Защо трагедия? — възпротиви се Декс. — Любовта му към тази жена може да е била нещо много специално.

— Да, може и така да е било — защо обаче ѝ се искаше да заплаче? — Това със сигурност не му е попречило да направи толкова много за страната си. Не виждам защо трябва да му се придава някакво значение.

— Сега не — рече с прегракнал глас той. — Но тогава, когато е ставало, може би е значело много за онези, които са били съпричастни към историята.

Въздишката му разроши косата ѝ.

— Сигурно си права.

Те напуснаха гробището и се върнаха в центъра на комплекса. Като се опита да се отърси от тягостното настроение, Декс предложи да хапнат нещо преди тръгване.

— Чух, че ресторантът тук не е лош. И освен това едва ли е необходимо предварително да резервираме маса — рече той, докато отваряше вратата към почти празния салон.

Кленови маси и столове бяха подредени в безупречни редици върху под от светла дървесина. Над всеки прозорец се диплеше колосано бяло перде. А масите бяха украсени с високи медни свещници, които хвърляха слаби отблясъци върху старомодните тапети по стените.

Само три от масите в колониален стил бяха заети. В камините весело гореше огън и Декс поведе Кийли към маса близо до една от тях и до прозорец с изглед към добре поддържания парк. Изрядно облечена сервитьорка побърза да вземе поръчките им — миди със сланина, лук и пушена риба. Когато свършиха със супата, Декс ѝ махна и тя бързо дойде.

— Бихме искали и десерт. Какво предлагате?

— Домашният пай е нашият специалитет. Черешов, ябълков и с орехи.

— Чудесно. Ще вземем два черешови.

— Не, аз искам с орехи — поправи го Кийли.

Декс я изгледа комично като ударен от гръм.

— Не може да дойдеш в къщата на Джордж Вашингтон и да не ядеш черешов пай. Не е по американски.

Тя се засмя, но повтори на сервитьорката:

— С орехи, моля.

— Добре — съгласи се неохотно Декс. — И по две топки ванилов сладолед към всеки.

— Не, нека моят да е с бита сметана.

Той се обърна и я изгледа ядосано.

— Кой поръчва, ти или аз?

Кийли и сервитьорката се засмяха на злодейската му гримаса.

— Не ме попита какво искам. А аз искам бита сметана.

Декс поклати глава разочаровано, след това попита с прекомерна вежливост:

— Кафе, моля?

— Чай — отвърна превзето тя.

Сервитьорката, с писалка, закачена на бележника, се тресеше от смях.

— Със сметана? — попита тя.

— Не.

— Да — отвърна тутакси Кийли.

Декс погледна нагоре към сервитьорката и каза с висок, престорено театрален шепот:

— Мисли се за освободена жена.

Сервитьорката се наведе и подхвърли:

— Обичам брачните двойки, при които всеки от партньорите възприема другия като индивидуалност.

След това се отдалечи, развявайки дръзко поли.

Кийли се загледа в лявата си ръка, опряна на масата. Не бе грешка. На безименния ѝ пръст просветваше тънка златна халка. С периферното си зрение забеляза как ръката на Декс се плъзга бавно и покрива нейната.

— Тя си помисли, че си омъжена за мен — каза меко той. — Докато си мисли така и не разпознае някой от нас, добре ще е, ако си държим ръцете.

Дългите му силни пръсти се вплетоха в нейните и ги стиснаха леко.

— Дано си прав — рече Кийли и отговори на жеста.

Те се взираха известно време в огъня, който пращеше и съскаше весело. Час по час впираха очи един в друг. Задушевната атмосфера на ресторанта ги обгръщаше като в копринен пашкул. Тракането на порцелан и сребърни съдове в кухнята не можеше да заглуши немите

послания, които си разменяха. Движенията на другите гости и персонала не бяха в състояние да ги отклонят.

— Току-що забелязах, че ушите ти имат дупки за обеци — отбеляза Декс. — Боля ли те?

— Ужасно.

Той се усмихна безмълвно.

— Никога няма да стане политик от теб, госпожице Престън. Прекалено открита си.

Госпожица Престън. Никаква госпожа Уилямс. Тук, сега, с него, тя беше госпожица Престън.

— Как получи този белег под окото си?

— Вижда ли се? Ще си направя пластична операция.

— Да не си посмял! Той е... — щеше да каже красив, но се поправи от страх, че би възприел като обида такова тривиално определение. Тъмните му вежди се смръщиха въпросително. — Така изглеждаш по-интересен.

— Аз съм просто един обикновен авантюрист. Ако искаш да знаеш, член на рода Девъро е бил свързан с пиратите.

Тя присви очи и наведе глава.

— Да, не е трудно да си те представя като пират.

— Може би трябва да си сложа халки на ушите. Или само на едното. Така ще бъда още по-... интересен.

Те все още се смееха, когато сервитьорката сложи подноса помежду им.

— Искаш ли нещо друго? — попита Декс, щом свършиха.

— И дума да не става! Та аз едва дишам — рече Кийли.

— Ще ти позволя да потичаш след колата, за да изразходиш малко от калориите.

— Голям късмет ще е, ако успея да стигна до нея — призна тя, докато той ѝ държеше палтото.

Навън беше доста студено. Прецапаха през няколко локви, докато притичаха до колата. Дъждът се бе усилил.

На мотора му трябваше малко повече време да загрее, но след това изгрухтя и Декс внимателно подкара колата по магистралата.

— Вали, не се шегува — отбеляза Кийли след няколко километра. Въпреки бързото припряно движение на чистачките пътят направо не се виждаше през пелената от дъжд.

— Лудост е да се опитваме да караме в това време. Мисля, че тук някъде... — гласът му замлъкна, докато се вглеждаше от едната страна на пътя през замъглените прозорци. — Не греша! — възкликна накрая той и намали скоростта. Колата забави ход и сви по един страничен път. — Ще спрем, докато бурята утихне.

ШЕСТА ГЛАВА

Страничният път бе доста изровен и спортната кола подскача няколко метра, преди Декс да натисне спирачките. Спря под надвисналите клони на един дъб и загаси мотора. Последвалата тишина беше оглушителна. Радиото замлъкна внезапно. Чистачките изскърцаха и заковаха на изходно положение.

Декс се пресегна през седалката и докосна рамото ѝ.

— Да не ти е студено? Искаш ли си палтото?

— Не, мисля, че парното е затоплило достатъчно колата.

— Ако ти стане студено, ми кажи. Мога да ти дам палтото или да запаля мотора за няколко минути — ръката му се спусна по нейната и я обхвана. Потри я леко. — Замръзнала си.

— Знам. Ръцете ми са вечно студени.

— Сложи ги в джобовете.

— Не помага.

— Тогава ги дай в моите — говореше сериозно.

— А какво ще правиш, за да стоплиш своите?

Тя не устоя да му отправи това предизвикателство. Очите му просветнаха в сумрака.

— Все ще измисля нещо — отвърна той с тих, дълбок глас.

Пръстите му достигнаха нейните и той ги докосна един по един. Вгледа се в контраста на своята, покрита с малки косъмчета ръка и нейната, която бе така крехка. След това вдигна ръката ѝ и леко обходи пръстите ѝ с устни.

— Ако ми е било писано да срещна жената на „безследно изчезнал по време на акция“, защо трябваше да изглежда като теб? Защо точно ти?

Устните му се движеха по дланта ѝ, целувайки я след всяка дума.

— Не би трябвало да го казваш...

— Шшш! Щом не мога да сторя нищо друго, поне ме остави да говоря — устните му докоснаха центъра на дланта ѝ и дъхът на Кийли секна. — Но пък, ако не бе изглеждала като теб, съмнявам се, че щях

да се спусна през пътеката в самолета, като някой сър Галахад да те спасявам, нали?

Въздухът в тясното пространство искреше от незадоволена страст. Дъхът им образува влажен воал от вътрешната страна на студените прозорци. Всеки звук кънтеше в тишината. Когато Декс се наведе към нея, шумоленето на дрехите му прозвуча като шепот на листа под напора на есенен вятър. Всяко нещо, на което спреше погледа си, му се струваше като увеличено през лупа. Устните ѝ в ъгълчетата потрепваха леко при всяко вдишване.

Кийли не си спомняше някога да се е чувствала толкова безпомощна. Сякаш витаеше в безтегловност, но едновременно с това усещаше напрежение в тялото си, което ѝ причиняваше болка. Чувстваше се изпълнена със сила, която преди не бе усещала, но мускулите ѝ сякаш се бяха размекнали. Цялото ѝ тяло тръпнеше, изпълнено с живот.

Не разбра кога бе протегнала ръка към него, докато не се видя да милва един влажен, палав кичур тъмна коса на челото му. Проследи как палецът ѝ погали малкия белег под окото.

Само името ѝ, изречено с благоговението на молитвен зов, надвисна помежду им, преди устните му да докоснат нейните. Ако бе затворила очи, можеше никога да не разбере, че той я е целунал, толкова лек бе допирът на устата му върху нейната. Видя го само как се отдръпна. Испита разочарование. Искаше ѝ се да усети топлината и настойчивостта. Бе ѝ казал, че нетърпението е един от пороците му. Сега отчаяно се нуждаеше от проявата му.

Но Декс нямаше намерение да насилва момента, нито да се възползва от настроението ѝ. Взе ръцете ѝ, вмъкна ги под пуловера си и ги притисна до кожата си.

— Стопли ги в мен.

Пусна пуловера и обхвана лицето ѝ с длани. Тя плахо придвижи пръсти по горещата кожа. Той наблюдаваше изражението ѝ. Очите ѝ се притвориха и стана по-смела. Започна да движи ръце в по-широки кръгове. Меките ѝ умоляващи устни се разтвориха във въздишка. Езикът му се отдръпна, но нейният го последва. Внимателно, по момичешки, тя раздели устните му и те се разтвориха. Декс се удиви от липсата ѝ на опит, от младежката ѝ непохватност и свенливостта. Когато докосна небцето му, той изстена и я привлече към себе си.

Разделиха се, за да си поемат дъх, и той прошепна в ухото ѝ:

— Не бива да се страхуваш от мен, Кийли. Няма от какво.

Бе възприел срамежливостта ѝ като проява на страх.

— Знам, знам. Не е това. То е, защото... Бях толкова млада, а и беше толкова отдавна...

— Затова си още по-сладка. Само ако знаеше колко си сладка. И ще се научиш. Ще се учим заедно.

Той свали високата яка на пуловера ѝ, за да достигне кожата под нея. Хапещата му уста обходи шията до ухото ѝ. Подразни меката му възглавничка с език и ухапа леко мидата със зъби. Засмяха се тихо. Смехът ѝ премина в сладостни стонове, докато той докосваше вътрешността на ухото ѝ с език. Тя потрепери.

— Студено ли ти е?

Тя поклати глава съвсем леко, за да не отблъсне устата му.

— Не.

— Кажи ми, ако ти стане студено.

— Добре.

Студено? Никога не би изпитала студ близо до него. Устата му беше неумолима. Не бе допускала, че някой мъж би могъл да бъде толкова отзивчив към това, което иска една жена... Декс сякаш очакваше и регистрираше старателно всяко нейно желание. Не беше нито алчен, нито несръчен. Ласките му бяха бавни, точно премерени, за да ѝ доставят удоволствие.

Учестеното ѝ задъхано дишане я плашеше. Страхуваше се, че изведнъж въздухът ще свърши. Ръцете ѝ се движеха трескаво под пуловера му по гърба, търсейки отчаяно нещо, което да я спре да не полети в бездната.

Ръцете му се спуснаха по скулите ѝ надолу по шията и я обгърнаха. Палецът му потри ключицата ѝ. Когато придвижи още по-надолу ръце, за да я прегърне, докосна бегло гърдите ѝ.

Господ да ми е на помощ, помоли си наум Декс. Не ме оставяй да я докосна. Случи ли се, никога няма да я пусна да си отиде.

Той почувства едва забележимата ѝ подканваща реакция. Леките ѝ бързи издишвания опариха устните му. Усети как мускулите на бедрата ѝ се свиват, докато лягат върху неговите. Ръцете му тръпнеха от нерешителност. Улови долната ѝ устна между зъбите си и я ухапа

нежно. Като отвърна по същия начин на неговата жар, тя промълви нещо неразбираемо и се повдигна към ръцете му.

Добил смелост от готовността ѝ, той забрави за почитените си намерения и ръцете му се склчиха около нея. Въздишките на удоволствие следваха една след друга като ехо. Малко по малко Кийли се отпусна и му позволи по-смели ласки. Облегна се на седалката и обхвана гърба му, притискайки го към себе си.

Декс изучаваше тялото ѝ с умение и наслада. Затвори очи и си представи това, което докосваше — тъканта, цвета. Беше агония да не го вижда, но и рай да си го представя. Вече бе усетил сутиена ѝ, но той не можеше да му попречи. Защото когато обхвана гърдите ѝ и ги повдигна, палците му разтриха зърната, които се възбудиха и изостриха вниманието му.

— Толкова са красиви — прошепна той, като сгуши лице в закръглената им мекота и вдиша дълбоко от аромата на плътта ѝ, който се бе просмукал в пуловера. — Нали е върховно — прошепна той точно когато устните му обхванаха едното набъбнало зърно. Езикът му навлажни пуловера.

— О, Декс! — тя побутна раменете му с длани.

Той удари главата си в тавана на колата при рязкото изправяне.

— Заболя ли те? — попита разтревожен.

Не, не! Не болка чувстваше тя. Марк също я бе докосвал, но никога не бе правил нещо толкова интимно. Никога не бе усещала такова желание да пронизва дълбоко тялото ѝ, право в слабините, отваряйки пътя на страстта, която заплашваше да я помете, ако не успее да се овладее. Беше я възбудил, изплашил, ужасил.

Той прочете страха по лицето ѝ и се прокле, задето го бе причинил. Виновно, изтощено той поклати глава:

— Съжалявам, Кийли. Само исках да те докосвам, да те целувам.

Тя тъжно натисна копчето за чистачките, докато той включваше колата на скорост. Задните колела забуксуваха, опитвайки се да излязат от разкаляната земя. Накрая колата потегли и излезе на магистралата.

Дъждът бе намалал значително и се бе превърнал в лека ръмяца мъгла. Чистачките се движеха напред-назад и това бе единственият звук в колата. Радиото гръмна заедно със запалването на колата, Декс бързо го изгаси. Колкото повече приближаваха града, бавният, броня до броня трафик го вбесяваше.

Спирачките изсвириха, когато закова колата пред хотела. Погледна я и остана шокиран от сълзите, проблясащи в очите ѝ. Устните ѝ трепереха.

— Кийли...

— Денят беше прекрасен. Прости ми, Декс, за... Не се изплаших от ласките ти, а от това, че за нищо на света не исках да ги спра.

Преди той да успее да отговори, тя вече беше слязла и тичаше към вратите на хотела.

Кийли лежеше сгушена под завивките само по бельо. Не беше сигурна колко време е изминало, откакто се бе върнала в студената, самотна стая, бе съблякла дрехите си, които още лежаха там, където ги бе захвърлила, и се бе скрила във фалшивото убежище на леглото. Убедена, че се нуждае от почивка, тя се опита да поспи, но сънят все не идваше.

Разумът не ѝ позволяваше да избяга от бъркотията от нерешителност и чувство за вина — вина за това, че бе предала Марк, ако не с действията си, то в мислите си; вина, че бе подвела Декс също толкова лекомислено. Той щеше да я презира след днешния ден. Не можеше да го упреква.

Сърцето ѝ бясно подскочи, когато чу лекото почукване на вратата. Бе закачила табелката с надпис да не я безпокоят на дръжката отвън и бе изключила телефона. Който и да беше от другата страна на вратата, трябваше да се обади.

Тя отметна завивките и пристъпи на пръсти до вратата, като погледна с едно око през шпионката. Видя мъж, облечен в хотелска униформа.

— Да?

— Госпожо Уилямс?

— Да — повтори тя, този път по-смело.

— Добре ли сте? Аз съм господин Бартели, помощник-управителят на хотела. Госпожа Олуей се опитвала да се свърже с вас по телефона, но не успяла. Разтревожила се и ме помоли да дойда да проверя какво става. Добре ли сте?

— Да, господин Бар... Бартели. Просто исках да не ме безпокоят. Изключих телефона. Моля, кажете на госпожа Олуей, че съм добре и

че ще се видим сутринта.

Тя можеше и сама да се обади на приятелката си, но не искаше да разговаря с никого.

— Добре тогава. Сигурна ли сте, че не можем да направим нещо за вас?

— Не, добре съм, благодаря.

— Лека нощ. Извинете за безпокойството.

— Лека нощ.

Тя видя в стъклото на шпионката как смаляващата се фигура изчезва по коридора.

Тъй като вече бе станала, реши да вземе душ, преди да си легне отново. Топлата вода я успокои и отпусна. Дори прекалено. Улови отражението си в огледалото. Кожата ѝ беше порозовяла от горещата вода, а гърдите ѝ — изтръпнали от живителните струи. Докато се гледаше в огледалото, тя вдигна ръка и леко докосна розовото връхче. То набъбна при внезапния спомен за докосванията на Декс, за устните му. Непоносима горещина се разля като мастило по кожата ѝ.

Засрамена и притеснена от физическата потребност, тя се върна в леглото и се сви под завивките. Никога леглото не ѝ бе изглеждало така празно и неприветливо. Отдавайки се на детинско изкушение, тя прегърна другата възглавница, сгуши се в нея и я погали, представяйки си друга топла, вибрираща кожа, очаквайки да чуе любовни думи. Но това не ѝ донесе нито физическо, нито душевно удовлетворение. Болката в сърцето ѝ надви и тя се предаде на сълзите.

На сутринта се чувстваше малко по-добре или поне бе взела решение. Бе си играла с огъня и не можеше да вини никого, освен себе си за това, че се е опарила. Колко пъти бе отвръщала на Никол, че не си заслужава нито времето, нито усилието да се занимава с мъже. Бе изменила на себе си, приемайки да се срещне с Декс Девъро. Прищя ѝ се да излобее срещу приятелката си в Ню Орлиънс, че е била права. Нито Никол, нито някой друг щеше да разбере някога за Декс. Какво имаше за казване? Всичко бе свършило още преди да е започнало.

Роклята ѝ от креп в канелен цвят не подходеше съвсем на войнствената ѝ поза. Хвана косата си в нисък пригладен кок и не си сложи никакво бижу. Не искаше да изглежда женствена и уязвима.

По-рано тази сутрин се бе обадила на Бети Олуей и се бяха разбрали да се срещнат и да отидат с кола заедно до Капитъл Хил, както бяха направили първия ден. Когато пристигнаха, Кийли влезе в залата на подкомисията с изправен гръб и вирната брадичка, като гледаше право напред. Седна на стола си и заби нос в бележките, които се размазваха пред погледа ѝ.

Едва когато конгресменът Паркър откри заседанието, тя вдигна очи. Нарочно не погледна по посока на Декс, макар да знаеше, че е там. Забеляза го с крайчеца на окото си. Носеше сиво сако, светлосиня риза и кафява вратовръзка. Не разрешаваше на очите си да се отделят от лицето на конгресмена Паркър.

— Тази сутрин ще чуем още веднъж становището на армията. Полковник Хамилтън ще прочете под клетва декларация, в която са документирани стъпките, които са предприели различните армейски подразделения, за да открият „безследно изчезналите по време на акция“. Полковник Хамилтън, имате думата.

Цели два часа полковникът се възползва от възможността и прочете тържествено всяка дума от декларацията с гъгниво монотонен глас. Ако Кийли не бе така напрегната, сигурно щеше да заспи. На няколко пъти хъркането на конгресмена Уолш се извиси над равното боботене на полковник Хамилтън.

Кийли огледа кожичките около ноктите си, фурнира на дървената маса, паяжините по полилея. Не поглеждаше само към Декс. Бети се размърда неспокойно и веднъж дори се наведе към нея с думите:

— Радвам се, че е такъв досадник. Можеше много да навреди на каузата ни, ако беше поне малко интересен или някой се вслушаше в думите му.

Кийли само се усмихна. Какво ли би си помислила приятелката ѝ, ако знаеше каква предателка седи до нея?

Няколко минути преди обявяването на обедната почивка полковник Хамилтън приключи с изявлението си. Конгресменът Паркър удари с чукчето, за да привлече вниманието на присъстващите, и погледна към Кийли.

— Госпожо Уилямс, преди да закроем заседанието, бихте ли искали да добавите нещо?

Кийли не бе очаквала тази проява на учтивост и нервно навлажни устни. Изпъна се на стола си и за свое учудване заговори с

равен глас:

— Само това, че всичко, което бе необходимо, вече е казано. Като изразявам мнението на нашия комитет, не мога да повярвам, че вие, като представители на американския народ, обсъждате приемането на закон, с който бихте обявили за мъртъв който и да било гражданин на страната ни, при положение, че за смъртта му не съществуват никакви доказателства. Наистина, това може да спести пари на данъкоплатците, но какво всъщност представлява за вас цената на човешкия живот? Може ли нещо толкова върховно да бъде оценявано в пари? Лично аз съм сигурна, че поне част от тези мъже могат да се окажат живи, но дори и това да не стане, не заслужават ли изстрадалите им семейства да се отнасят към тях с нужното внимание и да бъдат възмездени за преживяното? Ако Конгресът обяви тези мъже за мъртви и спре изплащането на сумите на близките им, то това означава, че Америка с лека ръка се отказва от тях, нейните деца, по възможно най-жестокия начин.

Конгресменът Паркър се усмихна със скрито задоволство, докато поддръжниците ѝ я аплодираха. Той погледна заплашително към банките от двете страни, сякаш приканваше останалите да ѝ опонират. Когато никой не го стори, той взе чукчето и удари силно по плота.

— Заседанието се прекъсва до два и половина следобед, когато ще се съберем отново, за да обявим решението си. Моля членовете на подкомисията да обявдат и да се върнат в залата в един и четиридесет и пет за закрито заседание.

Ударът на чукчето прозвуча за последен път и присъстващите се размърдаха на местата си.

Кийли на мига беше заобиколена от фотографи и репортери. Тя отговори на част от въпросите, проправяйки си път към изхода. Щом се озова извън залата, се промъкна през тълпата с извинения и забърза към дамската тоалетна. Бети я следваше.

— Беше страхотна, Кийли! Благодаря ти — по-възрастната жена я прегърна крепко, но когато се отдръпна, остана шокирана от измъченото ѝ лице.

— Добре ли си? Бледа си като призрак.

— Не, добре съм. Наистина — но затрудненото ѝ дишане опровергаваше думите. — Толкова беше претъпкана залата, а и

всичките тези хора и светкавиците на фотоапаратите... Не съм свикнала да съм в центъра на вниманието.

— Тогава не трябва да изглеждаш толкова трагично, а героично — когато Кийли не направи и опит да се усмихне, Бети добави бързо: — Ще изляза преди теб, за да се опитам да разгоня журналистите. Чакам те горе на стълбите. Дано се посъвземеш — на вратата на тоалетната тя спря и се обърна. — Мисля, че спечелихме!

За първи път и Кийли се усмихна.

— И аз така мисля.

— Ще се видим след минута.

Тя се отпусна в някакъв протрит стол и скри с длани лицето си. Прекаляваха с похвалите, а тя не ги заслужаваше. Наистина не ги заслужавам, повтаряше си, докато вдишваше дълбоко. Насили се и стана. Отиде до умивалника, изми си ръцете, приглади косата си, сложи и червило, което засили още повече бледността ѝ.

Взе палтото и чантата, отвори вратата и излезе в празния коридор. Гледаше на другата страна, затова, когато се обърна и пред нея изникна Декс, тя ахна.

— Спокойно, спокойно, това е поредната ни случайна среща — рече тихо той и се усмихна привидно безучастно.

Тя погледна над рамото му и забеляза силуета на Бети Олуей в другия край на коридора.

— Какво правиш тук?

— Работя тук — духовито рече той. Тя се опита да мине покрай него, но той я хвана за ръката и рече сподавено: — Съжалявам. Омръзна ми да се крия, по дяволите, искам да говоря с теб — пусна ръката ѝ и когато тя не помръдна, продължи почти шепнешком: — Опитвах се да ти се обадя цяла нощ, но беше изключила телефона. Звънях и на рецепцията — анонимно, разбира се, и помолих помощник-управителя на хотела да отиде да провери как си. Информираха ме, че всичко е наред. Чувствала си се добре, но просто си искала да те оставят малко на спокойствие.

— Точно така, исках... Искам.

— Тогава нещо не ти върви.

— Декс...

— Шшш! Задава се Ван Дорф, с уши като радари. С полет осемстотин и петдесет за Ню Орлиънс ли ще пътуваш? Ще поговорим

тогава — той повиши глас: — По предварителни предположения смятам, че подкомисията ще отложи приемането на закона, госпожо Уилямс. А, здравей, Ал. Защо не обядваш като всички твои симпатични колеги от пресата?

— Защото не съм симпатичен — рече той с обичайната си лукава усмивка, която на моменти ставаше противна. — Госпожо Уилямс, завиждам на красноречието ви. То май не ви изневерява. Наистина ли вярвахте във всичко, което казахте?

Хваната неподготвена от подлия му въпрос, тя отвърна малко приповдигнато:

— Разбира се, че го вярвам!

— Добре, добре. Просто питам. Между другото, опитах се да ви намеря за коментар целия ден вчера. Бяхте излязла. Портиерът каза, че сте заминали сутринта с някаква сива спортна кола.

Тя едва се сдържа да не погледне разтревожено Декс. Вместо това отговори спокойно:

— Точно така. Отидох да разгледам местните забележителности с един приятел.

— Денят май не беше много, подходящ.

— Не, не беше.

— Но вие все пак сте отишли. Не бихте искали да ми кажете кой е този приятел, нали?

— Не, господин Ван Дорф, не бих искала. Не е ваша работа.

Ван Дорф поглади брадичка, без да я изпуска от очи. Тя посрещна пронизателния му поглед непоколебимо, като се надяваше той да не чуе бесните удари на сърцето ѝ. Журналистът извърна лисичето си лице към Декс.

— Вас също не можах да ви открия, конгресмен Девъро. Не е ли странно, че вие двамата сте или заедно като сега, или човек изобщо не може да ви открие?

— Съжалявам, че не съм бил на разположение вчера, Ал. Знаеш, че никога не пропускам възможност да повдигна рейтинга си.

Усмивката на Декс бе толкова естествена, че Кийли почти му повярва. Доколкото можеше да се вярва на нещо, което казва Декс, разбира се.

— Извинете ме господа, госпожа Олуей ме чака.

Без да каже нищо повече, тя мина покрай тях и с последно усилие на волята се възпря да не затича по коридора. Иначе би било чисто отстъпление.

Не бе изненадана, когато по-късно следобед конгресменът Паркър съобщи на тръпнещите членове на ИКСБИ, че разглеждането на закона за обявяване на „безследно изчезналите по време на акция“ за мъртви се отлага. Засега. Благодарни на всички за усърдието и закри заседанието.

Последваха мигове на истинско ликуване. Останалите активистки на ИКСБИ просълзени прегръщаха Кийли и Бети. Представителите на пресата, които им симпатизираха, дойдоха да ги поздравят. Членовете на подкомисията, които очевидно бяха пледирали в тяхна полза, дойдоха лично да поздравят Кийли с победата.

Въпреки разделящото ги пространство, тя се почувства магнетично привлечена от очите на Декс и се осмели да отвърне на погледа. Блъфирането на Ал Ван Дорф беше предупреждение и Декс нямаше намерение да излага на риск репутацията и на двама им, като говори още веднъж публично с нея. Очите му грееха от триумфа ѝ. Но те издаваха нещо повече. За него тя беше една горда жена. Коленете ѝ се подкосиха от мълчаливото възхищение.

Той кимна леко с глава, преди да се обърне сякаш за да каже: „Ще се видим по-късно.“ Но тя нямаше да го допусне. След обяда, чийто вкус дори не си спомняше, Кийли се върна в хотела, приготви багажа си и го изпрати на летището с автобуса на хотела.

След това се обади да промени резервацията си за по-ранен полет. Двамата с Декс все още не бяха направили нищо, от което да се срамуват. Все още. Не трябваше да предизвикват съдбата. Този път се бе отървала и това затвърди решението ѝ да не се обвързва с мъж, докато не разбере какво се е случило с Марк.

— Все още съм омъжена — повтаряше го като Катехизиса.

Повтори го и в този момент, когато оставяше Декс зад гърба си, борейки се с желанието да се върне обратно и да го помоли да я задържи и защити.

Бети беше разочарована, когато научи, че Кийли си заминава.

— Мислех си, че ще отидем да празнуваме тази вечер. Никой от групата не си заминава веднага.

— Съжалявам, Бети, но се налага да тръгна. В радиото не бяха особено очаровани, че вземам отпуск — което не беше истина. Работодателите й бяха горди с дейността й в защита на „безследно изчезналите по време на акция“ и никога не я спираха, когато помолеше за няколко дни отпуск, посветен на каузата на ИКСБИ. Още една лъжа. Изобщо откакто срещна Декс... — Вече се обадох, за да съобщя, че утре ще бъда на работа. Пийнете шампанско и за мое здраве.

— Непременно — засмя се Бети. — И то няколко пъти, сигурна съм. Грижи се за себе си, Кийли. Не знаеш колко много означаваш за нас. Никой не би могъл да бъде по-добър говорител от теб. Благодаря ти още веднъж.

Кийли спря едно такси пред сградата на Конгреса, което я откара право на летището. Уреди всички формалности и се качи в самолета за къщи като насън. Умът й бе зает с това какво ще направи Декс и как ще се почувства, щом разбере, че тя не е в неговия самолет. Щеше ли да се разтревожи? Или да се ядоса? А може би и двете? Щеше ли да провери кой полет е взела госпожа Кийли Уилямс или Кийли Престън? Едва ли. Най-вероятно бе изобщо да не попита нито за едната, нито за другата. Много рисковано беше.

За какво искаше да говорят? Не изглеждаше ядосан както предишната вечер, когато я бе оставил пред хотела. Всъщност нямаше значение. Нищо не бе в състояние да промени обстоятелствата, които самите те бяха предопределили.

Тя затегна предпазния колан, преди машината да набере скорост. Отказа вечерята и отпусна седалката си назад, отпусна се и се престори на заспала, за да отклони постоянното внимание на стюардесите от себе си.

Полетът протече спокойно. Нямаше гръмотевична буря. Нямаше и кой да й държи ръката.

СЕДМА ГЛАВА

— Защо няма да дойдеш с нас?

— Казах ти, Никол. Не искам.

— Това не е причина.

— Това е най-сериозната причина.

— Писна ми да играеш ролята на Нацупената Сю.

— Тогава ме остави на мира — изкрещя Кийли и като опря ръце в ръба на бюрото си, отблъсна стола си назад. Стана и отиде до зацапания прозорец на втория етаж и погледна към „Чартс Стрийт“. Денят във Френския квартал беше дъждовен и идеално подходеше на настроението ѝ. Тя отбягваше Никол през последните дни, но приятелката ѝ накрая я хвана натясно в собствения ѝ кабинет в сградата на радиото.

Всъщност така нареченият ѝ кабинет беше малко по-голям от килер и се намираше в дъното на дълъг мрачен коридор в задната част на сградата. В стаята бяха набутани две грозни маслинозелени метални бюра. Кийли споделяше офиса с един диджей — водещ на музикалната програма от полунощ до шест, когото дори не беше виждала. Познаваше го само от снимката му с дългокрака блондинка, на която се мъдреше надпис: „Беше забавно, Синди!“ Фотографията стоеше на видно място върху разхвърляното му бюро.

Кийли въздъхна и затвори очи. Щеше ѝ се, когато ги отвори, дъждът да е измил поне част от праха по прозореца.

Но нямаше надежда да дочака подобно нещо. Нито пък щеше да изчезне тъпата болка в сърцето ѝ. Никол обаче нямаше никаква вина и затова Кийли съжали, че ѝ бе говорила толкова троснато. Никол ѝ досаждаше, защото се тревожеше за нея. Кийли се обърна с лице към приятелката си, без да мръдне от прозореца.

— Съжалявам — рече тя. — В кофти настроение съм и не биваше да си го изкарвам на теб.

Никол намести закръгленото си бедро на ръба на бюрото и прекатури снимката на диджея и Синди.

— А не трябва. Умирам от любопитство, така да знаеш. Кога ще се предадеш и ще проговориш?

— Какво да ти кажа? — невинно попита Кийли и съсредоточи цялото си внимание върху някакъв конец на маншета си.

— Защо, откакто се върна от Вашингтон, бродиш наоколо като зомби? Изглеждаш ужасно и не доверяваш на най-добрата си приятелка нещо, което очевидно те тревожи.

— Нови ли са ти тези обеци?

— Да не си посмяла да бягаш от въпроса ми, Кийли! — предупреди я Никол. — Искам да зная какво се случи там. Та ти изглеждаш по-зле и от преди! А Господ ми е свидетел колко зле беше. Така че прехвърли част от товара на моите плещи. Нито аз, нито ти ще напуснем тази стая, докато не проговориш.

— Кой те е назначил да определяш колко съм зле? — изгледа я ядосано Кийли.

— Аз сама, тъй като ти очевидно имаш нужда от някой, който да те възпре да се затвориш в мидената си черупка. Какво става, Кийли?

Приятелката ѝ отстъпи няколко крачки назад и се отпусна в скърцащия стол. Облегна глава на напуканата изкуствена кожа и затвори очи в опит да намали упоритото главоболие:

— Знаеш какво става, Никол. Ти сама казваш, че ставам такава всеки път, когато се заема с делата на ИКСБИ.

— Да, но този път постигна голяма победа. Би трябвало да си щастлива, а не смазана. И не отричай, защото добре те познавам. Пред теб Хамлет би изглеждал като евтин комедиант.

Кийли изкриви уста в усмивка, но опитът се оказа плачевен.

— Щастлива съм от това, което постигнахме. Но просто съм уморена.

— Опитай отново. Започни отначало.

— Просто не искам около мен да има хора в този момент, това е всичко.

Срещнах мъж, страхотен мъж. Той ме целуваше, милваше, както никой досега. Мисля, че съм влюбена. Как ще се оправя сега?

Каква ли щеше да бъде реакцията на Никол, ако Кийли изречеше мислите си на глас?

— Това няма да помогне, Кийли. Имаш нужда да бъдеш сред хора. Хайде, ела с нас на приема довечера. Няма да оставаме дълго,

обещавам. Щом кажеш, че е време — изчезваме.

— Не искам.

— Но трябва, по дяволите! — извика отчаяно Никол. — Облечи си нещо хубаво. Пийни едно-две питиета. Танцувай. Живей, Кийли! — тя скочи от бюрото и постави юмруци на хълбоците си. — Ако не дойдеш, ще се наложи сама да изтърпя Чарлс. Не би ми го пожелала, нали?

Кийли се засмя.

— Защо не го оставиш за малко на мира? Знам, че си луда по него, но просто не го признаваш — тя вдигна ръце, за да спре протестите на Никол. — Няма да бъдеш сама с Чарлс. Каза, че ще има още един мъж.

— Така е. И откровено казано, скучен е колкото Чарлс. Ако аз мога да го издържа, значи и ти ще успееш. Въпросът е, че ще бъдеш сред хора, вместо да седиш затворена у дома. Компанията на други човешки същества е за предпочитане пред собствената. Хайде.

— Къде е това и какво точно ще бъде? — попита Кийли примирено.

— В Мариот. Официален прием. Организиран от Лигата по изкуствата. Чарлс ще представя телевизионната кампания, тъй като започваме да пускаме серия съобщения на Лигата. Ще те вземем в осем.

— Не знам, Никол... — продължаваше да се колебае Кийли.

— Осем часа — повтори твърдо Никол. — И, за Бога, направи нещо с косата си. Мразя да те гледам така зализана назад. Изглеждаш като Джейн Еър.

— Тази сутрин определено си в литературно настроение. Първо Хамлет, после Джейн Еър. Чела ли си поне едното?

Никол се изсмя добродушно, докато се отдалечаваше към вратата.

— За Бога, не. Чета само порно. Един вид практическа литература.

Тя й намигна дяволито, преди вратата да се затвори зад нея. След това Кийли чу вика й от коридора.

— В осем!

Осем часа. Дотогава щеше ли да й се прииска да срещне света лице в лице? Съмняваше се. Досега не й се бе случвало. Бе сгрешила,

като си бе въобразила, че веднъж да се махне от Вашингтон и да се върне към работата си, споменът за Декс ще избледнее и тя ще забрави случилото се помежду им. Уви, не стана така. Колкото повече време минаваше, толкова по-често той навестяваше мислите ѝ. Всяка минута от деня се чудеше какво прави, с кого е, как е облечен, какво чувства, ако си спомня за нея.

В едно тайно ъгълче от сърцето си тя продължаваше да го желае, да чака да ѝ се обади. Тя не взе самолета, както се бяха уговорили. Не беше ли поне мъничко притеснен какво ѝ се е случило? Разбира се, ако е бил в Ню Орлиънс през последните няколко дни, щеше да я е чул по радиото и да знае, че поне е жива. Той се бе разочаровал от нея, защото не бе се появила на импровизираната среща в самолета. Никол беше права. Попаднала беше в глуха улица и трябваше да обърне в друга посока, или да продължи право напред и да се забие в стената. Тази вечер щеше да направи опит да се завърне в света на нормалните хора. Погледна часовника и си спомни, че трябваше да присъства на една среща със спонсори, а дори не бе прочела дневния ред.

Кийли извади пудриера от чантичката си и тъжно призна, че Никол отново е права. Изглеждаше ужасно. Лицето ѝ бе бледо, очите — угаснали, а косата ѝ — направо за срам. Не си бе оправила маникюра, откакто се върна от Вашингтон.

— Стига Кийли, достатъчно! — процеди тя на отражението си, преди да щракне пудриерата. Още недочела рекламата за предимствата на стоманените радиални вериги за коли, тя се обади в един козметичен салон и си запази час.

Не е лошо, огледа се тя критично, преценявайки резултата от двата часа в салона и още един час вкъщи, прекаран пред огледалото. Косата ѝ бе изравнена с по-малко от сантиметър, за да изчезнат изтънелите, окъсани краища. Бе пожелала да ѝ направят обикновен висок кок, семпъл, но изискан, с виещи се в леки къдрици кичури покрай страните и по врата.

Бе си направила маска от овесено брашно и сега лицето ѝ грееше с прозрачна мекота. Сложи си мъничко грим, за да прикрие унилото си изражение, но нищо не бе в състояние да го тушира докрай.

Когато звънецът на входната врата звънна, тя взе официалната си чантичка, наметна черната сатенена пелерина и отиде да посрещне непознатия „кавалер“.

Както каза и Никол, не беше особено вълнуваща личност, но любезно ѝ се представи като Роджър Патерсън, докато я придружаваше по тротоара до колата, паркирана до бордюра. Той отговаряше за връзките на лигата с медиите. Кийли смяташе, че неудачно си бе избрал подобна професия, тъй като беше безличен и само след пет минути човек забравяше лицето му.

Той задържа вратата на „Мерцедес“-а на Чарлс и тя се настани на задната седалка.

— Изглеждаш сензационно! — ентусиазирано възкликна Никол.

— Откъде го измисли — парира я Кийли. — Та ти дори не си ме видяла!

— Наистина изглеждаш страхотно, Кийли — присъедини се Чарлс Хепбърн, като я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Здравей, Чарлс. Как си?

— Добре, благодаря.

— Познаваш ли се с Ранди? — попита Никол, като се обърна към тях от мястото си на предната седалка до Чарлс, който шофираше.

— Роджър — поправи я тихо той.

— О, съжалявам.

— Да, срещали сме се — рече бързо Кийли и се усмихна неспринудено на приятелката си.

Чарлс ги откара нагоре по „Сейнт Чарлс Авеню“ до Кенъл и след това покрай Мисисипи към „Мариот“. Оставиха колата на пиколото, влязоха в хотела през страничната врата и се озоваха в дълго фойе, пълно с мъже в смокинги и официално облечени жени.

— Мисля, че организаторът на приема може да бъде намерен на третия етаж в една от балните зали — съобщи Роджър, без да е необходимо, тъй като навсякъде из фойето бяха наслагани обявления, поставени на медни триножници.

— О, обожавам такива авантюри. Всъщност обичам всякакви видове авантюри — рече палаво Никол.

Тя веднага се зае да оглежда присъстващите — кой какво е облякъл и с кого е.

Вече отиваха към ескалатора край открития бар, когато Никол възкликна:

— Доколкото виждам, Маделин Робинс е сложила прословутите си диаманти. Наистина подхождат на тази рокля. С кого е... Ти го познаваш, нали? О, това е Декс Девъро! Погледни, Кийли...

Кийли се спъна, сякаш току-що сърцето ѝ бе паднало на земята и тя се бе препънала в него. Роджър я хвана внимателно под ръка, когато я видя да залита. Тя проследи погледа на Никол и дъхът секна в гърлото ѝ. Тази блестяща черна коса, деликатните посребрени нишки на слепоочията... Това можеше да е само един мъж.

Когато го забеляза, Декс се бе извил назад и се смееше на някаква забавна забележка на зашеметяващата дама до него, но черните му очи просветнаха при вида на Кийли. Реакцията му, когато я видя, бе толкова първична, колкото и нейната. Усмивката му се стопи и снежнобелите зъби се скриха. Изглеждаше, сякаш е получил зашеметяващ удар и не може да дойде на себе си.

— Ще го поздравя ли, Кийли? — попита в очакване Никол.

— Н-не — заекна тя и бързо отвърна поглед от него. — Той е с друга компания. Може би ще му се обадя по-късно. В края на краищата почти не го познавам. Той може би дори не си спомня името ми.

Погледът на Никол откровено казваше: „Лъжкия!“ Но тя не задълба въпроса, докато се изкачваха с ескалатора. Като се престори, че затяга пелерината си, Кийли погледна през рамо към фойето и погледът ѝ срещна този на Декс, който я следеше как се изкачва нагоре.

Тя се насили да се обърне и да се включи в разговора на останалите, докато не стигнаха третия етаж. На гардероба Кийли позволи на Роджър да свали пелерината от раменете ѝ и да изчезне в тълпата.

Чарлс въздъхна, когато пое палтото от лисици на Никол.

— Ще ти изскочат очите, Чарлс — подигра му се тя.

Всъщност самата Никол носеше рокля, която събираше погледите. Черен жоржет. Дългите ръкави бяха разцепени от маншета до рамото, а деколтето — от шията до кръста. Дрехата скриваше повече, отколкото разкриваше, но ефектът бе изумителен. Както винаги, Никол изглеждаше зашеметяващо.

Макар да не го съзнаваше, Кийли изглеждаше не по-малко привлекателна. Тайната се криеше в черната тафтена пола във формата на лале, отварящо се точно над коляното и предлагащо примамлива гледка към краката ѝ. Вишневочервената блуза обгръщаше тялото ѝ като втора кожа, но кардираната яка, изправена на тила, и мекият пеплум, който се спускаше надолу от кръста, покриващ хълбоците, ѝ придаваха по-скоро царствено целомъдрен, отколкото сексапилен вид. Черните сатенени сандали на „Джордан“ имаха тънък наниз кристали вместо каишка.

— Чуйте тази божествена музика — подкани ги Никол, като се поклащаше в ритъм с танцувалната мелодия, която свиреше оркестърът. — Хайде, Чарлс, да танцуваме.

Той погледна малко смутено към гърдите ѝ, поклащащи се свободно под финия плат, и рече:

— Добре, но ако се увлечеш и вземеш да си събличаш роклята, те отвеждам вкъщи.

— И след това какво? — подразни го тя, докато го завличаше към дансинга.

Кийли се засмя. Тя харесваше Чарлс Хепбърн и знаеше, че е влюбен в Никол. Той беше по-възрастен, поне на четиридесет и пет, с оредяваща коса. Иначе тялото му беше идеално поддържано от всекидневни упражнения във фитнес център. Жилавата му фигура излъчваше сила, с която някой по-млад от него мъж би се чувствал безкрайно горд. Без значение колко енергично отричаше, Кийли усещаше, че Никол изпитва към Чарлс по-дълбоки чувства, отколкото бе склонна да признае. Може би сериозното му зряло поведение плашеше на пръв поглед безгрижната ѝ приятелка. Докато Кийли ги наблюдаваше как танцуват, тя бе убедена, че каквито ѝ да бяха чувствата помежду им, с времето те се задълбочаваха. Никол се докосваше до Чарлс и му се усмихваше по начин, на който той не можеше да устои. Ръката му галеше гърба ѝ. Кийли се надяваше да престанат да се заблуждават и да признаят взаимните си чувства.

— Искаш ли да танцуваме? — колебливо я извади от унеса Роджър. Почти го беше забравила.

— Не точно сега. Може би по-късно. Бих искала нещо за пиене.

Тя не беше много по питиетата, но присъствието на Декс, особено в компанията на Маделин Робинс, я бе разстроило повече,

отколкото би признала.

— Да, разбира се! — Роджър изпитваше радост да бъде полезен някому. — Какво да бъде?

— Нещо студено. Водка „Колинс“?

— Добре, водка „Колинс“. Връщам се след минута — той си запробива път през тълпата и скоро бе погълнат от нея. Почувствала се притеснена, че е сама, Кийли се огледа и забеляза една незаета маса за четирима. Направи знак на Никол и Чарлс, щом танцът свърши, и те слязоха от дансинга.

Отпивайки от питиетата, те прекараха първия час от приема в непринуден разговор. Често се спираха познати да побъбрят. Някои, които не познаваха, идваха да се запознаят. Тя бе чувала, че Никол е знаменитост, но никога не преставаше да се учудва, че повечето хора я мислят за такава. Често, когато представяха Кийли и човекът свържеше лицето с познатия глас по радиото, се завързваше възторжен разговор.

Тълпата беше бляскава, вълнуваща. Храната в бюфета — превъзходна. Но Кийли беше готова да си тръгне само минути след като пристигнаха. Натъжи се, когато забеляза, че масата, на която бяха Декс и Маделин с още три двойки не е далеч от тяхната. Бе принудена да бъде свидетел на вниманието, което той оказваше на другата жена. Носеше ѝ питиета, тя си вземаше вкусни хапки от чинията му и той игриво пляскаше ръката ѝ, а тя го целуваше по бузата. После ѝ помогна да си намери изгубената обеца, танцуваха, шепнеха си, дори я целуна леко по устните.

Кийли се извини и отиде до дамската тоалетна, като доста се застоя вътре. Когато се върна, Никол и Чарлс бяха изчезнали и тя откри Роджър да разговаря с диригента на оркестъра. Отпи от разредената напитка, колкото да прави нещо.

— Веселиш се значи, като караш мъжете да стърчат по летищата?

Хлъзгавата чаша, покрита с кондензирани капчици влага, едва не се изплъзна от пръстите ѝ. Тя я остави на масата и се обърна, за да види Декс, който се бе подпрял с две ръце на гърба на стола ѝ.

— Не бях в много добро настроение онзи ден.

— За разлика от мен. Докато не отидох на летището, не се качих в самолета и не зачаках да се появиш, разбира се. Не знаех какво, по

дяволите да си мисля.

Тя наведе глава под обвинителния му поглед.

— Съжалявам.

— Тогава танцувай с мен.

— Но къде е Маделин? — попита тя малко ехидно.

— Кой го е грижа?

— Теб не те ли е грижа?

Той само вдигна рамене и я дръпна за ръката да се изправи. След като вече я бяха видели да танцува с Роджър, Чарлс и няколко други мъже, нямаше да изглежда странно да танцува и с конгресмена, нали?

Докосването му парна кожата ѝ и тя не би устояла да се предаде в ръцете му дори под смъртна заплаха. Песента беше бавна, любовна балада. Музиката ги обгърна. Светлините нарочно бяха намалени. Ръката му на гърба ѝ я притискаше и милваше, дори без да помръдва. Устата му беше в косата ѝ.

— Знаеш ли какво бих искал да правя сега?

Тя поклати глава.

— Да откъсна със зъби кристалите ти един по един.

Едва след миг осъзна за кои кристали говори той.

Единствените, които носеше в момента, бяха около глезените ѝ. Тя се засмя смутено.

— Престани.

— Това без съмнение са най-сексапилните обувки, които някога съм виждал. Могат да ме превърнат в истински фетишист на тема обувки и крака, в маниак или перверзен тип.

Тя го погледна с подигравателна почуда.

— Какво! И да провалиш политическата си кариера?

— Или да я ускоря — той се засмя и отново притисна главата ѝ към рамото си. — Сексуалните фантазии са на мода сега, както знаеш. Напоследък станах експерт по тях. Искаш ли да чуеш някоя?

— Не. Бих се притеснила ужасно.

Той отдръпна назад глава, за да я погледне.

— Сигурно — прошепна той. — Играеш главна роля в тях.

— Декс, не би трябвало да ми говориш така.

— Добре, съжалявам — рече той, след това в противоречие с разкаянието си вдиша дълбоко и опря гърди до нейните. Направи безупречно завъртане, което му послужи като извинение да сложи ръка

на гърба ѝ и да я притисне към себе си. — Позволи ми да ти кажа колко си красива тази вечер.

Тя сведе поглед само за да го вдигне отново след миг. Не можеше да спре да го гледа. Беше една нескончаема вътрешна война. Защото всеки път, щом го погледнеше, тя трябваше да вдигне глава от рамото му.

— Благодаря. Ти също изглеждаш изискан в смокинг. Отива ти.

— Кой е мъжът? — попита той внезапно, като умело я отведе в най-тъмния ъгъл на дансинга.

— Какво?

— Мъжът, с когото дойде. Някой, който трябва да намразя ли?

Тя се изчерви от удоволствие заради ревността му.

— Не. Срецнах го едва тази вечер. Дойдох с Никол и Чарлс.

— Добре.

Той се усмихна и тя му отвърна. Ръката му я обгърна още по-силно, но никой не би забелязал, освен ако не видеше блаженото изражение в очите на двамата.

Той очевидно бе развълнуван от възможността да я държи в обятията си. Гърдите ѝ леко докосваха неговите. Връхчетата им бяха настръхнали между диплите на блузата и той се опияни от гледката и от сладкия мирис на плътта ѝ. Мечтаеше да докосне с устата си това място между гърдите ѝ, да почувства кожата ѝ с устните си, с езика си. Болеше го. И болката се задълбочаваше от начина, по който тя несъзнателно се извиваше срещу слабините му, създадена единствено за него; така танцът им се превръщаше в символ на един друг акт.

Мелодията свърши прекалено бързо. Издаващата копнеж усмивка съвпаднаше с нейната, докато я придружаваше обратно до мястото ѝ. Кийли спря рязко, когато видя госпожа Робинс да стои до масата и да говори нещо оживено на Никол.

Той я побутна напред и скоро се озоваха до групата.

— Ето те и теб, скъпи! Чудех се кога ли ще си спомниш с кого си дошъл тук.

Маделин се усмихна, но очите ѝ се стрелнаха заплашително към Кийли.

— Маделин, това е Кийли Уилямс. Или Престън, ако предпочиташ професионалния ѝ псевдоним. Тя активно работи в комитета за защита на „безследно изчезналите по време на акция“.

Наскоро се срещнахме във Вашингтон — Декс изрече всичко това съвсем спокойно, сякаш не усещаше нарастващото напрежение около тях. — Кийли, това е Маделин Робинс.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Робинс — рече хладно Кийли.

— На мен също — рече Маделин с школуван глас, прикриващ премълчани епитети. — Толкова жалко за съпруга ви. Никол тъкмо ми разказваше колко смело посрещате живота, без да знаете дали сте съпруга, или вдовица.

Нямаше какво да се отговори на това, така че Кийли дори не се опита. Никол се намеси:

— Кийли, ние не се познаваме с господин конгресмена.

— О, извинете — възкликна тя, като откъсна поглед от Маделин, която бе пхнала ръката си в тази на Декс с чувство на пълно притежание. Обвити в блестящата зелена рокля, дългите крака на Маделин й заприличаха на провиснали водорасли, които упорито се оплитаха в Декс. — Съжалявам. Конгресмен Девъро, това е приятелката ми Никол Кесълман, Чарлс Хепбърн и Роджър...

— Патерсън — довърши той и протегна ръка. — Господин конгресмен, отдавна исках да се запозная с вас. Ваш горещ почитател съм.

— Благодаря, Роджър. Наричай ме Декс.

Бог да благослови Никол, помоли се наум Кийли, когато приятелката й поде тривиален разговор. Тя флиртуваше безобидно с Декс, като разказваше от колко отдавна искала да се запознае с него, но винаги пропускала случая. Той пък отвърна, че имал чувството, че се познават, толкова често я бил виждал по телевизията. После побъбри с Чарлс за цените на телевизионно време за политиците.

— Обадете ми се в края на тази седмица — рече Чарлс. — Ще си уредим среща и ще го обсъдим. По принцип, колкото повече рекламно време купуваш, толкова повече намалява цената. Ако клиповете се включват по време на новините, са по-скъпи, но така кандидатът достига до възможно най-голям брой хора.

— Объркан съм — засмя се безпомощно Декс. — Явно се нуждая от мнението на експерт, така че приемам предложението за делова среща.

— Ще чакам да ми се обадите. Времето на предизборната кампания приближава, така че изявите в медиите трябва да бъдат внимателно планирани — добави Чарлс. — Няма да ви излезе евтино. Надявам се да сте подготвен за това.

— Помагам му да се подготви — рече Маделин, като се притисна още по-близо към него. — Вече набирам фонд за кампанията му. Ще се заема лично и Декс ще бъде избран в Сената.

Декс раздражено я погледна и стисна устни, но побърза да се усмихне мило.

— Ще имам нужда от всякакъв вид помощ.

Говориха за хубавата идея за приема и пресметнаха приблизително колко пари са събрани за подпомагане на изкуството. Обсъдиха и времето надълго и нашироко. Когато и тази тема беше изчерпана, настана неловка тишина. Бяха си казали всичко възможно за група непознати.

— Радвам се, че се запознахме, госпожо Уилямс — рече Маделин и даде да се разбере, че е време да приключват.

— Благодаря — отвърна Кийли и само учтивостта я принуди да добави. — И на мен също.

Декс разтърси ръката на Чарлс, после на Роджър, целуна Никол по бузата със старомодна галантност и повтори същото с Кийли. Устата му едва докосна лицето ѝ, но въпреки това тялото ѝ ликуваше, когато той вдигна глава и за момент очите му срещнаха нейните.

— Приятно ми беше да потанцувам с вас, госпожо Уилямс. Беше удоволствие за мен да ви срещна в по-непринудена обстановка. Поздравления за победата ви във Вашингтон.

— Подкрепихте ли ни, конгресмен Девъро? — попита тя колкото да каже нещо. Искаше да го задържи още малко. Останалите можеше и да ги няма, те нямаха значение. Декс бе центърът на нейната вселена. Гласът му бе единственият осезаем звук за нея. Тя видя потвърждението дълбоко в тъмните му очи.

— Нужно ли е да питате? — трапчинката край устата му стана по-дълбока от усмивката. С видимо съжаление той хвана Маделин под ръка и се сбогува. — Лека нощ на всички.

Роджър задържа стола на Кийли. Докато сядаше, тя се престори, че си оправя полата, заслушана в отдалечаващото се мъркане на Маделин.

— Мисля, че всички, които трябваше да ни видят, го сториха. Сега съм повече от готова да си тръгнем, когато кажеш, скъпи.

Гърлото на Кийли се сви и дори бързото преглъщане на студената напитка, която Роджър ѝ бе донесъл, не облекчи напрежението ѝ. Чарлс подхвърли някаква полушеговита забележка, но когато му отправи измъчена усмивка, забеляза, че и Никол не се смее. Вместо това внимателно я наблюдаваше. Клепачите ѝ запърхаха престорено невинно, а устата ѝ се изви в ангелска усмивка. Кийли не се довери на това добре познато изражение нито за миг, доловила блясъка в очите на приятелката си.

Докато кавалерите взимаха палтата, Никол се промъкна до Кийли и потайно рече:

— Девъро е голяма работа, нали?

Кийли отвърна с равен глас:

— Да, предполагам, би могъл да бъде наречен „голяма работа“.

— Когато ти се обадох във Вашингтон, ми каза, че само си се запознала с него.

— Така и беше.

— Не можеш да ме заблудиш. Начинът, по който танцуваше с теб, говори много. Двамата наистина изглеждахте доста интимно.

— Той просто беше любезен.

— Колкото аз съм мравояд с три пръста на краката. Но да оставим това засега. Какво мислиш за Маделин Робинс?

— Ами, нямам нищо против нея.

Никол се наведе напред и прошепна:

— А ти си една лъжкия, Кийли Престън! Тя си плете кошницата и ти го знаеш. Не я харесваш, както и всички останали жени — сви хубавите си устни и добави: — Чудя се, доколко ли е обвързан с нея нашият конгресмен?

— Има ли въобще място за съмнение? — попита Кийли с недотам прикрита горчивина.

Къде беше я отвел сега Декс? Както бе отбелязала Маделин, всеки, който трябва, ги бе видял. Може би са в жилището ѝ? В къщата му в Батън Руж? Или в хотелска стая?

— Обзалагам се, че му е хвърлила око — рече Никол. — Но ми се струва, че той не ѝ е толкова навит.

— Не знам подробности от любовния им живот, а и не ме интересува.

Никол се усмихна иронично, докато Чарлс намяташе палтото на раменете ѝ. На излизане от хотела Кийли изпита облекчение, че не срещнаха другата двойка. Опитваше се да потисне вълнението си и се проклинаше, че дойде тази вечер. Трябваше да послуша инстинкта си и да се затвори вкъщи, като остави копнежът по Декс Девъро да изтлее бавно и с достойнство. Раните се бяха отворили отново тъкмо когато почти бяха заздравели. Сега отново трябваше да преболедува и после бавно да се съвземе. Само дето се появи и друг дразнител. Маделин Робинс. И колко ли още други жени?

Тя снизходително стисна ръката на Роджър пред вратата на дома си и му благодари за вечерта.

— Надявам се да сте прекарали приятно — рече той и Кийли се усъмни дали той е прекарал по-добре от нея. Чарлс изсвири с клаксона за довиждане и потеглиха.

Вътре в къщата тя се предаде на чувствата и се отпусна на вратата съкрушена. Уморена и обезверена, едва се дотътри до масичката край канапето и светна малката медна лампа. Захвърли пелерината и чантичката си на канапето, пригодно за влюбени, и се наведе да освободи малките закопчалки на кристалните верижки около глезените си. Спомни си думите на Декс и се изчерви. Обясни си го с притока на кръв в главата при навеждането, но намекът му предизвика рой сексуални видения. Тя изрита сандалите от краката си, като намали височината си с десетина сантиметра, но не съжали.

Разкопча копчетата на блузата си, докато се качваше по стълбите. В този момент звънецът на вратата издрънча настойчиво.

Дали не съм забравила нещо в колата, беше първата ѝ мисъл.

Набързо закопча блузата си, откряна вратата и надникна навън.

— Здравей — рече той.

— Здравей — последва нейният отговор.

ОСМА ГЛАВА

По навик Кийли посегна да изгаси лампата на верандата. Гласът му, леко насмешлив, достигна до нея от тъмнината.

— Мислиш ли, че сме под наблюдение?

— Не знам. Възможно ли е?

Кийли по-скоро почувства, отколкото видя безгрижното повдигане на раменете му.

— Готов съм да поема риска.

Тя мина настрана и го пусна да влезе. Той направи три крачки в стаята и я огледа одобрително. Кийли се гордееше със своя дом. Сградата отчаяно се нуждаеше от ремонт, когато преди три години тя купи жилището и го обзаведе по свой вкус. Отвън къщата напомняше за стария Ню Орлиънс с червените си тухли, бели капаци, черни железни решетки на прозорците и тесния балкон на втория етаж. Кийли бе проявила завиден вкус, комбинирайки ново и старо. Старинни мебели от черешово дърво, изровени от прашни тавани и забутани магазинчета, бяха смесени с нови, тапицирани с дамаска в модерен стил. Врати и прозорци в ослепително бяло подчертаваха пясъчножълтия цвят на стените. Разхвърляни тук-там възглавнички в пастелни оттенъци на розовото, синьото и зеленото освежаваха обстановката; графики в рамки на фона на гоблен от мек текстил покриваха една от стените в гостната. Ефектът беше неописуем.

— Къщата ти ми харесва — рече Декс, без да се обръща. — Прилича на теб.

— На сто и седем години е!

Тогава той се обърна да я погледне с палав блясък в очите.

— Невероятно е как вие, реликвите, все още се държите.

Той съблече палтото си и се върна до вратата да го закачи на закачалката от кована мед. Застана лице в лице с нея и леко се поклони.

Може би минаха часове, години, вечност или само секунди на забрава. Колкото и дълго да беше, и двамата усетиха цялото желание,

потребност от близост и разочарование, които бяха изживели от последния път, когато откраднаха няколко мига, несмуцавани от чуждо присъствие.

Фасадата на благоприличието рухна и остана единствено голото желание, което всеки един от тях изпитваше към другия. Нямаше свидетели, нямаше правила, нямаше уговорки, които да бъдат спазвани. В този миг бяха само двамата и потиснаха гласа на съвестта, оставяйки се на привличането, което неумолимо ги преследваше. Живееха за настоящето.

Той протегна бавно ръце и ги склучи около нея. Тя вдигна своите на раменете му. Телата им се устремиха едно към друго, докато не се докоснаха от гърдите до колената в една плътна линия.

Той сведе глава и потри косата, ухото и врата ѝ. Устните му обходиха извивката на брадичката, после скулата, веждата и надолу по носа, докато не спряха за момент в ъгълчето на устата ѝ.

— Не мога да стоя далеч от теб. Опитах. Не мога — устата му покри нейната, разтвори се като цвят. За него тя беше живителен извор, даряващ живот. Кийли възтържествува и изпита желание никога да не бъде утолен в жаждата си.

Чувствените милващи интимни движения продължаваха и продължаваха, оставяйки я без дъх и същевременно съживявайки я. Всяка клетка в тялото ѝ бе пробудена от докосването му, аромата, вкуса му и от тихите звуци, изтръгващи се от гърлото му. Гърдите ѝ тръпнеха от желание. Слабините ѝ се гърчеха в болезнения спазъм на копнежа.

Ръцете му се отпуснаха, но само колкото да обхванат лицето ѝ между длани и да се взрат в замаяните ѝ очи.

— Защо ми, причиняваш това, Кийли? Защо си тръгна без дума за сбогом? Обезумях на летището! Откъде можех да зная какво си решила? В съзнанието ми препускаха кошмарни сцени. Защо го направи?

— Декс — изстена тя, — мислех, че ще е най-добре, ако не се виждаме повече. Нещата бяха... Те... излизат от контрол.

— Съжалявам за това, което се случи на връщане от „Маунт Върнън“. Та аз никога не бих те наранил или обидил. Господи! Искан да ти се извиня. Опитах се, но ти беше изключила телефона си, а на следващия ден не ми се удаде възможност.

Няколко мъчителни мига пръстите му трескаво изучаваха чертите на лицето ѝ, плъзгаха се по него, опипвайки кожата с трескавата ненаситност на скъперник.

— Независимо какво казват моите противници, у мен има зачатъци на морал. Знам, че си съпруга на друг мъж. Ако беше моя съпруга, бих убил всеки, който те докоснеше — щеше да я задуши в прегръдките си. — Но, да ми прости Господ, искам те, толкова те искам!

— Прощавам ти, Декс.

Тя знаеше, че се изплъзва от един сигурен свят, около който бе гравитирала досега, и полита в друг — изпълнен с хаос и блаженство. През тридесетте години живот никога не бе познала прелъстяващата сила на мъжко докосване. Страстта изгаряше вените ѝ, търсеше изход, наелектризираше всяко нервно окончание, молеца да бъде освободена.

— Красива си — рече той до устните ѝ. — Докато танцувахме, исках да направя ето това.

И ето че се наклони да целуне вдлъбнатината между гърдите ѝ. Главата му се люшкаташе агонизиращо бавно, милвайки я не само с уста, но и с цяло лице. Ръката му покри едната ѝ гърда и започна лениво да я милва. Върхът на другата бе целунат с разтворени устни. Целуна я отново. И отново. По-надолу. И още по-надолу, докато...

— О, Кийли, Кийли... — името ѝ бе вик на агония, откъснал се от пресипнало гърло.

Той опря чело в нейното.

— Не можем да продължаваме така, скъпа.

— Знам.

— Не мога да го понеса.

— Нито пък аз.

— Трябва да тръгвам.

— Разбирам.

— Утре сутринта в пет ли ще ставаш? — попита той, като взе палтото си от закачалката и се облече.

— Да — опита да се усмихне тя, но устните ѝ затрепериха неударжимо.

Той погледна скъпия си часовник.

— Няма да можеш да се напиш. Късно е.

Това съвсем не я тревожеше.

— Ще караш ли тази вечер? Обратно до Батън Руж?

Той поклати глава.

— Не. Имам работа тук утре. Когато съм в Ню Орлиънс, отсядам в „Биенвил Хаус“. Знаеш ли го?

— В квартала Декатур ли?

Той кимна.

— Знам го, но никога не съм влизала вътре.

— Чисто и тихо местенце.

— Предполагам.

Не казваха онова, което неудържимо желяеха да кажат, само чакаха момента на раздялата.

— Кой живее в другата част на къщата?

— Една по-възрастна двойка. Той е професор по философия в „Тюлейн“. Имат и едно огромно куче рядка порода, което е по-високо от мен.

Още една насилена усмивка. Още един провал.

— Голям късмет си имала да вземеш тази половина от къщата, която... — приветливото настроение накрая му изневери и ядът изригна с вулканична сила. — Защо, по дяволите, стоя тук и дрънкам глупости! Не ми пука въобще кой живее от другата страна на къщата. Говоря само за да държа ръцете си далеч от теб. Дори не съзнавам какво изричам. Мисля само как се любим, голи и освободени, не като двама неопитни хлапаца. Искам да видя тялото ти, Кийли. Искам да се излегна до теб. Искам да си причиняваме болка по малко, а след това да се успокояваме дълго. Искам да целувам гърдите и стомаха ти, да наблюдавам лицето ти, докато го правя. Искам да почувствам бедрата ти... Ако нещо от това, което говоря, те отвращава, съжалявам, но това е, което чувствам, което чувствах през тези дни, откакто за първи път те видях в онзи проклет самолет.

Преди не бе чувала гласът му се извисява тъй рязко. Юмруците му се свиваха и разпускаха покрай тялото, сякаш се опитваше да улови юздите на гнева си и да ги задържи, но все не успяваше.

— Не е нещо, което чувствам само в слабините си. Подобна нужда мога да удовлетворя навсякъде. Това е нещо, което измъчва разума и сърцето ми. Залъгнах се, че ще мога да бъда твой приятел. Не мога, Кийли! Не мога да бъда с теб и да не те докосвам. Разбираш ли? Тези тайни срещи отнемат по нещо от всеки от нас и според мен скоро

ще ни доведат до лудост. Ще бъде най-добре и за двама ни да не се виждаме повече. Сбогом!

Без да каже нищо повече, той отвори със замах вратата и я захлопна след себе си. Кийли остана като вкаменена, макар отвътре да я разкъсваше нечовешка болка.

Той е прав... През цялото време знаехме, че от това няма да излезе нищо. Така е по-добре.

Тогава защо лицето ѝ се обливаше в сълзи?

— Намираме се на честота осем петдесет и шест и ще ви оставя с Оливия Нютън Джон, под звуците на чиято песен започва работата на екипа втора смяна тази сутрин. Още една дума от теб, Кийли. Как изглеждат нещата отгоре?

— Добре, Рон — рече Кийли в малкия микрофон, който се извиваше пред лицето ѝ, закрепен на диадемата със слушалките, поставена на главата ѝ. — Полицията все още работи по верижната катастрофа от шест коли на магистралата „Понтчартрейн“ на изхода на „Броуд Стрийт“. С изключение на едно, всички платна са все още затворени. Всеки пътуващ в тази посока може би ще предпочете друг маршрут. Иначе е сравнително спокойно.

— Благодаря ти, скъпа. Какво ще кажеш за едно кафе по-късно?

— Не, благодаря ти, Рон. Тази сутрин съм много заета.

Той простена, сякаш сърцето му бе разбито.

— Приятели, нашият ангел-закрилник там горе има сърце от камък.

Кийли изключи микрофона си, докато диджеят се сбогуваше с аудиторията си и пускаше обещаното парче. Всеки ден повтаряха тази радио сценка в ефира и, изглежда, слушателите я харесваха. Младата жена често получаваше писма от фенове да не бъде толкова жестока с горкия Рон, който явно бе влюбен в нея. Очевидно авторите на писмата не знаеха, че той бе женен, имаше три деца и живееше относително спокойно под истинското си име в Метери.

Тя въздъхна, докато Джо Колинс, пилотът ветеран, се приготви да приземи машината и смени посоката. Както обикновено кокалчетата ѝ побеляха, докато земята под тях се накланяше. Съпругът ѝ бе изчезнал при катастрофа с хеликоптер. Никога не го забравяше.

— Добре ли си тази сутрин, ангелче? — подразни я Джо, макар погледът му да бе тревожен.

— Да — усмихна се кисело Кийли. — Не спах много тази нощ.

Това беше истина. След като Декс си тръгна, тя потъна в тежък размисъл, докато не дойде време да вземе душ и да се облече за работа.

— Сигурна ли си, че това е всичко? — попита я Джо, докато приземяваше хеликоптера на площадката „Сюпердоум“, откъдето я взимаше всяка сутрин и следобед.

— Да. Просто ме беше налегнало лошо настроение. Нищо сериозно.

Тя слезе от хеликоптера, грабна нещата си и тръшна вратата. Изтича под въртящата се перка, докато се измъкне от обсега ѝ и след това се обърна да махне на Джо, който вече отлиташе.

С последни сили стигна до колата си и я отключи. Сутринта сериозно се бе замислила дали да не се обади, че е болна, но реши, че ще е по-добре да отиде на работа, сякаш нищо не се е случило. По-добре да е заета с нещо, вместо да се мотае унило из празната къща, оплаквайки също толкова празния си живот.

Тя подкара и се включи в пъплещата автомобилна колона в този пиков час във Френския квартал, пословичен със задръстванията си. По това време на деня тесните улици, непригодени за натоварения трафик, бяха претъпкани от камиони, които разкарваха стоки, спираха ту пред този, ту пред онзи от многото ресторанти и магазини на стария квартал. Накрая спря на паркинга пред една от старите сгради и прекоси площада, за да стигне до студиото на радиото.

Вчерашният дъжд бе спрял най-сетне и мокрото слънце се опитваше да се подаде иззад облаците — опит, който Кийли сметна за нахапен. Не искаше денят да се разведрява. Беше отчаяна и държеше целия свят да ѝ съчувства.

Дълго време се визира през прозореца на офиса си, изживявайки отново онези моменти, когато Декс я беше държал в обятията си. Спомняше си живо всяка негова дума. Вярваше на всичко, което някога бе казал. Затова и бе убедена, че няма да пожелае да я види отново. Не можеха да бъдат просто приятели и това бе всичко. Привличането помежду им бе прекалено силно. Всеки път, щом се окажеха заедно, предаваха не само себе си, но и собствените си принципи. Не го искаше в живота си, да усложнява и без това излязлото от контрол

положение. А и той със сигурност не се нуждаеше от нея в своя. Противниците му щяха да тържествуват, ако се разкриеше връзката му със съпругата на един „безследно изчезнал по време на акция“, особено жена като нея, чийто глас, а пък и лице бяха познати на толкова много хора.

Решена да не мисли повече за Декс, тя отиде до бюрото си и механично прехвърли купчината със сутрешната поща, проведе няколко телефонни разговора, последният от които с продуцента на сутрешното шоу. Тъй като работеше на разделена смяна и докладваше и за следобедния трафик, тя обикновено си тръгваше по обяд и нямаше други задължения до три и половина, когато отново се срещаша с Джо при „Сюпердоум“.

Канеше се да тръгва, когато вратата към офиса ѝ се отвори и Никол влетя вътре.

— Слава Богу, че си тук! — изрече тя, останала без дъх. — Току-що ми спаси живота.

Кийли не се сдържа и се засмя на видимото облекчение на приятелката си. Тя бе поставила отрупаната си с пръстени ръка на гърдите в израз на благодарност.

— Кажи ми бързо на какво дължа това посещение — подкани я Кийли.

— Включена си в интервюто на живо в обедните новини.

— Нищо не разбирам...

— Кийли, не ми играй номера. Не се шегувам. Гостът, поканен по сценарий, току-що се обади, че е болен и не може да дойде. Ще те интервюирам за „безследно изчезналите по време на акция“ и за онова, което се е случило във Вашингтон миналата седмица. Актуално е, става за новините. Така че какъв е проблемът?

Проблемът беше, че не ѝ се живееше, камо ли да се показва по телевизията.

— Никол, щях да го направя всеки друг ден, но днес не се чувствам добре. Изглеждам ужасно.

— Глупости! Изглеждаш страхотно както обикновено.

— Имам тъмни кръгове под очите! — извика Кийли.

— Аз също! — изкрещя в отговор Никол. — Гримът прави чудеса. Освен това не би провалила кариерата ми заради някакви си тъмни кръгове под очите, нали?

— Боли ме корем — простена Кийли.

— Вземи аспирин.

— Роклята ми е...

— Супер!

Бяха стигнали до вратата, когато Кийли промърмори:

— По дяволите, защо пък не!

— Това се казва жена с дух — рече Никол, докато дърпаше приятелката си по коридора. Спря пред вратата на дамската тоалетна и заповяда: — Сложи си малко пудра и слизай долу. Интервюто е след прогнозата за времето около дванайсет и дванайсет минути, но ела възможно най-бързо, за да ти сложат микрофон. И ако започна да задавам глупави въпроси, прекъсни ме с някое дълго обяснение. Знаеш, че не познавам проблема в дълбочина.

Тя побутна Кийли към вратата на тоалетната.

Минута след това, надничайки в полюшващото се огледало над пълната с вода мивка, Кийли направи всичко възможно лицето ѝ да добие свежо изражение. Сложи руж на бузите си, поднови червилото и разреса коса. Коприненият костюм с цвят на нефрит щеше да изглежда добре на екран. Излезе от тоалетната и мина по бетонното стълбище до широките, звукоизолиращи врати на студиото. Червената табела: „В ефир“ светеше, но тя откряна вратата колкото да се промуши и хлътна вътре. Студиото бе полутъмно, светъл кръг очертаваше само новинарското бюро, където Никол и младият ѝ колега, четяха новините.

Тя спря за момент, за да свикнат очите ѝ с тъмнината, и внимателно прекоси студиото, прескачайки множеството кабели. Когато на екрана се появи реклама, режисьорът махна слушалките си и дойде до нея, за да ѝ стисне ръка.

— Здравей, красавице — рече весело той. — Позволи ми да те придружа до мястото за интервюта, ако обичаш. Има ли шанс да получа благоразположението ти?

— Само с разрешението на жена ти — засмя се Кийли. — Как вървят нещата, Ранди?

— Обичайната бъркотия. Благодаря, че ни се притече на помощ в такъв критичен момент. Някои хора не биха искали да имат за събеседник конгресмен Девъро, и то на екран.

— Дев...

Името замря на устните ѝ, докато стъпваше на подиума, подкрепяна от ръката на Ранди. В този момент забеляза Декс, който вече бе заел мястото си на малкото канапе и чакаше да му сложат микрофон.

— Мисля, че вие двамата се познавате — рече Ранди, като леко побутна Кийли да седне до Декс и ѝ подаде микрофона.

— Внимавай да не ти скъса копринената блуза — предупреди я той.

— Ранди, паузата свърши преди тридесет секунди — извика един от операторите.

— Ще ви включим след втората пауза — рече той, преди да заобиколи камерата и да си сложи отново слушалките.

— Защо не ми каза? — попита Кийли през зъби.

— Не знаех — отвърна той тихо, докато затягаше възела на вратовръзката си.

Главата ѝ се извъртя светкавично към него.

— Не си знаел?!

— Не и до тази сутрин. Никол ми се обади рано, като се извини и ме помоли да дойда по обяд. На всяка цена. И ето ме тук.

Кийли се отдръпна в ъгъла на тясното канапе, за да елиминира близостта му. Като подръпна края на полата си, тя промърмори:

— Измамила е и двама ни! Същата сценка ми изигра и на мен. Не знаех, че ще си тук. Тя каза, че се налага да спасявам шоуто, защото гостът им за интервюто не бил в състояние да дойде. Съжалявам.

— А аз не.

Тя отново го погледна, но преди да може да отговори, прожекторите в студиото блеснаха и потопиха подиума за интервюта в ярка светлина.

— Готови ли сме, красавице! — чу се гръмкият глас на режисьора от стъклената кабинка, намираща се няколко нива по-високо.

Кийли осъзна, че тече поредната реклама. Операторите умело плъзнаха тремавите камери към тях и фокусираха обективите върху нея и Декс.

— О, съжалявам, конгресмен Девъро. Говорех на нашата Кийли.

— Здравсти, Дейв — отвърна Кийли, като закри очи срещу силните светлини и махна с ръка на мъжа зад контролния пулт в

кабината. Неочаквано гласът ѝ отекна в студиото.

— Увеличете, моля — нареди Дейв, след което се обърна към Кийли по високоговорителя: — Опитай отново, този път за проверка на микрофона.

— Здравсти, Дейв. Тук е Кийли Престън. Проба на микрофона. Едно, две, три.

— Звучи прекрасно, медено гласче. Конгресмен Девъро, нека ви чуя, ако обичате.

— Здравсти, Дейв. Как е поредното бебе?

— Ах, проклет да съм! Точно така. Миналия път, когато бяхте тук, жена ми раждаше. Благодаря, че си спомнихте. И двамата са добре.

— Радвам се — отвърна Декс.

Скритият глас продължи отчаяно:

— Никол, би ли си седнала на сладкото дупе? Последни шейсет секунди!

Кийли бе забелязала как Никол скача от новинарското бюро и изтичва до огледалото в студиото, за да провери за пореден път безупречната си прическа. Със зашеметяваща скорост прекоси приличното на пещера студио и припряно зае мястото си на стола срещу канапето, като прикрепил микрофона за яката си.

— Господи! — изрече тя задъхано. — Ама че ден! Здравейте отново, конгресмен Девъро.

Тя усърдно я отбягваше и Кийли знаеше колко притеснена и виновна се чувства приятелката ѝ. Откога Никол призоваваше Господ на помощ?

— Казвай ми Декс — рече конгресменът.

— Става, но не по време на интервюто — усмихна се тя.

— Камера номер две, Никол — тихо я инструктира Ранди след гръмките наставления на Дейв. — Петнадесет секунди.

— Готови ли сте? — попита Никол. Без да дочака отговор, тя се обърна към обектива, навлажни устни и се усмихна. Когато червените светлини отпред блеснаха, тя започна: — Актуалното интервю днес ще бъде с нашата добра познайница Кийли Престън и конгресмен Декс Девъро.

През следващите седем минути Кийли и Декс отговаряха на въпросите на Никол и подхващаха теми, които тя не успяваше да засегне. Интервюто вървеше гладко. Кийли и Декс изглеждаха заинтересувани единствено от обсъждания проблем.

По едно време, докато говореше с добре овладян убедителен глас, Кийли се обърна и го погледна. Той подкрепяше думите си с жестове и тя си спомни колко познат всъщност ѝ беше този маниер на говорене.

— Благодаря и на двама ви — завърши Никол интервюто, а с него и новините. Изправи се и откачи микрофона си. — Нямаме представа колко високо оценявам това, че изоставихте другите си ангажменти и се отзовахте на молбата ми.

— Радвам се за теб — отвърна Кийли, като едва сдържаше гнева си и несръчно се опитваше да се освободи от микрофона. Знаеше какво си е наумила Никол, като ги кани и двамата в програмата. Кийли не бе отрекла да има някакъв по-специален интерес към Декс, когато Никол я разпита за него миналата нощ. Трябваше да предвиди клопката. Никол не бе вчерашна и ако изобщо разбираше от нещо, то това бяха отношенията между мъжете и жените.

— Сега ме извинете. Чака ме работа.

Без повече приказки тя се промуши покрай Декс и напусна студиото.

Още трепереше, докато изкачваше стълбите до втория етаж и прекосяваше лабиринта от коридори до уединения си офис. Отпусна се на стола си и покри лице с ръце, като дишаше тежко. Този път съдбата се бе намесила и отново ги бе събрала с Декс. Вече се бе примирила с факта, че занапред Декс ще остане извън живота ѝ.

Миналата нощ, разочарован и ядосан, той беше стигнал до същото заключение. Беше ѝ заявил, че е необходима повече самодисциплина, за да престанат да се виждат. Сега, само няколко часа по-късно, те отново бяха седели един до друг, дишайки един и същ въздух, и тя бе разбрала колко болезнено е да бъдеш толкова близо до обекта на своите желания и да се преструваш на безразличен. Колкото по-бързо се измъкнеше от проклетата сграда, толкова по-добре.

Тъкмо вземаше палтото от закачалката на стената, когато вратата тихо се откряна и Декс се вмъкна вътре, затваряйки я след себе си.

Гледаха се в продължение на няколко дълги мига, докато ръцете на Кийли висяха замръзнали във въздуха, както бе посегнала за палтото си. Той стоеше с гръб към вратата, сякаш искаше да отблъсне отрицателната енергия към стената.

— Къде отиваш? — попита накрая.

Кийли все пак взе палтото. Защитен механизъм? Да. Почувства се уязвима, застрашена. Противно на разума, сърцето ѝ глухо блъскаше в гърдите.

— Излизам. Имам няколко часа почивка по това време на деня.

— О — отвърна той, но не се отдръпна от пътя ѝ. Господи, колко е красива, помисли си. Миналата нощ бе говорил с пълното съзнание, че е прав. Безумие беше да продължават с тези тайни срещи. Презираше лъжата и играта на криеница. Това добавяше елемент на съпротива към чувствата, които изпитваше към Кийли, и поради тази причина той не искаше да продължават така.

Но изкушението трябваше да бъде елиминирано, защото нямаше начин да потисне желанието си към нея. Идеалното лечение на болестта. Като хирургическа намеса. Неубеден до край, но твърдо решен, той беше влязъл в телевизионното студио. Ала когато я видя, решителността му се изпари до последната капчица.

Изпълнен с достойнство, той бе седял и бе отговарял на въпросите на Никол логично и кратко, докато през цялото време мислено бе правил любов с жената до себе си. Усещаше всяко нейно движение, дори и най-незабележимото. Като гледаше как гърдите ѝ леко се повдигат и спускат, той отчиташе всяко нейно вдишване.

— Не знаех, че си поканена днес в студиото, това дойдох да ти кажа. Бях толкова изненадан да те видя, колкото и ти.

— Не си и помислих, че имаш нещо общо. Цялата работа говори за намесата на Никол. Тя е подготвила всичко.

— Ако оставим настрана факта, че е очаквала двамата да направим интересно интервю, не мога да си обясня защо.

— Не мисля, че би се заинтригувала толкова, ако не ни беше видяла да танцуваме заедно миналата нощ. — Кийли отмести поглед встрани. — Тя... След това започна да ми задава разни провокационни въпроси.

Знаеше, че ако сега си тръгне, ще бъде поредният опит да загърби проблема. Затова съблече палтото и го закачи отново на

закачалката. Хвърли чантичката си на бюрото и седна в скърцащия стол.

— Какви въпроси? — попита той, като се приближи до бюрото и приседна на хълбок.

— Въпроси, които засягаха теб. Как сме се срещнали във Вашингтон, доколко добре те познавам...

— И ти какво й отговори?

— Че едва се познаваме.

— А тя?

Кийли го погледна и произнесе тържествено:

— Заяви, че не ми вярва. Заради начина, по който сме танцували онази нощ.

Той се приведе напред и хвана ръката ѝ. Палецът му поглади всеки от дългите, овални нокти с грижливо направен маникюр.

— Какво друго те пита?

Когато вдигна очи, те се оказаха на една линия с устните ѝ.

— Искаше да знае дали те смятам за готино парче — усмихна се Кийли с крайчеца на устата си.

Гладката му черна вежда се повдигна и той я погледна развеселен.

— Готино парче, а? Интересно. Изгарям от нетърпение да чуя какво си отговорила.

Той се надвеси над нея.

Наложи се да извие глава назад, за да го погледне в лицето.

— Казах, че можеш да минеш за готино парче.

Той завъртя глава и попита закачливо:

— И ти каза това за мен?!

Усмивката му беше заразителна и тя отвърна престолено срамежливо:

— Е, в момент на слабост, разбира се.

Засмяха се. Показалецът му обходи бавно извитата ѝ горна устна до ъгълчето. После помилва лениво и долната до другото, също толкова интригуващо ъгълче. Пръстите му изоставиха устата ѝ само за да обвият шията ѝ под яката и да я придърпат нежно към приближаващите му устни. Другата му ръка леко докосна гърдата ѝ, докато се плъзгаше под ръката ѝ, за да я задържи и да я извие към себе си.

Острият звук от въртенето на топката на вратата прозвуча като пистолетен изстрел и те се отдръпнаха рязко един от друг. Кийли се изправи, но Декс застана пред нея, с лице към вратата, сякаш искаше да я предпази. Отпуснаха се облекчено, когато видяха Никол да влиза. Тя бързо затвори зад себе си.

— За Бога! Луди ли сте? Не знаете ли, че ако прекарвате така обедната почивка, поне трябва да заключите вратата? — смърри ги тя, сложила ръце на хълбоците като ядосан родител.

Кийли бутна настрани Декс и заобиколи бюрото.

— Никол, мога да те удуша заради така нареченото ти сензационно интервю! Защо го направи?

Никол невъзмутимо седна върху бюрото на диджея, като отново бутна горката Синди.

— Не се преструвай на ядосана за това, че сте се видели. За мен беше очевидно миналата нощ, че вие двамата изгаряте от нетърпение да бъдете заедно, така че се постарях. Това е всичко — призна тя с грейнало лице. — Доволна съм, ако съдя по видяното току-що. Само съм разочарована, че не ви сварих в по-компрометираща поза.

— Никол! — извика Кийли. Страните ѝ пламтяха. — Декс... Искам да кажа...

Декс застана зад нея и я прегърна успокоително през раменете.

— Никол — рече спокойно той, — очевидно си забелязала, че Кийли и аз си допаднахме, докато бяхме във Вашингтон. Стана случайно. Никой от нас не го беше планирал, но се случи. И двамата сме на мнение, че е безсмислено да задълбочаваме връзката си. Тя е омъжена — той погледна към Кийли тъжно. — А аз се боря за място в Сената. Да имам... връзка с омъжена жена, не би било добре за имиджа ми, дори и ако Кийли се съгласи, което е изключено. Миналата нощ след празненството решихме, че не трябва повече да се виждаме нито насаме, нито в обществото, стига да може да се избегне. Затова и двамата бяхме доста смутени, като се видяхме днес.

— Миналата нощ?! — попита остро Никол, като стана и се приближи до отсрещното бюро. — След партито? Къде?

Декс погледна Кийли и след като тя кимна, той добави:

— В къщата ѝ.

Никол се отпусна тежко на бюрото.

— Знаех си аз. Някой видя ли ви?

— Защо? — попита Кийли, притеснена от начина, по който Никол хапеше долната си устна.

— Е, аз не съм единствената, която е забелязала... близостта... помежду ви, докато танцувахте. Затова и дойдох тук. Ето, вижте първия брой на вечерния вестник. Помислих, че трябва да го знаете.

Едва сега те забелязаха рулото, което тя държеше в ръка. С чувството, че ѝ се завива свят, Кийли отгърна първата страница със светските новини. Там, на снимка, която ничий поглед не би могъл да пропусне, бяха тя и Декс. Танцуващи, прегърнати плътно. Лицето му бе ниско приведено над нейното, което пък бе повдигнато като цвете към слънцето. Усмиваха се един на друг по-красноречиво дори от прегръдката. Текстът под снимката бе лаконичен:

„Конгресменът Девъро и Кийли Престън, съпруга на «безследно изчезнал по време на акция». Вихрената им поява на дансинга предизвика всеобщо удивление.“

— По дяволите! — изруга глухо Декс и хвърли вестника на пода.
— По дяволите...

Кийли скръсти ръце на гърдите си, отиде до прозореца и се загледа навън.

Никол прочисти гърло.

— По-добре си изяснете нещата — предупреди тя. — Някой е тръгнал по следите ви. Декс, някой видя ли те в къщата на Кийли?

— Не мисля. Паркирах пред ресторант „Сейнт Чарлс“ и отидох дотам пеша.

— Така ли? Не знаех — обърна се Кийли към него с нетрепващ поглед.

— Не си знаела? А как реши, че съм дошъл?

Стъпка по стъпка те се приближаваха един към друг. Тя вдигна рамене.

— Не помислих за това. Ти просто се появи — тя махна някакво мъхче от ревера на сакото му. — Не трябваше да го правиш. Кварталът е опасен нощем. Можеше да те оберат.

— Аз съм готино парче, забрави ли?

— Не, наистина — изрече тя престорено. — Не ти ли беше студено?

Той приглади кичур от косата ѝ.

— Когато си тръгнах ли? Шегуваш ли се?

И двамата се засмяха.

— Хей! Май забравихте за мен? — подвикна Никол и те стреснато се обърнаха към нея, сякаш наистина бяха забравили за присъствието ѝ. — Лично аз се надявам да кажете на всички да си гледат работата! Най би ми харесало да започнете, е, да продължите връзката си. Но ако доблестта стои пред любовта, както за съжаление ми се струва, по-добре да се подготвите за усложненията, които задължително ще последват. Случайно са публикували и статия, в която се намеква, че може би във Вашингтон се е случило нещо извън редовните заседания на подкомисията. По виновните ви изражения съм склонна да смятам, че тези предположения не са съвсем безпочвени — тя стигна до вратата.

— Моля ви да помните, че не аз съм врагът. Аз съм приятел. И съжалявам за това, което направих днес. Ако бях видяла вестника по-рано, щях да измисля друг повод, не толкова явен, за да ви събера — тя присви очи. — От друга страна, това ще бъде извинението ви за миналата нощ. Били сте поканени в днешната програма да разговаряме по проблемите на „безследно изчезналите по време на акция“ и просто сте разговаряли за случилото се във Вашингтон. Не звучи убедително, но засега не разполагате с друго обяснение.

След тези думи тя си тръгна. Декс и Кийли се взираха във вратата дълго след като тя се затвори. Накрая се обърнаха един към друг. Той въздъхна и разтърка мускулите на врата си.

— Предполагам, че някой решава вместо нас.

— И аз. Съжалявам, Декс. За нищо на света не бих си позволила умишлено да проваля предизборната ти кампания.

— Знам. Бях наясно какво правя, когато те поканих на танц. Заблуждавах се, като мислех, че можем да поддържаме платонически отношения — той посочи вестника, лежащ в краката му. — Снимката е красноречива.

— Просто трябва да се постарая да не им даваме повече поводи. Миналата нощ каза, че не е трябвало, а и не бихме могли да се виждаме повече, независимо колко невинно изглежда. Случилото се

днес трябва да затвърди решението ти — тя вдигна глава към него. — Аз все още съм омъжена, Декс. Всичко останало губи значение.

Той отиде до вратата, но преди да я отвори, се обърна към Кийли с думите:

— Ще се справиш, нали? Ами ако те хванат натясно и започнат с въпроси за снимката?

— Ще се преструвам на глупачка. Срећнала съм те във Вашингтон. Отишли сме на обяд с група конгресмени, един известен журналист и още един активист на ИКСБИ. Уважавам позицията ти по нашия въпрос. Напълно те подкрепям в кампанията ти за Сената. Това е всичко.

Той кимна вяло. Приличаше на осъден, отиващ към ешафода, отчаяно опитващ се да отложи фаталния момент.

— Ако някога имаш нужда от мен...

Тя го погледна.

Сетне той си тръгна и болката стана непоносима. Като слепец, Кийли стигна опипом до бюрото си и захлупи глава. Пронизителният звън на телефона прекъсна тихия ѝ плач.

— Да — обади се хрипливо тя.

— Госпожице Престън, обажда се Грейди Сиърс от „Пикейн Таймс“.

Тя стисна слушалката и събра целия си кураж.

— Слушам ви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Това беше само първото от серията подобни обаждания. Репортерите бяха дълбоко разочаровани от спокойните отговори на техните провокативни въпроси и нападки. Когато я питаха дали има романтична връзка с конгресмен Девъро, тя само се засмиваше.

— Сигурна съм, че конгресменът никак няма да е очарован, че името му се свързва по такъв повод с това на една отдавна омъжена застаряваща жена.

— Съпругът ви се води безследно изчезнал вече дванадесет години, госпожо Уилямс. Вие съвсем не сте стара, а и конгресменът е известен с любовните си похождения.

Така ли, помисли си тя, колко ли подобни връзки е имал? Дали тяхната не е просто поредната?

— Не знам нищо за миналия или настоящия любовен живот на конгресмен Девъро.

— А как обяснявате твърде интимния ви танц онази вечер? — попита нахаканият журналист със самодоволна усмивка. — Снимките не лъжат, госпожо Уилямс.

— Не, но могат да бъдат интерпретирани погрешно. Конгресменът и аз празнувахме общата победа във Вашингтон. Той подкрепяше каузата на ИКСБИ. Ако е толкова неотразим по време на кампанията си, колкото на дансинга, той със сигурност ще спечели изборите.

Тя изрече последните думи със свито гърло и престорена усмивка. Звучеше като превзета глупачка, вместо виновно да се оправдава и с това да потвърди подозренията, че е заплетена в любовна връзка.

Всички интервюта протичаха в този дух. След като тя и Декс не дадоха нов повод за скандал, нещата отзвучаха. Точно когато си мислеше, че вече се е отървала, разбра, че ѝ предстои най-ужасната част.

Случи се четири дни след появата им в новините. Джо я връщаше до колата ѝ на площадката за излитане след тежък ден. Трима от проклетите неуморни репортери ѝ се бяха обадили за коментар.

— Май имаш посрещачи! — надвика Джо бученето на перките, докато приземяваше хеликоптера.

Кийли вече бе забелязала колата, паркирана до нейната. Вратата се отвори и отвътре излезе някакъв мъж. Беше Ал Ван Дорф.

— Май си прав — рече тя унило. Благодарни на Джо за благополучното кацане, помахаше му за довиждане, но не се затича под перката както обикновено, а пое с бавна и отмерена крачка. Тогава Ван Дорф се изпречи между нея и колата ѝ.

Журналистът изви глава към излитащия хеликоптер, който сви рязко по посока на хангара, където Джо го оставяше, когато нямаше насрочени полети.

— Никога не спирам да се учудвам на тези летящи машини — поде натрапникът, загледан в изчезващия от поглед хеликоптер.

— Здравейте, господин Ван Дорф. Какво ви води в Ню Орлиънс? Свършиха ли се новинарските истории във Вашингтон? — спокойно, рече си наум. Няма да бъде в моя полза да го предизвикам. Смекчи саркастичните си думи с широка, макар и пресилена усмивка и от колебливия поглед, който ѝ хвърли, разбра, че не е сигурен дали въпросът ѝ не е подвеждащ.

— Нека просто да кажем, че тук сега има много по-интересни събития — очите му блестяха алчно иззад демодираните очила, устните му бавно се разтегнаха в нагло подобие на усмивка. — Като например вашата история с конгресмен Девъро.

Изненаданият ѝ поглед заслужаваше „Оскар“.

— Аз... Не ви разбирам. Девъро и аз?!

— Защо не отидем някъде да пийнем и да поговорим — той посегна да я хване за ръката. Тя я отклони и съумя да остави впечатлението, че не желае да я докосва.

— Не, благодаря ви, господин Ван Дорф. Отивам си у дома.

— В такъв случай, струва ми се, можем да поговорим и тук — той бръкна в джоба на ризата си и извади сгънатата страница от вестник. Наклонил рошавата си глава, той разгледа снимката от благотворителния бал. — Много сте фотогенична, госпожо Уилямс.

— Благодаря — можеше да си позволи да си поиграе с него, докато не я поставеше натясно.

— Не мислите ли, че и конгресменът също излиза добре на снимки? Красив е, дяволът му с дявол.

— Да, така е. Много е красив — готовият ѝ отговор го изненада. Почти се ядоса от безразличието в гласа ѝ. Като се възползва от временното му разсейване, тя попита: — За какво искахте да говорим, господин Ван Дорф?

Той я изгледа проникателно. С тази жена шега не биваше. Играта можеше да загрубее, но и той не беше вчерашен.

— Девъро толкова ли го бива любовта, колкото и в дебатите?

Ако въпросът имаше за цел да я шокира, наистина успя. За момент изненадата я остави безмълвна. Когато заговори, откри, че думите трудно излизат от скованите ѝ устни.

— Вашите заключения са непростими, господин Ван Дорф, и не считам за нужно да ви отговарям.

— Но нима не сте любовници?

— Не.

— Тогава как ще обясните тази снимка?

— А вашето обяснение какво е? — парира го тя. Шокът ѝ премина в гняв и тя едва се сдържа да не зашлеви този многознайко с мръсна уста. — Мъжете и жените танцуват, откакто свят светува. Да не би да намекувате, че президентът има любовна връзка с всяка жена, с която танцува на приемите в Белия дом?

— Да, мъжете и жените танцуват, откакто свят светува, но рядко с такива блажени усмивки на лицата.

— Конгресмен Девъро е чаровен мъж. Намирам го за интелигентен, привлекателен и ценя ентузиазма му. Възхищавам му се за позицията, която зае по въпроса за безследно изчезналите. Уважавам куража, с който отбива често отправяните му критики. Възхищение и уважение. Това е всичко, което изпитвам към него — лъжкиня, обвини се тя, решена на всяка цена да сложи Ван Дорф на мястото му. — Просто умът ми не го побира как можете да заподозрете нещо така непристойно. Това ли е представата ви за професионално направен репортаж?

— Това не е просто един танц, госпожо Уилямс — хладно ѝ даде отпор той. — Става дума за всички онези тайни погледи и усмивки във

Вашингтон. Става дума за един дъждовен ден, за който нито един от двамата ви няма правдоподобно обяснение за отсъствието си. Интуицията рядко ме лъже.

Тя се засмя насила.

— Ако интуицията е единственият ви източник на информация, по-добре си намерете друг, по-достоверен. Никога не съм била любовница на конгресмен Девъро — това беше истина. — И никога няма да бъда — това щеше да покаже бъдещето. — Нито пък искам да бъда — това си беше чиста лъжа. — Смятам, че ви отделих достатъчно време. Надявам се да откриете по-сериозни неща, за които да пишете, вместо за разни „тайни погледи и усмивки“, плод на развинтеното ви въображение.

С тези думи тя му обърна гръб, отиде до колата си, отключи я с треперещи пръсти и се вмъкна вътре. Тъкмо си закопчаваше предпазния колан, когато Ван Дорф извика:

— А какво мисли конгресменът за вас?

— Попитайте него.

Той се усмихна мазно и самодоволно.

— Непременно ще го направя. Можете да ми вярвате.

Тя затръшна вратата, запали мотора и като потисна желанието си да профучи през паркинга, потегли бавно, с умерена скорост. Или поне така се надяваше.

По-късно вечерта, когато си легна, все още трепереше от преживяното вълнение. Дали, макар и неволно, не се бе издала с нещо? Повярвал ли й бе Ван Дорф? Вероятно не, но той просто не разполагаше с други факти. Ако публикуваше история, намекваща за някаква връзка между тях, щеше да изглежда като глупак. Нямахше нито доказателства, нито безспорни факти. Материалът щеше да си е чиста догадка и в крайна сметка щеше да ги оневини.

Разбира се, можеше да му попадне информацията, че тя и Декс са били в къщата й след приема. Доста трябваше да го убеждават, че нищо не се е случило, особено след като беше склонен да вярва в обратното. А всъщност не се бе случило нищо, абсолютно нищо, за което да се чувстват виновни.

Всички мислеха, че тя е любовница на Декс. Никой ли не можеше да си представи, че на света съществуват и платонически връзки?

През последните два дни сексуалните подвизи на Декс и дългият списък от „компаньонки“ беше стриктно попълван и сверяван. Тя яростно отричаше да е следващото име в този списък, макар според журналистите отдавна да бе попаднала в него. Какво ли щеше да е, ако се бе поддала и се бе любила с Декс? Още едно лесно завоевание? Не, не. И все пак...

Беше прочела някакво интервю с Декс в последния вечерен вестник. В отговор на въпроса за злополучната снимка с Кийли Престън той бе казал: „Искаше ми се да бяхте публикували снимката ми с представителя на Съюза на докерите. Много държа на нея, макар онзи мъжага да не е толкова красив, колкото госпожа Уилямс.“ Беше се засмял на собствената си шега. Разбира се, при тези обстоятелства това беше всичко, което можеше да направи.

Сълзи замъглиха очите ѝ, докато се взираше към библиотеката в другия край на спалнята. Снимката им с Марк като младоженци си стоеше на мястото на третата лавица. Булката беше с бретон и дълги плитки, които се спускаха до гърдите ѝ. Семплата рокля от фин вълнен плат беше подгъната поне петнадесет сантиметра над коляното и тя изглеждаше смешно с новичките бели ботуши, пристегнати на прасците. Традиционна сватбена рокля беше немислима. В онзи момент нямаше време за обикаляне по булчински магазини. И все пак... как бе могла да се омъжи в този вид?

Пламналите ѝ очи се плъзнаха по мъжа на снимката. Марк... Къде си? Какво се е случило с теб? Жив ли си?

Скъпи мой Марк! Наистина ѝ беше скъп. Мил, щедър, нежен, весел... Идеалната първа любов.

Тя седна на леглото, за да разгледа по-добре снимката. Момичето с ботушките почти не приличаше на нея и едва ли някой би познал жената, в която Кийли Престън Уилямс се бе превърнала. Струваше ѝ се напълно непозната. Днешната Кийли не можеше да си представи, че това невръстно създание е самата тя.

Ако Марк все още беше жив, и той нямаше да е някогашният младеж. Не можеше да си представи чертите, гласа, усмивката и личността, която Марк щеше да бъде днес. Момчето от снимката отдавна го нямаше, беше изчезнало. Момичето също.

Затвори очи и призова въображаемия си любовник. Гостът не бе младият ѝ русокос съпруг, а тъмнокосият и тъмноок мъж, чиито

прадеди бяха френски заселници креоли. Движенията му не бяха неумели и несигурни, а уверени и търпеливи...

Ръцете, които обхождат тялото ѝ, не са плахи, а уверени в уменията си да възбуждат. Не търсят сляпо чувствителни местенца, а попадат на тях безпогрешно, докосват ги с благоговение. Анатема на алчността и бързината.

Кийли бавно се отпусна. Очите ѝ се отвориха и тя замаяно се запита какво се бе случило. Осъзнаването доведе със себе си срама. Защото, когато бе молила за облекчение, не бе викала името на съпруга си, а това на Декс Девъро.

Възглавницата ѝ попи потопа от сълзи на горчиво разкаяние.

— Искаш ли да си вземем сандвичи за обяд и да се разходим до площад „Джексън“?

Както повечето телефонни разговори с Никол, и този носеше изненади.

— Аз не...

— Имаш ли нещо по-добро наум? — попита Никол малко рязко.

— Не — призна Кийли.

— Ще се видим пред входа след половин час. Аз ще донеса сандвичите.

От деня, в който с хитрост беше събрала Кийли и Декс по новините, Никол бе останала на разстояние. Говореха си от време на време по телефона и се срещаха из коридорите на сградата, но го нямаше непринуденото държане на дългогодишни приятелки отпреди и Кийли усещаше липсата му.

В уговореното време тя слезе долу. Никол я чакаше. Излязоха на „Чартърс Стрийт“ и повървяха няколко пресечки надолу до историческия площад. Кийли обичаше това място. От едната страна се редяха катедралата „Сейнт Луи“, Презвитерианството и Кабилдо, а в съседство бе „Понталба Билдинг“. Често изпитваше завист, че е пропуснала всички онези паметни събития, случили се тук или близо до това място. Задоволяваше се с разходки покрай художниците, изложили творбите по тротоара около площада.

Днес слънцето беше ослепително и един гълъб доволно бе кацнал на главата на Андрю Джексън, когато прекосиха площада към

северната страна и се озоваха пред катедралата. Ранните пролетни цветя едва започваха да напълват. Избраха си една отдалечена пейка и седнаха. Никол отвори книжния плик и ѝ подаде сандвич, завит със салфетка.

— Напрежението ме убива — каза тя, като захапа сандвича със салатата и яйца. — Да или не?

— Да или не какво?

— Прощаваш ли ми? — рече Никол тихо и погледна Кийли с такова разкаяние, че Кийли не можа да се въздържи и се разсмя. Остави сандвича и прегърна силно приятелката си.

— Прощавам ти. И аз съжалявам. Липсваше ми.

Никол се отдръпна и премигна, за да прогони издайническите сълзи.

— Е, благодаря на Господа, че всичко това свърши. Мислех, че ще трябва да ходя облечена в чувал и да си посипвам главата с пепел до края на дните си. А сивото не ми отива, изглеждам като призрак.

Шегата ѝ не можа да заблуди Кийли. Никол беше разстроена и очевидно приятелските им разговори също ѝ бяха липсвали.

— Онова, което направи, беше удар под пояса, но тогава това беше най-малката ми грижа — каза Кийли и поклати глава. От две седмици не беше виждала Декс. Казваха, че времето лекува, но тя отхвърляше тази заблуда. Уви, колкото повече време минаваше, толкова повече копнееше за него.

— Искаш ли да ми разкажеш? Имам предвид онова, за което не мога да се досетя сама.

Кийли погледна приятелката си.

— А кое е това, за което се досещаш?

Никол уви в целофан останалата част от сандвича си и отвори кутийка безалкохолна напитка. Предложи друга на Кийли и продължи:

— Мисля, че трябва да сте се срещнали някъде във Вашингтон, влюбихте се от пръв поглед, като от самото начало сте знаели, че нещата ще станат деликатни предвид социалното ви положение. И оттогава разумът и чувствата ви са в постоянна борба.

Кийли погледна разсеяно статуята на Андрю Джексън, където бяха накацали още гълъби.

— Май това е всичко.

— Кийли, защо се измъчваш? Ако държиш на връзката с него, тогава давай! И конгресмените са мъже. И кой, по дяволите, го е грижа в днешните времена кой с кого спи? Бъди егоистка. Защо поне веднъж не помислиш за себе си.

— Трябва да мисля и за него.

— Защо? Той е голямо момче. Забърка се с теб с отворени очи. Като те познавам, не мога да си представя, че ти си го предизвикала умишлено. Инициаторът беше той, нали?

— Ами да, но... Казах му от самото начало, че съм омъжена, но не отказах да се виждаме. Беше толкова...

Никол изруга под нос.

— Спа ли с него? — при шокирания поглед на Кийли тя бързо се оправда. — По дяволите, няма смисъл да увъртаме. Спа ли с него?

— Не — прошепна Кийли.

— Тогава нищо чудно, че се чувстваш нещастна. Защо, за Бога, се срамуваш? Няма нужда да се обвързваш. Преспи с него и го разкарай. Освен ако не си влюбена... — тя спря и си пое дълбоко дъх. Повдигна брадичката на Кийли и видя сълзи в тъжните ѝ зелени очи. — Господи... — прошепна. — Ти си влюбена. В Декс Девъро. Уао, Кийли! Когато правиш нещо, го правиш на сериозно, нали? Окуражих те за една хубава, необвързваща авантюра, а ти избра конгресмен, борещ се за място в Сената, и взе, че се влюби в него до полуда.

Поучителният тон на Никол я засегна.

— Нямахте да страдам, ако не го обичах. Аз не съм като теб. За мен секс и любов са едно и също нещо. Не мога да възприема игрите в леглото с разни мъже за нещо нормално, както правиш ти.

В момента, в който каза това, съжали. Стисна ръката на Никол, която изведнъж беше застинала неподвижно.

— Съжалявам — рече Кийли. — Нямахте да го кажа, ако не бях толкова разстроена. Знаеш, че не те осъждам. Какво правиш, какво чувстваш, си е твоя работа.

Никол се изсмя.

— Ей, ако някой е наясно с репутацията си, това съм аз — тя се взря пред себе си за момент, после се обърна към Кийли. — Не ти ли е хрумвало, че и аз може да съм като теб?

— Като мен ли?!

— Това изненадва ли те? Не би трябвало. Може би не осъзнаваш колко рядък екземпляр си. Постоянно се бориш за нещо. Имаш ценности и стандарти, съобразно които да живееш. Те не са ти били втълпени. Придобила си ги. Бих искала да съм дама като теб. Езикът ми е ужасен и го съзнавам. Поведението ми е необуздано и също го съзнавам. Бих искала да притежавам финес, да говоря меко и нежно. Бих искала хората да ме уважават, както уважават теб — тя отново се засмя, малко тъжно този път. — Такава ми е съдбата.

Кийли се поколеба, преди да попита тихо:

— Защо... Защо... излизаш... с толкова много мъже?

— Искаш да кажеш защо спя с толкова много мъже, нали? — въпросът ѝ беше пълен с горчивина, но тя засягаше самата нея, а не Кийли. — Предполагам, живея така, както са очаквали от мен. Майка ми ни е изоставила с баща ми, когато съм била прекалено малка, за да си я спомням. Но той никога не ми позволи да забравя това. Всеки Божи ден ми напомняше колко много приличам на нея — родена мръсница, без нищо добро у себе си, обречена на живот, белязан с грях и лутания. Изкарваше си целия гняв към майка ми върху мен.

Тя поглаждаше мъхестата си пола, унесена в спомени от изпълненото с болка минало.

— Толкова пъти съм се самоанализирала. Търся някой, който да ме обикне. Във всеки пореден мъж се надявам да открия бащината обич, която така и не получих. От деня, в който си купих първия сутиен заради тренировките, баща ми ме нарече уличница. Беше прав. Такава съм. От висока класа, но уличница.

— Не говори такива неща за себе си, Никол. Ти притежаваш способността да обичаш истински, но просто никога не си я насочвала в правилната посока. Мисля, че се страхуваш да обичаш някого, страхуваш се да не те отхвърлят както е направил баща ти.

— Май говорехме за теб, а?

— Сега говорим за теб. Зад тази безцеремонна, непукистка фасада ти показваш на хората, че си една несигурна, самотна жена, която моли да бъде обичана заради нея самата, а не заради пищния фасон, който представя пред света. И един нормален чувствителен мъж трябва да те види такава — тя погледна Никол право в очите. — Чарлс Хепбърн например.

Никол се разсмя от сърце?

— Тъкмо говорехме за отхвърляне! Опитах всичко, за да заведа този мъж в леглото, но той все ме отрязваше. Проблемът не е, че аз го искам, а че той не ме иска. За мен вече е въпрос на достойнство. Предизвикателство! — тя покри сърцето си с ръка и произнесе театрално: — Той много се привързва.

— Това говори добре за него.

— Е, може спокойно да забрави всичко, ако си мисли, че ще изоставя другите мъже заради него — и двете замълчаха. Никол подритна едно камъче по паважа с върха на обувката си. — Без значение какво съм казвала за теб преди, уважавам те, както уважавам и твоите идеали.

Кийли се усмихна.

— А аз се възхищавам на смелостта ти. Понякога си мисля, че моралът до известна степен се крепи и на страха от последствията.

Никол навлажни ангелските си устни и попита колебливо:

— Какво изпитва Декс към теб, Кийли?

— Не знам. Казвал ми е неща, които ме карат да мисля, че... Но после... — тя не довърши.

— Нали признаваш, че знам малко повече от теб за мъжете? — попита Никол. Когато Кийли я погледна и кимна, тя продължи: — Мисля, че е в същото положение като теб. Изчакай и ме остави да довърша — възпря я тя, когато Кийли се опита да я прекъсне. — Обещай ми, че няма да се гневиш или нещо такова, става ли? Изиграх му едно представление.

Кийли усети как ахва от изненада, а Никол продължи:

— Нали ми обеща да не се ядосваш? По дяволите, струваше си опита, нали? Тогава само се досещах, че между вас може да има нещо. След интервюто, когато ти изчезна от студиото като обидена светица, аз... вложих всичките си усилия в играта, но мъжът остана абсолютно незаинтересован. Изобщо не вървеше. Дори не се включи в играта, не се преструваше от любезност на заинтригуван, а невъзпитано продължаваше да се обръща към вратата, откъдето ти бе изчезнала.

— Това едва ли доказва нещо.

— Не, но когато ви видях заедно, той беше... Не знам... Внимателен, загрижен. Като знам репутацията му относно нежния пол, може би малко преувеличена според мен, не очаквах да е толкова... — тя се замисли за думата. — Отдаден на чувствата си. Както и да го

нарека, едно е сигурно — не поддава! Признавам, отказвала съм някои покани и под секрет ще ти кажа, че и на мен са ми отказвали. Не е факт, с който се гордея. Онова, което с гордост мога да ти кажа, е, че твоят мъж дори не забеляза тази коса, нито тези очи, подлудили толкова мъже. В мислите си виждаше само теб, Кийли! — тя млъкна, за да проследи ефекта от думите си. — Приеми това както искаш. Ако играехме покер, щях да заложа, че ти и конгресменът все още не сте написали последната глава от своя роман.

Кийли поклати глава отрицателно.

— Не. Оценявам онова, което ми каза, но всичко свърши още преди да е започнало.

— Стриктно праволинейна — процеди Никол. — Ако снощи можеше да избираш, с кого би избрала да прекараш нощта? С Декс или с Марк?

Кийли се изправи, сякаш я бяха зашлевили.

— Не е честно! Отказвам да отговоря на подобен въпрос!

Никол я погледна тъжно и произнесе съчувствено:

— Ти току-що го направи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кийли и Никол се превиваха от смях, когато бутнаха тежката врата на студиото на излизане. Подпираха се една друга и се кикотеха като ученички. Бяха минали две седмици от импровизирания им пикник на площад „Джексън“. Споделените тайни добавиха нов нюанс в тяхното приятелство. Днес Никол бе предумала Кийли да вечеря с нея между вечерните новини.

— Можеш ли да повярваш? Не, кажи ми наистина, можеш ли да си представиш? — Никол се задъха и изтри сълзите си. — Когато казах... Когато... — те се прегърнаха, превивайки се от смях.

— Защо не ни кажете и ние да се посмеем? — те се обърнаха едновременно и видяха Чарлс да се приближава. Декс Девъро беше с него.

Смехът сякаш бе изсмукан от тялото на Кийли с гигантски вакуум. Устата ѝ все още бе разтегната в широка усмивка, но от нея не излизаше никакъв звук. Появата на Декс сякаш я бе лишила от способността да реагира.

— О, Чарлс — измърка Никол, като се спусна към него и обви ръце около врата му. — Гледа ли новините?

— Не, ние с Декс току-що приключихме. Какво се е случило?

— Абсолютен провал! Вероятно ще загубиш всичките си спонсори, които с толкова труд си успял да привлечеш. Но беше толкова смешно!

Смехът ѝ беше заразителен. Декс също се усмихна. Чарлс погледна Никол, сякаш беше едно весело, преждевременно развито дете, и я подкани:

— Хайде, разкажи.

— Добре — изправи се тя и прочисти гърло. — Представях онази тема по новините за кардиопулмонарната терапия. Тази седмица ще се проведе безплатен курс в държавните училища — тя си пое дълбоко дъх, за да потисне смеха, който караше гласът ѝ да изтънява. — Както и да е, последните думи, които казах, бяха: „Обърнете

внимание. Следващото нещо, което ще видите, може да спаси вашия живот или живота на някой, когото обичате.“ Техниците превъртяха касетата, но вместо кардиопулмонарна терапия показаха реклама за разхлабителни!

Мъжете също започнаха да се смеят. Никол падна в прегръдките на Чарлс като парцалена кукла и той я задържа.

— Тъкмо говорех, че съществува животоспасяващ медикамент, а на екрана се появи опаковка разхлабителни. Ти до-довърши, Кийли. Аз не мога.

Кийли хвърли бърз поглед на Декс и заговори:

— Спряха рекламата и показаха отново Никол. Тя обаче се смееше така неудържимо, че дума не можеше да изрече. Когато все пак успя да каже нещо, вместо да продължи по сценария, прехвърли топката към сноптика.

Всички се засмяха отново и за момент вниманието на Кийли се насочи към трапчинката и блестящите зъби на Декс.

— Горкият човек не го очакваше. Дори не си беше сложил сакото. За щастие поне микрофонът му беше закачен. Както и да е, като истински войн, той започна да обяснява за високите и ниски стойности на атмосферното налягане и едва тогава забеляза, че от устата му стърчи запалена цигара...

— Именно тогава стана най-смешно! — не издържа Никол. — Предполагам, помислил си е, че никой няма да забележи, ако просто пусне цигарата си на земята. Но беше забравил за всички онези листа, които постоянно мачка и хвърля наоколо. Цигарата падна право в голямата купчина в краката му и взе да дими. А той започна да тъпче по пода, като се опитваше да угаси цигарата, размахвайки онази своя показалка. Изглеждаше като магическа пръчица, която се движи по собствена воля — тя имитира известно време тъпченето и размахването на показалката и всички се смяха до припадък.

Когато успяха да си поемат дъх, Чарлс каза:

— Сигурно всички ще сте уволнени до сутринта. Аз самият бих го препоръчал.

— Шегуваш ли се? Ръководството няма да посмее да ни пипне. Това беше най-спонтанното и забавно предаване, което някога сме правили. Рейтингът ни сигурно е скочил.

Докато тя и Чарлс обсъждаха случилото се, Декс и Кийли жадно се опиваха от близостта си.

Тя си мислеше, че бръчиците около очите му изглеждат по-дълбоки отпреди, сякаш не си почива достатъчно.

Той пък намираше, че зелените ѝ очи изглеждат огромни на фона на бледото лице.

Струваше ѝ се, че побелялата коса на слепоочията му сякаш е станала по-забележима.

А нейната красиво обграждаше лицето ѝ. Той знаеше, че ухае на цветя.

Трапчинката до устата му бе по-привлекателна от всякога.

Полуотворената ѝ от бързото и леко дишане уста никога не му бе изглеждала толкова съблазнителна.

Вратовръзката му както винаги бе завързана идеално.

Погледът му бе привлечен от тънката златна верижка на шията ѝ.

Никога не бе ѝ изглеждал толкова висок и строен. А тя в неговите очи — толкова нежна и женствена. Фантазиите ѝ се отприщиха с пълна сила и тя се изчерви свенливо.

Той също бе в плен на въображаеми картини.

— Какво ще кажеш, Декс?

Декс и Кийли подскочиха стреснато, тъй като не бяха чули предисловието на Чарлс.

— Моля? Съжалявам — рече Декс. — Не разбрах въпроса.

— Попитах дали ще имаш нещо против, ако поканя Никол и Кийли да вечерят с нас.

Декс погледна Кийли с блеснали очи.

— Не, разбира се, че нямам нищо против. Идеята дори ми харесва. Не, че твоята компания не ми е приятна, Чарлс, но... — той го погледна и се усмихна.

Чарлс се засмя добросърдечно.

— Не се обиждам. И аз искам час по-скоро да отведа дамите, за да красят масата ни. Възнамерявахме да вечеряме в „Арнос“. Какво ще кажете? — попита той учтиво.

— Добре — побърза да се съгласи Никол, като погледна Кийли заплашително, за да не посмее да се противи. После добави: — Ти и Декс можете да си говорите за радиорекламата. Сигурна съм, че разбираш нещата по-добре от Чарлс.

— С удоволствие ще помогна с каквото мога — отвърна меко Кийли.

Разговорът се състоеше от риторични въпроси и те го знаеха. Никол просто им бе измислила извинение, ако ги видеха заедно.

Зарът бе хвърлен. Кийли нямаше нищо общо с тази случайна среща. Декс пък нямаше нищо против тя и Никол да ги придружат на вечеря. Разбира се, какво друго би могъл да направи? Тя разтревожено го погледна с известна доза извинение. Но очите му ѝ отвърнаха с топлота, която ѝ подсказа, че приема така създалата се ситуация.

Без да каже нищо, той взе лекия ѝ шлифер и ѝ помогна да се облече. Тя се обърна с гръб към него и пъкна ръце в ръкавите, като се държеше на прилично разстояние. Ако я докоснеше, щеше да се строполи от изнемога. Но като по чудо нищо такова не се случи. Той се наведе напред и гърдите му леко докоснаха гърба ѝ. Доближи глава и ѝ прошепна в ухото:

— Всичко наред ли е?

Гласът му прозвуча като милувка, кротък и галещ като мелодия на виолончело. Тя наклони глава на една страна и се извърна леко към него. Съвсем близо. Свежият му цитрусов одеколон ѝ подейства опияняващо. Върхът на носа ѝ почти опря в брадичката му с леко набола брада. Късите бакенбарди се скриваха под косата, която покриваше върховете на ушите му. Изглеждаше толкова нежен. Пръстите ѝ копнееха да го докоснат.

— Да, всичко е наред — дрезгавият и интимен шепот казваше повече от думите, които промълви.

— Трябва да идем пеша до следващата пресечка, където съм паркирал колата. Надявам се, че нямаш нищо против, Декс — каза Чарлс и обви раменете на Никол, като я поведе към изхода.

— Никак дори.

Щом излязоха на тесния неравен тротоар, Декс прихвана лакътя на Кийли. Всеки джентълмен би направил същото. Това беше просто учтивост. Но никой друг не би превърнал един такъв нормален жест в еротична увертюра.

На задната седалка в „Мерцедес“-а на Чарлс седнаха плътно един до друг. Усетиха как се допират бедрата им и глуповато извиха очи настрани, тръпнейки от топлината, която извираше от телата им.

При всяко подрусване на колата трикото, стегнало нейното коляно, се плъзгаше по мекия вълнен плат, покриващ неговото.

Никол и Чарлс поддържаха оживен разговор. Кийли и Декс им отговаряха несвързано, сякаш искаха да кажат: „Не ни безпокойте, ние сме заети един с друг.“

Чарлс намери място за паркиране на „Дофин Стрийт“ и трябваше да повървят съвсем малко до следващата пресечка по „Биенвил“, където се намираше ресторантът. Оберкелнерът ги познаваше, обърна се към всеки от тях по име и почтително ги съпроводи до масата, резервирана от Чарлс в едно от най-уединените сепарета.

Обикновено Кийли се наслаждаваше на европейската обстановка в „Арнос“. Харесваше свежия изискан декор, приглушените гласове и лекия акцент на келнерите. Дори чиниите и приборите не смееха да тракат силно в този ресторант и да нарушават спокойната атмосфера.

Тази вечер тя не забелязваше нищо друго, освен мъжа до себе си. Под претекст, че четат заедно от едно меню, те просто се гледаха. Неговото рамо допираше нейното, палецът му галеше нейния показалец. Когато Чарлс попита какво са си избрали, те се притесниха, тъй като отдавна бяха забравили за поръчката. Бързо се спряха на кефал и освободени от това задължение, щастливо се върнаха към заниманието да се изучават с поглед. Чарлс се зае да допълни поръчката, разбрал, че храната ни най-малко не ги интересува.

— Декс и аз прекарахме по-голяма част от следобеда заедно — рече той, след като келнерът донесе питиетата.

— О! — възкликна Никол. — А ангажира ли някакво телевизионно време?

Декс постави ръце на масата и се приведе леко напред.

— Боя се, че Чарлс не е случил на клиент. Колкото повече се опитваше да ми обясни предимствата, толкова повече се обърквах. А и твърде скъпо ще ми излезе, без да включваме в цената... допълнителните разходи — той постави ударението на последните си думи, което прозвуча като въпрос.

— Да — рече Чарлс. — Преди да пуснем твоя предизборен клип, трябва да бъде заснет — той се усмихна мило. — С удоволствие ще ти препоръчам няколко рекламни къщи, които ще го изготвят.

— И аз си мислех, че трябва да наема професионалисти, които да се погрижат за това вместо мен. Те по-добре ще координират всичко,

свързано с медиите. Какво ще кажеш? — явно Декс уважаваше професионализма на Чарлс.

— Мисля, че ще си спестиш много главоболия и ще можеш да се концентрираш върху други неща.

Келнерът беше донесъл кошничка с френски хлебчета, покрити с ленена салфетка. Твърдите златисти корички криеха меката и пухкава бяла сърцевина. Декс разчупи едно, намаза го обилно с масло и го подаде на Кийли. Върховете на пръстите им се докоснаха и в същия момент погледите им се потопиха един в друг. Дори и най-лекото докосване ги възпламеняваше. Очарованието, което ги обгръщаше, се наруши само когато един раболепен келнер им сервира глинени купички с лучена супа.

За разлика от уикенда ресторантът не беше пълен тази вечер, но въпреки това те внимаваха и каквито и усилия да им костваше, се преструваха на обикновени приятели, излезли да вечерят навън. Поддържаха лекия весел разговор, пикантно разнообразяван от провокационните забележки на Никол, с които тя целеше единствено да ядоса Чарлс и да разчупи неговия стоицизъм.

— Някой иска ли десерт? — предложи Чарлс, изпълняващ ролята на домакин.

— Стига ми толкова, прекалено много ядох — отказа Никол.

— Аз бих изпила едно кафе — рече Кийли.

Когато го донесоха, той ѝ сложи сметана и го разбърка вместо нея. Естествената интимност на жеста не бе пропусната от Чарлс и Никол, но многозначителният поглед, който си размениха, остана незабелязан за другите двама на масата.

Докато обличаха палтата си във фойето на ресторанта, Никол каза:

— Предлагам да се поразходим и после да отидем да хапнем нещо за десерт другаде. Знаете ли какво обичам най-много? Плодов сладкиш в кафене „Дю Монд“.

— Искаш да вървим пеша чак до кафене „Дю Монд“?! — не повярва Чарлс.

— Разбира се, татенце. Ти не искаш ли?

— Сигурно ще стигна дотам, но едва ли ще мога да се върна обратно. Освен това нямаш време. Трябва да се връщаш на работа, не си ли спомняш?

— Може да вземем такси на връщане. А и днес по кабелния канал има филм, който ще продължи до късно, така че и новините ще закъснеят.

Чарлс погледна Кийли и Декс, които стояха съвсем близо един до друг, без да ги е грижа какви са плановете, стига да не трябва да се разделят веднага.

— Декс? Кийли? Идвате ли?

— Аз нямам други планове — рече Декс.

— Аз също — присъедини се Кийли.

Въпросът бе уреден. Всички бяха доволни. Щяха да прекарат вечерта заедно и докато можеха да използват благовидни предлози като делови разговори, винаги можеха да се оправдаят, че са били видени заедно.

— Хайде да тръгнем надолу по „Ърбън Стрийт“ — предложи Никол. Чарлс изстена. — Хайде, хайде, старият ми мечок — подигра му се Никол.

— Никол — прекъсна я той търпеливо, — „Ърбън Стрийт“ е шумна, мръсна, гъмжаща от хора, порочна и упадъчна.

— Знам. Обожавам упадъка — каза тя. Сините ѝ очи весело искряха. Грабна Чарлс за ръката и буквално го повлече към пресечката на „Ърбън“ и „Биенвил Стрийт“.

Смесиха се с тълпата, която беше нищо в сравнение с това, което щеше да бъде по време на последния ден от карнавала. Звучите и миризмите на „Ърбън Стрийт“ в Ню Орлиънс бяха сами по себе си уникални. Пикантният аромат на морски деликатеси с бамя се смесваше с този на бира, плесен и потайни кътчета, така характерни за Френския квартал. От многото нощни клубове по улиците се лееше джаз и се смесваше в дисхармония с кънтри музиката на всевъзможни уестърн банди. Застаналите пред топлес баровете мъже отваряха съблазнително врати, като хвалеха гръмогласно физическите достойнства на танцьорките вътре. Човек обикновено можеше да зърне къс гола плът, облян от разноцветни светлини.

Пред един подобен локал висеше табела: „Изпълнение на живо на най-ценените в света сексуални техники“.

— Чудя се какво ли ги прави най-ценените? — попита Чарлс.

— Щом питаш, значи никога не си ги гледал на живо — заяде се Никол.

Той въздъхна уморено и я прегърна през раменете, като я побутна да продължат, сякаш бе непослушно дете.

Продължиха надолу по легендарната улица, докато постепенно магазините оредяха и кварталът стана по-спокоен. Свиха по „Сейнт Питър Стрийт“, която накрая щеше да ги отведе до площад „Джексън“ и до самото кафене.

Улицата беше пуста и тъмна. Вървяха по двойки, Чарлс и Никол отпред. Отминаваха затворени магазини, художествени галерии и високи железни порти, зад които се криеха алеи, водещи към частни домове.

Декс свали ръка от талията на Кийли и я сложи на раменете ѝ, като я привлече леко към себе си.

— Как я караш?

— Добре. А ти?

— Горещо-долу.

— Изглеждаш уморен. Работиш ли много?

— Да. Бях във Вашингтон през последните три седмици. Програмата на един конгресмен е доста напрегната. Опитваме се да разрешим всички проблеми, преди да е приключила сесията. Вечерях в Белия дом с президента и първата дама.

— Наистина ли?

— Да — той се усмихна по момчешки. — По работа, разбира се, но беше много мило от тяхна страна да ме поканят.

Повървяха мълчаливо, докато Декс не се стърпя:

— Прочетох какво си казала във вестниците.

— И аз прочетох онова, което си казал ти.

— Не вярвай на всичко, което четеш.

Тя се обърна да го погледне.

— Така ли?

— Да — рече той и поклати глава.

— Като например?

— Като например, че си една много смела жена, която се е посветила на велика кауза, и че не изпитвам романтично увлечение по теб.

Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ.

— Не трябва ли да вярвам на това?

— Първото е вярно, но не и второто. Само ако знаеше колко силно ме привличаш, щеше да се боиш да се разхождаш с мен по тази тъмна улица. Щеше да знаеш защо загубих покоя си през последния месец. Щеше да знаеш защо изброявам поне по десет нови бели косъма всяка сутрин. Надявам се, истина е, дето казват, че бялата коса внушава доверие.

Вече стигнаха до площад „Джексън“. Вратите на самия парк бяха затворени през нощта, но те се разходиха пред „Понталба Билдинг“, уж за да разгледат витрините.

— Беше ли ти трудно с репортерите?

— Не много — отговори тя. — Трая няколко дни, нищо повече.

— Съжалявам, Кийли. Аз съм свикнал, но знам, че ти не си. Искан ми се да бях ти спестил това.

— Оцелях. Ван Дорф беше...

— Ван Дорф! Дойде да те види ли?

— Да. Един ден ме чакаше до колата ми, когато Джо ме остави на площадката за излитане.

— Това нищожество — изръмжа Декс. — Някой ден... Не те засегна много, нали?

Тя се засмя леко и поглади ревера на палтото му успокоително.

— Не. Позволи си само няколко подли намека.

— Какви?

Тя не издържа на изпитателния му поглед и извърна очи.

— Каза само... Нали знаеш... Пита ме разни неща за теб.

— И какво те попита? — настоя Декс. Тя се изчерви и се опита да се измъкне, но той не й позволи. Хвана с ръка брадичката ѝ и я накара да се обърне и да го погледне.

— Какво те попита?

Тя облиза устни.

— Попита ме дали си добър в леглото.

— Какво! — той премести ръцете си на раменете ѝ и я стисна силно. — Попитал те е такава неща? Само ако напише една клевета срещу теб...

— Но той не е написал, няма и да напише. Може да е безмилостен, но не е глупак. Знае, че няма нищо конкретно, за което да се хване.

— Ти какво му каза?

— Истината. Че не знам.

Декс се опита да се въздържи, но не успя и се усмихна широко.

— Познай!

Тя се отдръпна и се взря в палаво просветващите му очи.

— Какво?

— Познай какъв съм в леглото.

— О, не...

— Хайде! Бъди авантюристка. Познай. Ще ти помогна.

— Не искам.

Той не ѝ обърна внимание, наведе се, допря устни до ухото ѝ и прошепна:

— Все още не съм придобил световна известност, но работя по въпроса.

Вдигна глава, за да види реакцията ѝ. После си спомни разговора между Чарлс и Никол преди малко пред нощния клуб и избухна в смях. Хвана я отзад зад тила и притисна лицето ѝ към ризата си, за да заглуши смеха ѝ. Пръстите му я погалиха, а палецът му се плъзна под косата, напипа трапчинката зад ухото. Тя жадно проследи движението на устните му, докато говореше.

— Толкова много искам да те целуна, че чак усещам болка. Но тук е прекалено осветено, а сме и на обществено място, не мислиш ли?

Тя кимна. Декс я пусна неохотно и те се присъединиха към другата двойка на ъгъла, които изчакаха да се смени светофарът. Прекосиха „Декатур Стрийт“ и минаха покрай парка „Уошингтън Артильри“ до кафене „Дю Монд“. Това почти стогодишно кафене все още беше едно от най-известните места в града. Сервираха само плодови сладкиши, пържени понички, поръсени с пудра захар, и кафе, но никога не липсваха клиенти през всичките двадесет и четири часа, през които работеше.

Избраха маса на покритата тераса, въпреки че вечерта беше хладна и мъглива поради близостта на реката. Столовете бяха от хром и зелена пластмаса, масите също, но човек идваше в кафене „Дю Монд“ заради топлото кафе и поничките. Още и заради панорамната гледка, която се откриваше пред очите му — неспирен поток от пешеходци и превозни средства, задвижвани от коне или мотори, които дефилираха по площад „Джексън“.

Компанията си поръча по две понички, три черни кафета и едно кафе с мляко за Кийли. След няколко минути горещите, уханни, поръсени със захар понички им бяха поднесени с големи чаши димящо силно кафе от цикория.

Те лакомо нападаха поничките. Всяка хапка нарушаваше белия слой върху коричката, пред лицата се вдигаха бели облачета от пудра захар, ала нищо не бе в състояние да наруши буйното веселие на лакомниците. Лица, ръце и дрехи също бяха покрити с пудра захар, но те доволно се наслаждаваха на бъркотията.

Кийли и Никол оставиха празните си чинии със захар по дъното, която се опитваха да оберат с пръсти и да изближат. Никол приключи със съблазнителното облизване на пръстите си и извика:

— Хайде да отидем на кея! — премрежила очи, тя изкусително погледна Чарлс.

— Трябва да ходиш на работа.

— Имам време — без да дочака разрешение или съгласие, тя стана и тръгна към тунела, който свързваше кафенето с дъсчената пътека, построена до кея и прословутата „Лунна пътека“. Отстрани наредко бяха монтирани високи лампи, които обаче хвърляха достатъчно светлина, така че човек да не скочи в река Мисисипи, но не и прекалено силна, за да развали романтичната атмосфера.

Другите последваха Никол и когато излязоха от тунела, тя вече бе избрала една пейка за себе си и Чарлс. С мълчаливо съгласие Кийли и Декс продължиха нататък. Сенките и мъглата, която леко се стелеше, ги погълнаха, докато си избираха пейка. Светлините от двата бряга на реката се отразяваха треперливо по повърхността на водата. Мястото, което не беше толкова красиво на дневна светлина, изглеждаше великолепно през нощта.

Декс обви раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя положи глава на коравите му гърди. Очите ѝ останаха затворени. Усещаше дъха му по лицето си. Той нежно подухна клепачите ѝ, устните ѝ... Тя отвори леко уста, за да поеме дъха му. Тогава устните му докоснаха нейните.

Сега, след тъй дългата раздяла възбудата им бе неудържима. Той я целуна със затворени устни веднъж, два пъти, три пъти... Леките докосвания не можеха точно да се нарекат целувки, а по-скоро милувки на едни устни върху други устни.

Тя поглади косата над ушите му, която искаше да докосне от толкова много време, след което обви с ръце врата му. Езикът му си играеше изкусително по линията, където се съединяваха устните ѝ, галеше и милваше, докато нейният не се подаде да го посрещне. Освободен, езикът ѝ се движеше диво след дългото затворничество. Очерта устните му, погали трапчинката, поигра си в ъгълчетата на устата му, докато тя не се отвори. С дълбоки, мъчителни въздишки те отделиха устни.

Останаха загледани един в друг, без да говорят. Погледите им се стрелкаха волно, замаяни от усамотението, което им се бе предоставило, наслаждавайки се на свобода, която иначе им бе забранена. Отново и отново изследваха ненаситно лицата си, докато в един миг вече не можеха да издържат и се съединиха в страстна прегръдка.

Устните им се потопиха едни в други, разсейвайки съмненията в съзнанието. Дали наистина бе имала предвид всички онези незначителни неща, които бе казала за възхищение и уважение? Наистина ли беше оставил след себе си върволица от любовници с разбити сърца? Колко скърби за съпруга си? Обича ли Маделин? Липсвам ли ѝ? Липсвам ли му...

Накрая той се отдръпна само за да зарови глава в благоуханието на косата ѝ.

— Господи, Кийли, изминалите седмици бяха ад! Не съм мислил за нищо друго, освен за теб.

— И аз бях нещастна и объркана. Съмнявах се дали наистина не си мислиш онова, което казваш на репортерите.

— Не. Ти го знаеш най-добре. Разтвори си палтото, моля те. Искам да... Онова бяха само думи, само колкото да говоря нещо. Никога не съм си мислил подобни неща за теб.

— И аз мислех така, но теб те нямаше... — целунаха се.

— Исках да ти се обадя, но ми се привиждаха подслушвателни устройства и... Не се тревожи за копчетата. Просто искам да почувствам ръцете ти върху себе си... Да... Господи! — целунаха се отново. — ... Подслушвателни устройства и всякакви такива шпионски истории, нали знаеш... Толкова си сладка, Кийли.

— Тревожиш ли се за подобни неща? — попита тя с тих стон, когато той ухапа ухото ѝ.

— Повече за теб, отколкото за себе си... Толкова си мека...

— Декс... — тя въздъхна. — Какво направихме, за да предизвикаме такова раздвижване на духовете? Да, докосни ме...

— Прекрасна си... Толкова много хора са ни видели да танцуваме. А аз не забелязвах публиката, която сме привлекли. Не забелязвах нищо друго, освен това, че ти си в прегръдките ми и аз те желяех... Да, скъпа... там — той притисна с ръка нейната, която лежеше на гърдите му. — Желяя те, Кийли! Искам да те любя, да бъда в теб. Толкова много те желяя, че те усещам с всяка фибра на тялото си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийли зарови пръсти в косата на Декс, като притискаше главата му към гърдите си. Търсеше думи, с които да изрази онова, което чувства. Но слова на надежда така и не идваха.

Чарлс ѝ спести унижението да изрича баналности. Видя го да идва към тях, като спря на дискретно разстояние да погледа реката. Сетне се изкашля и извика:

— Извинете ме, но е време Никол да се връща в студиото! Разбира се, ако искате да останете...

— Не — каза Декс дрезгаво, като реши, че е необходимо и той да се изкашля. — И ние тръгваме — изправи се и предложи ръка на Кийли. Тя бързо закопча палтото си и последва Чарлс, чиито стъпки отекваха глухо по дъсчената пътека.

Никол се бе разположила блажено на пейката. Кийли хвърли въпросителен поглед към Чарлс, но добродушното му изражение не издаваше нищо. Тихите води са най-дълбоки, помисли си Кийли с усмивка.

Закрачиха обратно към площад „Джексън“.

— Тъй като колите ви са чак на паркинга, помислих си, че можем всички да изпратим Никол дотам и после аз да взема такси до моята кола — обясни Чарлс като наставник на скаути.

— Добре — съгласи се Декс. Сложи ръка на талията на Кийли, докато вървяха по потъналия в мъгла тротоар. — Имиджът ми да върви по дяволите. Колкото по-силно се опитвам да го подобря, толкова положението става по-трагично — той забави крачка, за да могат Никол и Чарлс да останат на по-голямо разстояние пред тях, така че да се чувстват по-уединени.

— Какво мисли Маделин за това, че пресата свързва твоето име с моето? — попита Кийли.

— Не съм я питал.

— А не те ли интересува мнението ѝ? — попита тя колебливо.

— Не и що се отнася до теб. Тя има много пари, хубава е и от понякога е забавна. Но може да бъде и много зла. Държи се собственически, алчна е, амбициозна и ревнива.

— Значи вие двамата... — Кийли не може да се стърпи да не подхвърли последното и заби поглед в мократа алея пред себе си.

Стигнаха следващата пресечка, преди той да отговори.

— Не мисля, че ще е честно към Маделин или към всяка друга жена, ако отговоря на подобен въпрос.

— Съжалявам, Декс. Нямам право да се меся в тези неща — тя стисна зъби, като ѝ се искаше дори да не бе подхващала тази деликатна тема.

— Имаш право, така че не се извинявай. Радвам се, че ме попита. За мен означава много, че обръщаш внимание на подобни неща — бяха стигнали до сградата на телевизията и спряха на ъгъла. Той склучи ръце около нея и нежно промълви: — Кълна ти се, Кийли, откакто те срещнах, не съм бил с друга жена.

Тя го прегърна, стиснала очи от радостно облекчение. Мисълта, че той може да е с някоя друга, я бе преследвала и измъчвала. Но сега бе истински щастлива, макар да изпитваше известни угризения, че не е утолил разпалените от нея страсти в нечие чуждо тяло. Почувства се като истински егоист, отдръпна се и рече:

— Не трябваше да ми казваш това.

— Но си доволна, че го направих, нали?

Толкова ли беше прозрачна?

— Да, доволна съм — открито кимна тя. Пръстът му проследи ръба на косата ѝ.

— Няма да е честно да приема друга жена в леглото си, Кийли, когато искам ти да си тази, която да бъде до мен.

— Декс...

— Дойдох да видя как сте вие двамата. Е, не искам да нахалствам, но явно се справяте добре — подразни ги Никол. — Чарлс великодушно се съгласи да ме изпрати до вкъщи, затова ще изчака края на новините. Вие също сте добре дошли.

— Трябва да се прибирам — каза Кийли. — Както знаеш, ставам в пет.

— Е, аз ще изпратя Кийли до колата ѝ — рече Декс и подаде ръка на Чарлс. — Благодаря ти за този поучителен ден и за чудесната

вечеря. Беше ми много приятно. Веднага щом се спра на някой, който да организира кампанията ми в медиите, ще се свържа с теб.

— Ще се радваме да ти помогнем. Успех, Декс.

— Благодаря ти. Лека нощ, Никол.

— Лека нощ на всички! — извика тя весело, докато влизаше през служебния вход, който водеше право към студиото. Влачеше Чарлс след себе си като кралица своя васал.

Декс ги погледна замислено.

— Влюбени са, нали?

— Да. Чарлс го съзнава. Но не съм сигурна дали Никол си дава сметка.

— Каква двойка! Кой би помислил, че толкова различни двама души...

Кийли се усмихна тъжно.

— Започвам да си мисля, че този избор не го правим сами.

Паркингът беше тъмен и пуст. Единствената друга кола, освен нейната на паркинга, беше един шоколадовокафяв линкълн.

— Твоя ли е? — попита тя.

— Да.

С това разговорът приключи и той плъзна ръце под палтото ѝ, после ги свали на талията и я привлече към себе си, като се облегна на колата. Краката ѝ останаха хванати в капан между неговите. Той се наведе и впи устни в нейните.

Тя загуби всякаква представа за времето и пространството. Приглушеният шум на уличното движение, мъглата, която ги обвиваше като ефирен воал, твърдата повърхност, която притискаше гръбнака ѝ, всичко това изчезна при неговото докосване. Устните му и чувственият начин, по който завладяваше нейните, бяха единствената ѝ връзка със света.

Когато най-накрая Декс вдигна глава, то беше само за миг, колкото да изрече забързано:

— Какво ще кажеш да дойдеш у дома за уикенда? — млъкна, за да чуе отговора ѝ, но тя бе занемяла от изненада. Декс се възползва от объркването ѝ и продължи: — Не искам да разбираш погрешно поканата ми. Не те принуждавам да правиш нищо. Просто искам да те запозная с родителите си.

Предложението му беше толкова мило, отчаяно и прекрасно. Сърцето на Кийли се късаше, че се налага да откаже. Макар намеренията му да бяха почитени, Декс знаеше не по-зле от нея, че останат ли да нощуват под един покрив, ще бъде мъчително и опасно.

Не искаше да му отказва веднага, затова подхвърли:

— Мислиш ли, че е разумно?

— Истинска лудост е — той проследи с пръст нежната извивка на брадичката ѝ. — Мислех, че идването ми в твоята стая в „Хилтън“ е най-тъпото нещо, което някога съм правил. Но поканата ми да прекараш уикенда у дома... Е, както и да е, каня те за втори път.

— Бих искала да се видя с родителите ти, но какво ще им кажеш за мен? — изведнъж си зададе въпроса колко ли жени е водил Декс в къщата си за този или онзи уикенд и я заболя.

— Ще те представя като жена, на която много държа. Баща ми ще пусне в ход целия си южняшки чар, а майка ми ще те засипе с рецепти и със съвети как да се предпазваш от катастрофи.

Тя се засмя и завъртя месинговото копче на сакото му.

— Живее ли още някой там? Прислужница или... — гласът ѝ изтъня и затрепери.

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ, продължително и дълбоко.

— Прислужницата си отива вкъщи след вечеря.

— Ооо...

Той не я пусна. Дори наклони главата ѝ леко назад, когато заговори:

— Не очаквам да промениш решението си по време на краткото ни пътуване. Нито пък искам да променяш някои от принципите, които си си наложила. Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще ти дам пирони и чук и ще можеш да закоवेश вратата на спалнята си след залез-слънце — Декс се усмихна, но тя усети, че наистина го мисли. — Просто искам да останем малко сами. Да поговорим, да се разхождаме, да поядим, да отидем на риболов, да се прегръщаме, да те повозя на лодка, да пренаредим мебелите или...

— Чакай! Върни назад.

— Добре де, мебелите в библиотеката имат нужда от пренареждане. Мислех си...

— Не, преди това.

— Има едно малко езеро в мое владение и можем да...

— Преди това.

— Да се повозим на лодка — той притвори очи, като се преструваше на съсредоточен. — О, имаш предвид прегръдките ли? — той се усмихна дяволито. — Просто исках да проверя дали внимаваш — този път тя се засмя и той добави: — Но идеята е страшно добра.

Опръ чело в нейното и леко я залюля.

— Ще дойдеш ли? — попита с надежда той. Застанаха на едно място и тя се намръщи.

— Не мога, Декс. Знаеш това. Много бих искала, но не мога.

Той замълча, обмисляйки казаното от нея, и се опита да преглътне разочарованието си.

— Обещавам да се държа много добре.

— Но аз не мога да обещавам това за себе си. Вместо да си починем, и двамата ще сме напрегнати и никак няма да ни е забавно.

— Няма да го позволя. Обещавам да не те напърягам.

— Рискът някой да открие, че съм била там, ще е много голям. И двамата ще съжаляваме, ако това се случи.

— Винаги има такава вероятност, но ще взема всички предпазни мерки и ще запазя поканата в тайна — той прокара пръсти през косата ѝ и спря на тила. — Моля те, ела! — когато усети отрицателното движение на главата ѝ, добави бързо: — Поне ми кажи, че ще помислиш. Ще чакам до края на седмицата отговора ти. Просто ми обещавай, че ще помислиш.

Отговорът ѝ вероятно щеше да бъде същият в края на седмицата, но тя кимна.

— Добре. Обещавам да помисля.

Постоянно мислеше за това. По цял ден. И цяла нощ. Цялата седмица.

Още в сряда изпадна в отвратително настроение. Сякаш тъпите шофьори бяха избрали точно този ден, за да предизвикат задръстване, броня до броня, задържайки движението по главните пътни артерии, докато те с Джо трескаво се опитваха да не изостават и да информират пътуващите за опасността, която съществуваше.

— Кийли, какво, по дяволите, става? — попита следобедният водещ, след като пусна едно парче на Уили Нелсън.

— Правя каквото мога, Кларк — отвърна тя. — През последните двадесет минути ни съобщиха за пет катастрофи.

— Звучи, сякаш се лутате безцелно над града и от вас няма никаква полза — измърмори той.

— Така си е. Вече ми става лошо от тези кръгчета във въздуха. Знаеш, че най-малко аз желая да има катастрофи.

— Добре, добре. Съжалявам. Просто се опитай да бъдеш малко по-точна, ако обичаш. Отне ми достатъчно от времето.

Кийли изключи микрофона си и Джо се засмя, когато я чу да мърмори под нос:

— Надут задник.

В пет часа без една минута в четвъртък сутринта телефонът ѝ пронизително иззвъня.

— Ало?

— Е?

— Още не съм решила.

Декс затвори.

В седем и половина същата вечер, телефонът отново иззвъня. Тя тъкмо обмисляше положението над чиния с омлет.

— Ало?

— Е?

— Изчакай до полунощ.

По време на дългите вечерни часове тя мислеше над дилемата. Декс ѝ бе казал, че не желае заради гостуването ѝ в неговата къща да изневерява на принципите си и гарантираше за това. Вярваше му. Той никога нямаше да я принуди или да я предума да отиде в леглото му. Само че тя не вярваше на себе си.

През изминалата седмица виновно бе изваждала снимките на Марк, писа на майка му, няколко пъти разглежда годишника на гимназията и албумите си, като се опитваше да се убеди, че все още го обича. Но не можеше да си го представи по никакъв друг начин, освен като двуизмерен образ на парче хартия. Той не беше от плът и кръв, не излъчваше топлина, не издаваше звуци и мирис...

Колко още щеше да се придържа към тези свидни на сърцето ѝ спомени? Беше повече от вероятно Марк да е мъртъв от години. Нима

си струваше да погуби живота си, младостта и любовта си заради ината, който си бе втълпила, че се нарича чест?

Призна пред себе си, че обича Декс. Това не беше младежко увлечение, а любов на зряла жена към мъж. Тя не бе белязана с младежки илюзии, а с цялата болка и тревоги, които съпътстваха една истинска връзка. Двамата с Декс не бяха деца, безпомощни пред несправедливостите, които можеха да ги сполетят. Имаха смелостта да ги посрещнат.

Реши да прекара уикенда с Декс. Обеща си да не проявява агресивност, нито да се съпротивлява, а да отговори с любов на всичко, което се случеше.

С тези мисли, тя скочи и отвори гардероба си с настървение, трескаво се зае да подбере дрехите, които да вземе. Езда, риболов, разходки, всяко нещо, което ѝ бе предложил, премина през ума ѝ, докато правеше избора си и оставяше дрехите до отворения куфар. Два дни ли? За половин час тя извади дрехи поне за две седмици.

Телефонът звънна десет минути преди дванадесет. Подрани, припя сърцето ѝ. Не е могъл да издържи и иска да чуе отговора ѝ, както и тя беше нетърпелива да му го каже.

Вдигна слушалката и извика:

— Да, да, да! Ще дойда.

От другата страна настана тишина, после женски глас рече:

— Извинете, търся Кийли Уилямс.

Гласът ѝ се стори познат.

— Да — отговори Кийли смутено.

— Кийли, Бети Олуей е на телефона.

— Бети! — възкликна тя, засрамена от начина, по който бе отговорила на телефонното позвъняване, и трескаво затърси обяснение за първата си реплика. Но пък и защо ли трябваше да го прави? Вече не се чувстваше виновна за нищо.

Преди тя да каже каквото и да било, Бети заговори отново, като този път Кийли усети напрежение в обичайно приветливия глас на приятелката си.

— Кийли, имам новини...

Бавно като балон, който изпуска хелий, Кийли приседна на ръба на леглото. Погледът ѝ се насочи право към снимката на Марк на полицата.

— Да?

— Двадесет и шест мъже са се появили от джунглите в Камбоджа. Проправили са си път до едни бежански лагер на Червения кръст. Червеният кръст уведоми нашите власти, които получили разрешение да отидат и да ги приберат. Откарали са ги в Германия, за да получат първа медицинска помощ и да останат под наблюдение известно време. Всъщност те вече са там. Вдругиден заминават за Париж. Поканени сме на посрещането.

Настъпи дълга, мъчителна тишина. Бети не посмя да прекъсне мислите ѝ. Остави по-младата жена да асимилира новините и всичко, което произтичаше от тях.

Когато Кийли заговори, гласът ѝ беше дрезгав:

— Марк...

— Все още няма никакви имена. Дори не съм сигурна, че са идентифицирали всички. Както можеш да си представиш, повечето от тях не са в особено добро състояние от недохранване и болести. Всичко, което знам, е, че са двадесет и шест.

— Кога ти се обадиха?

— Преди час. Генерал Вандърслайс от Пентагона. Сформират официална делегация от американска страна, която да замине за Париж. Хора от Министерството на външните работи, от Конгреса, от военните, ти и аз от ИКСБИ и група журналисти ще бъдат поканени да отпътуват с правителствен чартърен самолет. Засега, докато не се стабилизира физическото и психическото им състояние, ще ги държат повече или по-малко в изолация.

— Разбирам — Кийли сведе поглед надолу към ръката си и се изненада, като видя, че трепери силно, сякаш беше парализирана. Пот се стичаше по страните ѝ и по свивките на краката зад колената. Силното бучене в ушите ѝ пречеше да чува добре.

— Ще има ли някакъв проблем да дойдеш, Кийли? Не знам колко време ще отсъстваме от страната. Може би три или четири дни...

— Н-не. Разбира се, че идвам — знаеше, че всеки момент ще се разплаче, и опря юмрук в стиснатите си устни.

— Бети, мислиш ли, че...

— Не знам — отговори Бети измъчено. — Самата аз си задавах въпроса дали Бил е сред тях поне хиляда пъти, но няма начин да разберем. Страх ме е дори да кажа на децата и да им дам напразни

надежди. Четиринадесет години е много време. Сега, след като този ден дойде, се ужасявам от онова, което ще чуя и видя. Просто трябва да се убедя, че ще бъда щастлива, без значение кой е включен в списъка.

— Да. Аз също, разбира се — изрече Кийли несвързано. Тя разсеяно прекара ръка през очите си. Всяко мускулче в тялото ѝ се бе напрегнало, докато Бети ѝ съобщаваше новината и сега, когато се мъчеше да се отпусне, изпитваше болка. — Кога тръгваме? И откъде?

— Самолетът излита от Военновъздушната база „Андрюс“ в шест часа утре вечер.

— Утре вечер? — не повярва Кийли. — Толкова скоро? — Нямахте достатъчно време да се подготви психически.

— Ще ни посрещнат на Националното летище и ще ни ескортират до базата „Андрюс“. Сигурна съм, че навсякъде ще цари безредие, затова се подготви.

— Ще се видим тогава. Не знам кога ще пристигна. Веднага ще се обадя за информация до авиолиниите.

— Те са само двадесет и шест души, Кийли... Двадесет и шест от над две хиляди безследно изчезнали.

И двете в този момент си мислеха колко малки са шансовете съпрузите им да са в тази група.

— Знам, Бети. Ще се опитам да не забравям.

По-възрастната жена въздъхна.

— До утре — и затвори телефона.

Защо не се радваха? Защото се страхуваха. Кийли се взираше с празен поглед в дрехите, разхвърляни по леглото, и когато си спомни защо бяха навън, стисна длани върху корема си и започна да се люлее напред-назад. Пронизителният ѝ стон сякаш се изтръгна от дълбините на ада.

Когато телефонът иззвъня след няколко минути, точно в полунощ, тя не вдигна слушалката.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гърбът я болеше. Кийли разкърши рамене, задържа ги няколко секунди вдигнати, после ги отпусна. Затвори очи и завъртя глава с надеждата, че ще освободи напрежението във врата си.

Стаята беше претъпкана, задушна и прекалено топла. Облак цигарен дим се стелеше над главите им и около кристалните полилеи. Огромната зала на Американското посолство в Париж днес приличаше на всичко друго, но не и на официална приемна. Мъже без сака, небръснати и мрачни, стояха облегнати по стените или събрани на малки групички разговаряха приглушено. От време на време, като по даден знак групите се размесваха.

Репортерите може би вече за стотен път проверяваха касетофоните си. Фотографите преглеждаха филми и светкавици. Телевизионните оператори проверяваха внимателно батериите си, за да се уверят, че камерите няма да откажат, когато им потрябват. Единствено военните, стегнати в своите униформи, не изглеждаха оклюмали и раздражителни. Кръстосваха коридорите и кабинетите, очевидно ангажирани с поръчения от особена важност, чието съдържание бе тайна за всички останали. Кийли се досещаше, че работата им не бе чак толкова спешна, но успяваха да създадат впечатление, че не всичко е в застой.

Двете с Бети седяха една до друга на малко канапе. От часове бяха в тази стая и чакаха някаква вест за мъжете, които, според непроверена информация, сега бяха някъде в посолството. Но слуховете се променяха постоянно. В продължение на петнадесет часа, откакто колоната от автомобили премина по улиците на Париж от летището „Шарл дьо Гол“ до посолството и стовари официалната делегация, те седяха в тази стая.

Всичко, което можеше да се каже както в тесен кръг, така и публично, бе казано. Оставаше им само да чакат. Да се развличат с книга или списание беше невъзможно — точно сега думите нямаха никакво значение за тях. Изгледът през прозорците към „Габриел

Авеню“ вече бе загубил очарованието си. Безпредметните разговори ги уморяваха допълнително. Седяха мълчаливо, взираха се пред себе си и се молеха наум. Чакаха.

Полетът над Атлантическия океан ги изтощи. Кийли бе интервюирана от множество репортери, всичките ревниви и алчни за времето ѝ. Конгресмен Паркър, който беше поканен да участва в делегацията като председател на подкомисията, с която комитетът бе провел наскоро поредица заседания, накрая ѝ се бе притекъл на помощ и бе помолил репортерите да я оставят малко да си почине. С бащински жест мъжът я потупа по рамото и я посъветва да се опита да поспи.

Но сънят бе невъзможен в присъствието на двама от многото пасажери. Единият беше конгресмен Девъро. Другият — Ал Ван Дорф. Очите на Декс се срещнаха с нейните и за части от секундата тя прочете в тях и надеждата Марк да бъде един от неколцината, завърнали се живи от Камбоджа, и мъката от това какво би означавало за тях двамата неговото завръщане. Но най-силното послание в погледа му бе колко силно желаше да я прегърне.

Всичко това се съдържаше в един-единствен поглед. Тя не се осмели да го погледне през останалата част от полета, нито пък след като ги въведоха в тази приемна и им казаха, може би просто за успокоение, че след минути при тях ще дойде говорител на армията.

Дори да искаше да погледне или да поговори с Декс напук на здравия разум, орловият поглед на Ал Ван Дорф я спираше. Журналистът я следеше като учен, който наблюдава клетка под микроскоп. Кийли знаеше, че всяко нейно движение, всяка нейна дума внимателно се записват в бележника му. Вече беше намразила този зелен тефтер със спирала. Въпреки постоянното, макар и скрито следене с поглед той се беше приближил до нея само веднъж.

С присъщата си ленива походка бе дошъл до малкото канапе, на което седяха двете с Бети. Заговори прав, принуждавайки я да го гледа, сякаш го моли за нещо.

— Госпожо Уилямс, вярвате ли, че вашият съпруг е между тези двадесет и шест мъже? — изстреля той въпроса без никакво предисловие.

— Опитвам се да не бъда прекален оптимист — отвърна тя.

— А надявате ли се?

Тя вдигна рязко глава и се взря в репортера с потъмнели очи.

— Вие или сте невероятно глупав, господин Ван Дорф, или този въпрос не заслужава да бъде задаван от човек като вас. Както и да е, отказвам да отговоря — тя усети изненадания поглед на Бети, но не свали очи от журналиста. Най-накрая спечели и той сведе поглед към омразния бележник, като си отбеляза нещо, чиято цел бе да я сплаши.

Бети се изкашля дипломатично.

— Господин Ван Дорф, боя се, че както госпожа Уилямс, така и аз сме прекалено заети със собствените си мисли, за да отговаряме на въпроси точно сега. Не бихте ли ни оставили? — завърши тя доста категорично.

Ван Дорф отвърна с лек поклон:

— Имам един последен въпрос към вас, госпожо Уилямс. Знаехте ли, че конгресмен Девъро също ще пътува?

— Не. Не и докато не го видях в самолета — това беше честен отговор.

Ван Дорф се усмихна лукаво.

— Защо предполагате, че го е направил?

Кийли знаеше, че въпросът цели да разклати спокойствието ѝ.

— Трябва да попитате конгресмен Паркър. Той самият ми каза, че е поканил мистър Девъро.

— Странно е — размишляваше на глас Ван Дорф, — че от всички конгресмени във Вашингтон той е избрал именно него.

— Няма нищо странно — намеси се отново Бети. Тя беше на страната на Кийли, макар да не бе много сигурна каква игра играят. — Конгресмен Девъро беше в подкомисията, както добре знаете. Той подкрепяше нашата кауза и беше против обявяването на безследно изчезналите за мъртви. Ветеран от войната във Виетнам е. Не мога да си обясня защо сте изненадан от неговото присъствие тук. Сега, ако обичате, нито аз, нито Кийли искаме повече да отговаряме на въпросите ви.

Ван Дорф не разбираше много от намеци, но накрая си тръгна, след като за последен път стрелна изпитателно Кийли иззад очилата, придаващи му измамно невинен вид.

— Благодаря ти — каза тя на Бети, когато той беше вече далеч.

— Какво става между вас? Защо те пита само за Девъро?

— Не знам.

— Сигурна ли си?

Кийли погледна Бети, но бързо извърна оглед. Слава Богу, не се наложи да отговаря, тъй като един от представителите на военноморските сили в посолството приближи Бети.

— Госпожа Олуей?

— Да?

— Генерал Вандърслайс моли да отидете при него.

Бети погледна изненадано Кийли, която повдигна рамене, после се изправи и последва униформения мъж през богато резбованата дървена врата.

Измина още един час, през който Кийли седя сама. През цялото време знаеше какво прави Декс, макар че очите ѝ не го погледнаха нито веднъж. Първо прокара уморено ръка по врата си. Съблече сакото си и го сложи на облегалката на стола. Разкопча жилетката си и я погледна. Изкашля се три пъти, отиде до масата, където имаше лед и безалкохолни напитки в кутийки. Наля си кола в една пластмасова чаша, отпи глътка и я остави на масата. Пак я погледна. Сплете пръсти зад главата си и се протегна. Разговаряше тихо с Паркър. Двамата едновременно погледнаха към вратата, през която бе излязла Бети. Заговориха отново и той я погледна.

Двама войници от военноморските сили едва успяха да отворят вратата зад подиума и да отдадат чест, преди през нея да профучи генерал Вандърслайс. Всеки кичур на сребристойялата му коса бе прилежно пригладен. Копчетата на куртката му, обгръщаща солидния му торс, бяха закопчани догоре. Очите му обходиха стаята, преценявайки положението, докато се насочваше към микрофона. Той се държеше като истински военен.

Присъстващите в голямата приемна млъкнаха, сякаш изведнъж някой им бе изключил захранването. Всички погледи се насочиха към респектиращата фигура на генерала, който остави купчинка листа на масата.

— Дами и господа, вашето търпение е похвално. Знаем колко сте разтревожени. Съзнавам липсата на удобства в тази стая. Знаем, че не сте си починали след дългия полет. Извинявам се за закъснението, което все пак е нормално за събитие от подобен характер — речта му беше ясна и прецизна, както и външният му вид.

Той се изкашля и се взря в листата при микрофона. Кийли погледна стиснатите си до бяло ръце, сърцето ѝ биеше лудо. Слюнчените ѝ жлези сякаш бяха спрели да функционират и когато се опитваше да преглътне, езикът ѝ залепваше за небцето.

— Искам да ви представя един мъж. Често в своята военна кариера съм изпитвал почит към хора, които другите са смятали за герои. Тези мъже са проявили невероятен кураж и доблест — той спря и си пое дълбоко дъх. — Уилям Даниел Олуей беше майор при изпращането му във Виетнам преди шестнадесет години. Тази сутрин той беше повишен в чин полковник.

Кийли затисна с ръка устата си, за да не извика от радост. Бил Олуей! Съпругът на Бети. Сълзи потекоха по лицето ѝ, но тя дори не ги забеляза, докато гледаше като в транс как вратите зад подиума се отварят и в стаята влиза, подкрепян от съпругата си, висок слаб мъж във военна униформа, която му стоеше зле. Генерал Вандърслайс се обърна към двойката и произнесе с уважение:

— Полковник Олуей, бихте ли се приближили?

Взривът от звуци, който се отприщи и изпълни стаята, беше само малка част от хаоса, който настана. Камерите защракаха и стаята се освети като от фойерверки. Аплодисментите и виковете бяха оглушителни. Много хора, завладени от ентузиазма на момента, забравили благоприличието, наскочаха от столовете с бурни крясъци, посрещайки Бил Олуей като триумфиращ герой.

Кийли скочи на крака и заръкопляска през сълзи за благополучно завърналия се съпруг на приятелката си. Едно нещо вече беше сигурно — Марк Уилямс не беше сред завърналите се. Иначе щяха да я извикат също както Бети.

Когато шумът утихна, Бил Олуей се приближи до микрофона. Беше съвсем слаб, направо мършав. Малкото останала му коса бе напълно бяла. Страните му бяха хлътнали, носът — изтънял, около очите личаха тъмни кръгове. Но той беше радостен и прегръщаше здраво жена си.

Генерал Вандърслайс се опита да надвика врявата.

— Както повечето от вас, госпожа Олуей понесе дългото отсъствие на съпруга си със същата непоколебимост, която е показал и той. Знам го, защото съм имал не една среща с нея — из стаята премина смях. — Не мога да ви опиша какво удоволствие изпитах,

когато разбрах, че Бил Олуей е един от завърналите се и че госпожа Олуей, заради членството си в ИКСБИ, също е тук. Полковник Олуей, като военен с най-висок ранг и водач на завърналите се, помоли за разрешение да представи другарите си по съдба. Полковник Олуей, имате думата!

Бил и Бети невъзмутимо се прегърнаха, когато заеха мястото на генерал Вандърслайс зад микрофона. Той сведе поглед към нея и я целуна леко по устните. Тълпата отново обезумя.

Бети беше красива. Любовта струеше от цялото ѝ същество, погълнато в този миг всецяло от присъствието на съпруга ѝ. Най-накрая той отдели поглед от нея и се обърна към внезапно притихналата тълпа.

— Толкова е... Толкова е... хубаво отново да видя американски лица — гласът му трепереше и той вдигна гордо глава. Нямахме защо да се срамува от сълзите в очите си, а и не беше единствен.

— Знам, че всички сте любопитни да научите как сме се измъкнали, къде сме били и как сме се оказали там. Ще бъдете подробно осведомени, обещавам — той се усмихна и озареното от щастие измършавяло лице изглеждаше покъртително. — Ще отнеме дни, дори седмици да научите детайлите, които в моя случай обхващат четиринадесет години. Както сигурно разбирате, военните ще трябва да анализират информацията, която донесохме, преди тя да стане публично достояние.

Генерал Вандърслайс използва момента и се намеси:

— Ще насрочим пресконференция веднага щом идентифицираме мъжете с полковник Олуей.

Той отстъпи назад и Бил Олуей отново заговори:

— Имената ще бъдат прочетени по азбучен ред, заедно с родния град на войника и датата, на която е обявен за безследно изчезнал.

Телевизионните камери се насочиха едновременно към Бил Олуей и към вратата, от която щяха да се появят войниците.

— Лейтенант Кристофър Дейвид Кае, Финикс, Аризона, 17 юни 1969 година. Лейтенант Джордж Робърт Дикинс, Гейнсвил, Флорида, 23 април 1970...

Всеки мъж беше аплодиран и поздравяван. Кийли, както всички в стаята, беше изпълнена с обич към завърналите се, излизаци развълнувано и смутено през вратата. Те бяха преживели години на

лишения, болести, глад, мъчения и битки и все пак изглеждаха уплашени от светлините, хората, камерите, вниманието. Всички бяха подстригани. Униформите им бяха нови, макар да им бяха доста широки. Но лицата им носеха отпечатъка на преживяното.

Щом списъкът свърши и двадесетте щастливци застанаха прави със сериозни лица в предната част на залата, Бил Олуей каза:

— Петима мъже не могат да бъдат представени тук. Двама от тях са в критично състояние и ще запазим имената им в тайна още няколко часа, докато бъдат прегледани и им бъдат поставени точни диагнози — той привлече Бети към себе си и продължи: — Не съм свещеник, но ако свещеник Уиймс ми позволи, бих предложил да кажем една молитва.

Дори и най-заклетият атеист не би възразил на подобна молба. Тишина обгърна залата. Гласът на Бил беше дрезгав като шумолене на хартия, но дори да беше велик оратор, пак не би произвел такова впечатление.

— Всемогъщи Боже, с ликуващи сърца се обръщаме към теб и ти благодарим за живота, избавлението и свободата. Молим се за безбройните мъже, които все още се борят да оцелеят някъде из джунглите. Те остават незначителни, но Ти ги виждаш. Направи така, че да Те видят. Онези от нас, които са били в ада, знаят, че Твоето присъствие може да се усети дори там. Ние, които въпреки преживяното, сме живи днес, се молим, да изживеем остатъка от живота си с чест и в Твоя възхвала. Амин.

Ако до този момент в стаята бе имало сухи очи, сега вече всички плачеха. Разстроен, генерал Вандърслайс приближи микрофона, докато Бил Олуей помагаше на съпругата си да слезе от подиума.

— Молим за вашето снизхождение. Предложението е пресконференцията да се проведе след два часа пак в тази зала. Това ще ви позволи да си отдъхнете и да дадете време на тези мъже да си съберат мислите. Сигурен съм, че разбирате тяхното объркване и невъзможност да приемат истината за щастливото си избавление — той погледна часовника си със сребриста каишка и добави: — Пресконференцията ще започне в три. Благодаря на всички.

Вратата се затвори зад войниците, когато и последният от тях премина през нея. Ярките светлини угаснаха. Камерите бяха прибрани в куфарите. Неколцина запалиха цигари. Повечето търсеха палтата си.

Приповдигнатото настроение не бе напуснало членовете на новинарските екипи, знаменитостите и правителствените съветници, докато се насочваха към широките двойни врати.

Кийли вече не беше център на вниманието, затова се отпусна на едно канапе и се загледа неவிждащо в килима. Едва когато пред очите ѝ спряха чифт черни обувки, тя излезе от унеса си. Плъзна бавно поглед по дългите крака, по златистата катарاما на колана с герба на Конгреса, по вратовръзката, чийто възел отдавна бе разхлабен, към лицето, което обичаше...

Дълбоките тъмни очи молеха за прошка, прошка за чувството на облекчение, че Марк Уилямс не беше се показал от тази врата. Очите ѝ му казаха, че разбират. Но устните ѝ бяха загубили способността да се усмихват.

— Съжалявам. Вярваш ли ми? — попита съвсем тихо той.

— Да.

Пъхна ръце в джобовете си и се загледа в картината над главата ѝ, изобразяваща Вашингтон, прекосяващ Делауер.

— Какво ще правиш сега?

Тя отпусна глава и забеляза петно от кафе на полата си. Сигурно изглеждаше ужасно. Кога за последен път се бе къпала, спала, гримирала, яла? Не можеше да си спомни.

— Не знам — поклати тя глава. — Точно сега имам нужда от един душ и няколко часа сън.

— Не беше честно да ти задавам подобен въпрос.

Тя го погледна отново.

— Не, не беше.

Почти всички си бяха тръгнали, макар двамата да не забелязваха какво става наоколо. Лицето ѝ издаваше мъката ѝ и Декс се проклিনаше за нерешителността си да я успокои.

Искам да те прегърна, говореха очите му.

— Ще ходиш ли в хотела преди пресконференцията?

Декс, имам нужда от теб, отвръщаха нейните.

— Да. Предполагам.

Той се отдръпна настрани, когато тя се изправи и си взе нещата.

— Да не забравиш нещо.

Чувствам се толкова безпомощна, продължаваше безгласно тя.
Имам нужда от силата ти.

— Казаха ми, че багажът ни трябва вече да е пристигнал в хотела.

— Вероятно.

Искаш ли да те презърна, мислено я попита той.

Да, отвърна тя.

— Знаеш ли в кой хотел си настанена? Доколкото разбрах, групата е била разделена. Туристически сезон е.

Иска ми се да си в моята стая.

— Казаха ми, че съм в „Крийон“.

Иска ми се да бях с теб. Страх ме е, когато не си до мен.

Благодаря на Господа! Ще мога да те виждам, продължаваше безгласният диалог.

— Аз също.

Добре е, че няма да си много далеч от мен, отвърна тя.

— Добре.

Бяха стигнали входа, където членовете на делегацията се качваха в чакащите ги лимузини. Всъщност беше много по-лесно да се отиде пеша, тъй като хотелите бяха наблизко, но след като им предлагаша такива удобства, никой не отказваше.

— Имаме място за още един човек до хотел „Крийон“ — обади се един от аташетата на посолството. — Госпожо Уилямс?

Тя се обърна и погледна умоляващо към Декс. Не искаше да го напуска.

— По-добре тръгвай и се възползвай от свободното време до пресконференцията — каза той мило, като си мислеше, че ще умре, ако скоро не я докосне.

— Ще изчакам. Не искам... Благодаря ви отново, конгресмен Девъро, за вашата загриженост. Никога няма да се предам.

Той разбра от внезапната промяна в тона и смисъла на думите ѝ, че Ван Дорф ги следи. Един бърз поглед през рамо потвърди мислите му.

— Ще изчакам останалите. Довиждане — тя подаде официално ръка на Декс и слезе по стъпалата, за да се качи в лимузината.

Декс остана сам с тъжен поглед, вперен в отдалечаващата се черна лимузина.

— Изглежда разстроена — отбеляза Ван Дорф до него.

Декс го погледна неодобрително.

— Интересно как бихте се чувствали вие на нейно място. Тя се надяваше, че съпругът ѝ може все още да е жив, а той не само че не е между завърналите се, но и не се знае нищо за него.

— Изненадващо е — подхвърли Ван Дорф.

Противно на здравия разум, Декс налага въдицата.

— Кое?

— Явната ѝ загриженост за съпруга ѝ.

Декс усети как кръвта му кипва.

— Защо да е изненадващо?

Ван Дорф се засмя подигравателно, тонът му бе противен.

— О, я моля ви се! Колко време мислите, че секси парче като нея може да живее без мъжка компания? Месец? Два? — той се засмя отново. — Но не и дванадесет години.

Френският темперамент, заложен в личността на Декс, никога не бе подлаган на такова предизвикателство. Ръцете му се свиха в юмруци и той едва се удържа да не стисне журналиста за врата.

— Невежеството ви е достойно не само за съжаление. Вие очевидно не разпознавате честта и благоприличието у другите, защото самият никога не сте ги притежавали.

Декс си тръгна, като искрено се чудеше как не го бе убил досега. Ван Дорф наблюдаваше как конгресменът се отдалечава ядосан и се усмихваше злобно.

Кийли се изкъпа и почисти лицето си, преди да се хвърли на леглото. Събуди се един час по-късно от звъна на малкия си пътнически будилник. Седна на леглото, уморена и обърквана. По-добре изобщо да не бе лягала.

Докато ставаше, си помисли дали да не пропусне пресконференцията, но бързо отхвърли тази мисъл. Трябваше да отиде. Отсъствието ѝ щеше да се изтълкува като незаинтересованост и без съмнение щеше да бъде отразено в новините. Особено онези, които подготвяше Ван Дорф. Дори не беше говорила с Бети още, а искаше да се срещне и с Бил.

Облече права рокля и я пристегна в талията с колан от позлатени халки. Зеленият цвят беше пролетно свеж, но дългите ръкави я пазеха в хладното време. Тя среса косата си, без да си прави труда да използва

маша. Засега естествените чупки на косата ѝ, превърнали се в едри къдрици благодарение на влажния пролетен въздух в Париж, бяха достатъчни.

Върна се в посолството. Приемната бе почистена и проветрена. Вместо малката стойка пред микрофона, използвана сутринта, сега беше сложена дълга маса с редица микрофони.

Тя седна на последния ред столове и благосклонно прие многобройните съжаления, като увери съчувстващите ѝ, че е благодарна за благополучното завръщане на тези двадесет и шестима мъже. За журналистите каза:

— Мисля, че това само затвърждава мнението ни, че опитите на нашето правителство да осигурява информация за безследно изчезналите не трябва да престават. Все още съществува голяма възможност във Виетнам и Камбоджа да има много оцелели американски войници, борещи се за живота си. Надявам се онова, което чуем днес от завърналите се, да хвърли нова светлина по въпроса.

Тя видя Декс да влиза и да сяда до конгресмен Паркър на крайната редица столове пред прозорците. Той кимна едва забележимо и този малък жест ѝ вдъхна сили.

Генерал Вандърслайс откри пресконференцията точно в три часа. Завърналите се заеха местата си зад масата, Бил Олуей в средата, Бети седна на допълнителен стол зад него.

Атаката от въпроси започна и през следващите два часа мъжете бяха разпитвани поне на десетина езици. Публиката научи, че десет от тях са избягали заедно от военен лагер, в който са били държани като затворници, и в продължение на година и половина са помогнали на още шестнадесет други мъже да избягат. През месеците, прекарани заедно, трима от двадесет и шестимата починали. Имената им бяха прочетени и записани. Историите, които разказваха, бяха невероятни. Онова, което бяха преживели, бе непонятно и колкото повече подробности чуваше публиката, толкова повече растеше ужасът ѝ.

Преди да закрие пресконференцията, генерал Вандърслайс съобщи, че мъжете са се съгласили да дадат още едно интервю на следващата сутрин. Всички се изправиха и аплодираха войниците, докато напускаха залата.

Кийли изчака тълпата да оредее, преди да се изправи и да си тръгне. Тъкмо когато обличаше лекия си шлифер, конгресмен Паркър дойде при нея. Декс беше с него.

— Госпожо Уилямс, бихте ли дошли на вечеря с мен и конгресмен Девъро? — попита той учтиво.

Трябваше ли? По-възрастният конгресмен не знаеше, че ще играе ролята на придружител, но присъствието му щеше да служи на нея и на Декс като защита срещу наблюдение и подозрения.

Тя тъкмо щеше да се съгласи, когато един войник от военноморските сили дойде при тях и ги поздрави.

— Извинете, госпожо Уилямс, но госпожа Олуей ме изпрати да ви повикам. Иска да поговори с вас за мъжете, които са все още в болницата.

Сърцето на Кийли замря. Нима щеше да се случи?! Дали това не беше още един удар под пояса? Или Бети знаеше...

— Идвам веднага — заекна тя. Обърна се към Декс и конгресмен Паркър и добави: — Съжалявам, но...

— Няма нужда да се извинявате, госпожо Уилямс. Може би новини за съпруга ви — рече Паркър.

Тя избегна погледа на Декс и последва войника. По мрачен коридор стигнаха до един празен кабинет. В първия миг я порази тишината. През деня ушите ѝ бяха привикнали към врявата, но сега тишината галеше ушите ѝ нежно и тя ѝ се зарадва. Войникът я остави сама.

В другия край се отвори една врата и Бети и съпругът ѝ влязоха в широкия кабинет, пълен с бюра. За момент те се погледнаха в очите и Кийли се спусна към двойката, прегръщайки Бети.

— Толкова се радвам за теб, Бети. Всичко това е чудесно! Невероятно!

— Кийли, Кийли — промълви Бети в ухото ѝ. — Съжалявам. Не мога да понеса такова щастие.

— Разбира се, че трябва да го понесеш! — Кийли се отдръпна, за да погледне загриженото лице на по-възрастната жена. — Трябва да си на върха. И аз знам, че си безумно щастлива, тъй като те наблюдавах днес — тя се обърна към изпитото лице на съпруга ѝ. — Здравей, Бил — произнесе тя развълнувано. — Толкова много съм слушала за теб. Добре дошъл — протегна ръка към него, но в последния момент

импулсивно се спусна и го прегърна. Прегръдката ѝ не го обиди. Тя усети как изтънелите му ръце я обгръщат.

— Бети ми разказа за теб и за твоята неоченима помощ, за дейността на комитета. Да можеше само съпругът ти да е с нас...

Тогава Кийли си спомни защо я бяха извикали. Погледна лицата им последователно, но не откри намек за добри вести по състрадателните им изражения.

— Мъжете в болницата... — тя остави въпроса недовършен.

Бети поклати глава тъжно и хвана ръцете на Кийли.

— Съжалявам, Кийли, но... Марк не е сред тях. Затова те извиках, за да можем аз и Бил да поговорим с теб. Не знам колко още надежда ти е останала, но исках да ти спестя напразния оптимизъм.

— Кийли... — тя се обърна неவிждащо към Бил Олуей, когато той произнесе със сериозен глас името ѝ. — След като Бети ми каза за Марк, веднага разпитахме останалите дали знаят нещо за пилот на хеликоптер с такова име. Дадохме им датата, на която е бил свален хеликоптерът, всичко, което мислехме, че може да им послужи. Никой не знае нищо. Разбира се, не сме говорили с мъжете в болницата.

Кийли се обърна с гръб към тях, отиде до прозореца и се загледа в небето над Париж, все още синьо на снижаващото се следобедно слънце.

— Благодаря и на двама ви за разбирането. Като се има предвид фактът, че не сте се виждали от петнадесет години, малко ме е срам, че няколко часа, които сте прекарвали заедно, е трябвало да мислите за мен и Марк. Благодаря ви — повтори тя.

— Кийли...

Не искаше да слуша повече съчувствени думи, затова се обърна, преди Бети да продължи.

— Добре съм, наистина. Имате нужда да сте заедно. Аз ще се оправя. Освен това... — тя се опита да се престори на безразлична. — ... конгресмен Паркър ме покани на вечеря — тя отново изви устни в подобие на усмивка. В гаснещата светлина на деня може би беше успяла да заблуди семейство Олуей.

— Ако си сигурна... — започна Бети.

— Сигурна съм. Сега вървете.

— Ще се видим утре — каза Бил.

— Разбира се. Лека нощ.

Тръгнаха си през същата врата, през която бяха влезли, и тя остана сама. По-самотна от когато и да било през живота си.

Чувстваше се така, сякаш участваше в някакъв маскарад, когато, обхваната от еуфория, бе се почувствала окрилена, за да бъде запратена само миг след това отново на дъното. Мразеше се заради бушуващите в душата ѝ чувства. Искаше ѝ се да е щастлива за семейство Олуей и наистина беше.

Но не можеше и да не изпитва ревност, че присъдата на Бети бе изтекла.

Или не беше? Какъв щеше да е сега бракът на семейство Олуей? Можеха ли да започнат оттам, откъдето бяха спрели преди петнадесет години? Но докато ги гледаше заедно, Кийли мислеше, че за тях има надежда.

Ами тя и Марк? Как би се чувствала тя днес, ако беше извикана да се срещне с един мъж, когото не познава, мъж, с когото бе свързана по закон и с брачна клетва, но към когото вече не изпитваше емоционална привързаност? Когато го видеше за пръв път, щеше ли да се отприщи дълго сдържаната нужда да обича, да бъде обичана? Щеше ли да се хвърли в прегръдките му? Или щеше да се уплаши при мисълта, че този чужд човек е неин съпруг — чужд човек, когото нямаше да познае, защото младостта и красотата са били заличени от войната? Бети имаше предимството на времето, тя бе познавала добре съпруга си, преди да замине на война, знаеше предимствата и недостатъците му. Тя и Марк нямаха време за подобен лукс.

Стори ѝ се, че стените на офиса изведнъж започват да се стесняват и да я притискат, и тя си тръгна, като избяга от тълпата в дъното на коридора през някаква врата. Взе си нещата и тръгна към „Шан-з-Елизе“. Авенюто беше претъпкано с хора и коли, шумни и нервни, нещо типично за постоянния пиков час на всеки огромен град. Пешеходците задръстваха тротоарите. Площад „Конкорд“ беше пълен с весели туристи и парижани, раздразнени от тълпите натрапници. Докато си проправяше път из множеството, тя си мислеше колко ли пъти са били фотографирани конете на входа на Тюйлери. Малко неща от знаменития площад с обелиска в центъра привличаха вниманието ѝ за повече от секунда. Мислите ѝ бяха другаде.

На булевард „Сен Жермен“ спря, за да изчака колите и пресече на отсрещния тротоар. За нейно голямо нещастие мъжът до нея явно я

намери за доста привлекателна и съвсем не се обезкуражи, когато тя не му отвърна на френски. Приблужи се съвсем, като едва не я принуди да слезе от тротоара. Тя го погледна раздражено, което той възприе като предизвикателство и се усмихна.

С безразсъдна смелост тя притича пред един туристически автобус. Когато се озова от другата страна на улицата, беше доволна, че е избегнала както моменталната смърт под колелата на автобуса, така и неприятното внимание на нахакания французин. Няколко пресечки по-надолу тя усети умора от бързото ходене. Седна на една пейка и се взря мрачно с празен поглед пред себе си. Искаше само да я оставят на мира, да стане невидима, да се изпари. Беше се уморила да се бори с живота.

Подканващият глас отново нахлу в мислите ѝ — този път неуморният ѝ преследвач седна до нея на пейката. Тя се радваше, че не разбира езика. Гласът му звучеше похотливо и многозначително. Тя поклати глава енергично и се опита да се отдръпне, но без особен успех.

В този момент още някакъв глас на френски, този път ръмжащ и заплашителен, се разнесе зад нея и нейният обожател подскочи, махна извинително с ръка и избяга надолу по улицата, сякаш го бяха погнали всички дяволи на ада.

Тя вдигна поглед и видя Декс. Без да продума, той заобиколи пейката и седна до нея. Разбиращата усмивка, влажните черни очи, казващи толкова много, сигурността, която той излъчваше, вляха мир в душата ѝ.

Ръцете му я обгърнаха и тя се сгуши на гърдите му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той я притисна силно и я остави да си поплаче. Ридания разтърсваха дълго слабите ѝ рамене. Декс наведе глава към меката кафява коса и вдъхна уханието ѝ, както би поел мъката ѝ, ако можеше.

Не го интересуваше как изглеждат отстрани. Всичките му мисли, цялото му същество, бяха погълнати от тази жена. Тя му беше толкова скъпа. Възхищаваше се от силата на характера ѝ, от красотата ѝ, от кариерата, която сама бе изградила. Нейната неподозирана крехкост пробуди у него ново чувство. Страстта му бе заместена от желание да защитава. Той бе готов да убие всеки, който се опиташе да я нарани.

Дълго след като сълзите ѝ пресъхнаха и тя само хлипаше, Декс продължи да я прегръща. Виолетовото небе над града потъмня до тъмно индигово, сетне постепенно премина в черно, а те все така седяха на пейката.

По едно време Кийли вдигна глава, но бързо отклони поглед и изтри размазания по лицето грим и оправи косата си. Той се опита да я успокои, като каза, че всякак е красива. И наистина го мислеше, но знаеше, че точно сега тя не би искала да чуе това. Смутена бе заради загубата на контрол. Искаше да я остави да дойде на себе си. От нея зависеше какво ще предприемат.

— Ще се разходиш ли с мен? — попита тя.

Декс се изправи и ѝ подаде ръка. Тя я пое, но я пусна след първите няколко крачки. Декс не се опита да я хване отново, въпреки че му се искаше да обгърне раменете ѝ в символичен жест на защита. Вървяха бавно, без да говорят, спираха пред витрините, ако нещо привлечеше погледа им. Общуваха помежду си само с усмивка и поглед.

Декс загуби представа колко дълго са вървели и къде се намират. Сега това беше без значение. По едно време с изненада я чу да пита:

— Гладен ли си?

Той се усмихна.

— Малко. А ти?

— И аз.

— Тогава позволи ми да те поканя на вечеря.

— Къде?

— Ти избери.

— Добре.

Първият ресторант, на който попаднаха, беше претъпкан и шумен. В следващия сервираха само студени сандвичи, а тя призна, че е много гладна.

Третият се оказа съвсем подходящ — типичен френски ресторант с карирани покривки, свещи и една самотна маргарита в малка ваза в средата на всяка маса. Отвън не сервираха тази вечер, но вътре ниският таван създаваше уют и интимност.

Келнерът се появи веднага и ги поведе към една от масите. Преди да седнат, Кийли каза:

— Нали ще ме извиниш за момент?

— Разбира се — Декс стоя прав, докато тя не изчезна по тясното коридорче към задната част на ресторанта. Когато се върна, той видя, че си бе измила лицето, сресала косата и бе сложила червило. Не я докосна, докато задържа стола ѝ.

Кийли посегна към хлебчетата с препечена коричка.

— Не знаех, че говориш френски.

Декс се усмихна.

— Просто още едно от достойнствата ми.

— Какво му каза?

— На келнера ли?

— Не, на мъжа, който ме следеше.

— Ами... Тези неща не ги пише в речниците — Декс се засмя. — Реши ли какво искаш за вечеря? — попита той, като отвори оръфаното от употреба меню.

— Поръчай ти. Обичам петел, задушен във вино.

— Имаш късмет, защото тук приготвят точно това — каза той и посочи в менюто. — Салата? — тя кимна. — Супа?

— Не.

Келнерът пристъпи напред. Това, че фракът му беше на петна, а маншетите малко захабени, изобщо не им направи впечатление, докато

Декс даваше поръчката. По-късно никой от тях не можеше да си припомни лицето му. Те гледаха само един в друг.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не. Кафе след вечерята.

— Добре — той сложи лакти на масата и подпря брадичка.

Кийли се загледа през прозрачните завеси на прозорците към оживения булевард.

— Как разбра къде да ме намериш?

Той искаше тя да го погледне. Гласът ѝ беше толкова далечен, а държането ѝ го съсипваше.

— Срегнах Бил и Бети Олуей в залата. Предадох ми разговора си с теб. Реших, че може би... ще имаш нужда от някого. Когато отидох в кабинета, където предположиха, че ще те намеря, вече те нямаше. Тичах като луд, за да те догоня. Добре, че имам дълги крака.

Опитът да се пошегува излезе успешен, тя се засмя и най-сетне обърна лице към него.

— Както и да е — продължи Декс, окуражен. — Проследих те само за да видя дали си добре. Но когато видях онзи тип да те настига отново, вече не издържах.

— Появи се тъкмо навреме.

— Сигурно си го окуражила. Дали пък не попречих на нещо много хубаво? — поредната проява на чувството му за хумор се оказа успешна и той продължи в този дух.

Кийли се смееше от сърце и той усети как полака-лека тя се отпуска.

Когато пристигнаха салатите, вече разговаряха по-ведро, макар и нищо, свързано с онова, което ги бе довело в Париж, в това ресторантче, да не бе се променило.

— Келнерът ще се обиди, ако не пием вино с вечерята. В Париж сме все пак... — прошепна съзаклятнически Декс, наведен над масата.

— Внимавай, имаш салата на вратовръзката.

Той погледна бързо надолу.

— Упс! Съжалявам — почисти капката оцет и олио. — Какво ще кажеш за виното?

Кийли погледна към келнера, който се мотаеше наблизко. Най-вероятно той чудесно разбираше английски.

— Добре — съгласи се накрая. — Щом мислиш, че ще се обиди...

Декс направи знак и човекът моментално се отзова. Поръчката беше дадена и приета на френски. Кийли седеше и гледаше, малко изненадана от свободата, с която Декс говореше.

Келнерът се върна след секунди. Носеше изстудена гарафа с бяло вино.

— Виното е домашно и с гарантирано качество. Или поне той така казва — съобщи Декс. Той премигна, докато опитваше виното, спазвайки ритуала, като комично го изжабурка и извъртя очи, докато усети с небцето си вкуса. Келнерът се опитваше да изглежда сериозен, но намери представлението за толкова забавно, че погледна надолу към Кийли и се усмихна, сякаш двамата наблюдаваха нещо изключително.

Декс преглътна шумно.

— Чудесно! — възкликна той и махна на келнера да напълни чашите, след което даде знак да остави гарафата на масата.

— Ах, Декс! Току-що си спомних за конгресмен Паркър. Какво му каза?

— Че съм изостанал с работата. Извиних и теб.

— Благодаря.

Храната беше вкусна. Петелът беше сготвен идеално, както и дребните бели картофи, зеленият фасул и ситно нарязаните моркови. Веднага щом отнесе празните чинии, келнерът им сервира огромни чаши с шоколадов мус с лъжичка бита сметана и шоколадови пръчици отгоре. Нахвърлиха се върху десерта и докато Кийли успя да изяде само половината, Декс бе унищожил своя. Тя му предложи да довърши и нейния и той веднага прие, като се оплака, че е изяла всичката бита сметана.

Гарафата с вино беше празна и те седяха, доволни и весели, с чаша кафе пред себе си. Когато в средата на масата остана само съскащата догаряща свещ и повехналата маргарита, Кийли подхвана толкова важния за нея разговор.

— Декс — започна тя колебливо, — знам, че никога не би попитал, но сигурно искаш да знаеш какво изпитвам.

— И по двата въпроса си права. Никога не бих попитал. И от теб зависи дали да ми кажеш, или не. Единственото ми задължение е да бъда до теб, ако имаш нужда от помощ.

Тя повдигна плувналите си в сълзи очи и устните ѝ потрепериха; готова бе всеки миг да се заплаче.

— Наистина имам нужда от теб.

— Имаш ме — той искаше да се пресегне през масата и да вземе ръцете ѝ в своите, но спря, когато видя, че го спира.

— Не знам дали нещо от онова, което ще ти кажа, ще прозвучи смислено. Не съм го обмислила предварително, затова може да излезе несвързано.

— Няма значение.

Кийли си пое дълбоко дъх, леко разтреперана.

— Мисля, че не съм много добър човек. Днес обезумях от отчаяние. Но болката, която, изпитах, задето Марк не е сред завърналите се, не беше заради него. Беше заради мен.

Тя се облегна назад и машинално взе да върти подгъва на покривката.

— Всичко, за което бях способна да мисля, когато разбрах, че той не е един от тези двадесет и шест мъже, беше, че моето изпитание не е приключило. Нищо не бе се променило и се чувствах ужасно.

Тя вдигна поглед за малко, само колкото да провери дали я слуша. Не би трябвало да се тревожи за това. Декс попиваше всяка нейна дума.

— И тогава, когато онези нещастни мъже огледаха стаята толкова смело, толкова... внимателно, аз осъзнах каква егоистка съм. А така ли е наистина? През целия следобед слушахме разказа им за ужасите, които са преживели. Отново и отново подчертаваха, че са оцелели, защото е трябвало да изпълнят дълга си. Предполагам, това означава много. Не, всичко. В това е смисълът на живота, нали?

Тя не очакваше отговор, затова и той мълчеше. Погледна го трескаво и облиза устни, преди да продължи:

— Те между другото споменаха и че познават американски войници, които не желаят да се приберат у дома. Ами ако Марк си е изградил нов живот, който не иска да прекъсва? Може би има жена и деца? Може да е живял с нея години? Тя, а не аз, би била неговата истинска съпруга. Днес трябваше да се изправя пред неизбежната истина за себе си, особено след като видях Бил и Бети заедно. Не ми липсва точно Марк. Със същия успех той може и да е мъртъв. Но ако не официално, то поне от години той е мъртъв за мен. Ако не беше

Марк, когото обичах толкова много навремето, можех да избира да живеея сама в продължение на години. Или ако смъртта му беше обявена, аз можех да се омъжа отново. Но както се оказа, никога не съм имала правото да избирам. Свикнах с факта, че вероятно съм вдовица. Онова, което не мога да приема, е, че все още не знам. Съдбата ме лиши от правото на избор относно това в коя посока да насоча живота си — тогава тя отново го погледна, като го молеше с поглед да я разбере. — Но аз имам право да живея нормално, Декс. И не искам да пропилявам тази възможност.

В продължение на минути те не проговориха. Келнерът, винаги нащрек, не им досаждаше. Нещо в начина, по който посетителите му се визираха един в друг, без да забелязват околните, го караше да стои на дискретно разстояние.

Когато накрая нарушиха дълбоката тишина, Декс заговори.

— Грещиш, Кийли. Всичко, което казваш, е самата истина. А и притежаваш едно рядко качество, за което май и не подозираш.

Тя повдигна глава и срещна погледа му от другата страна на масата.

— Какво е то?

— Напълно честна си към себе си, а сега и към мен. Малцина от нас са готови да признаят недостатъците си или дори да ги видят. И все пак ти призна, че изпитваш егоистични чувства, които са под въпрос, а на един истински егоист това и през ум не му минава дори.

— Да не би да го казваш само за да ме накараш да се почувствам по-добре, да облекчиш чувството ми за вина?

— Не.

— Сигурен ли си!

— Да. Опитвам се също да бъда честен.

Тя въздъхна и Декс прие въздишката ѝ за облекчение. Кийли се опита да се усмихне.

— Благодаря ти, че беше... че те имам.

— Не съм направил нищо особено.

— Изслуша ме.

— Това не е много.

— Напротив.

Той реши да насочи разговора към друга тема.

— Ще тръгваме ли, или искаш още нещо?

— Не, благодаря ти.

Станаха и Декс остави няколко едри френски банкноти в средата на масата. Сбогува се с келнера, преди да изведе Кийли навън.

— Ами сега? — попита той, като хвана ръката ѝ приятелски. — Забележителности, нощен клуб или вкъщи в леглото?

Отне му минута да осъзнае, че тя отблъсна ръката му. Обърна се назад и я видя да стои на тротоара, докато парижани я подминаваха.

Погледите им се склочиха и задържаха. Той се върна две крачки назад, докато не застана съвсем близо до нея, в търсене на онова, което отчаяно искаше да открие в погледа ѝ.

— Кийли?

Очите ѝ продължиха да го гледат непоколебимо. Дори зениците ѝ се разшириха, а ирисите потъмняха. Изпита усещането, че се дави в дълбините им.

— Желая те — прошепна тя. — Имам нужда от теб — той не можеше да я чуе, но прочете думите по устните и, Кийли видя как той преглътна, как адамовата му ябълка подскочи, преди отново да се успокои. Ръцете му се опряха на раменете ѝ. Той се приближи още малко, така че да може да усети допира на дрехите им.

— Знаеш... — той се опита да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му. — Знаеш, че искам това повече от всичко на света и по-късно ще се мразя, ако промениш решението си. Но, Кийли, точно сега ти си изключително уязвима. Чувствата ти са много противоречиви. Бяхме на интимна вечеря на свещи и вино в Париж, най-романтичния град в света. Никога не бих искал, когато се връщаш към тази вечер, да си мислиш, че съм се възползвал от теб и твоето състояние — той я прегърна още по-силно и заговори бързо: — Сигурна ли си, Кийли? Защото, ако отидем заедно в някоя хотелска стая, ще се почувстваме малко по-удобно и няма да мога да спра. Искам да го знаеш. Сигурна ли си?

Романтичният дух на парижани все още беше жив. Случайни минавачи им изръкопляскаха, когато тя се повдигна на пръсти, сложи ръце на лицето му и го целуна нежно по устните.

Стаята, която наеха, се намираше в малък хотел на една от пресечките на булевард „Сен Жермен“. Беше само на четири етажа,

вторият от които — разделен на всекидневни и кухня за общо ползване от гостите, като условията бяха подробно обяснени на изгарящите от нетърпение Декс и Кийли.

Отведоха ги по дървени стълби до третия етаж. На всеки етаж имаше по един централен коридор и осем стаи от двете страни. Стените бяха облицовани с дъбова ламперия. Тапетите бяха поовехтели. Пътеките по протежение на всеки коридор бяха с безвкусни ориенталски шарки. Иначе навсякъде бе безупречно чисто.

Декс поговори с домакинята — ниска, пълна червендалеста францужойка с буйна бяла коса, прибрана в раздърпан кок на върха на главата. Той преведе на Кийли техния разговор, като каза, че имат късмет, защото същия ден някакъв наемател освободил стаята си.

Стаята беше с два ъглови прозореца. Собственичката им показа как да отварят външните капаци. Отвори гордо вратата на банята и им демонстрира кранчетата на чешмата, душа над тясната вана и показа как да използват бидето. С порозовели страни, Кийли отказа да погледне развеселените очи на Декс.

След като се увери, че нямат нужда от повече кърпи, одеяла, вино или кафе, тяхната домакиня си тръгна. Отказа бакшиша, който ѝ предложи Декс, любезно, но категорично и затвори вратата след себе си, след като им пожела лека нощ.

Останали сами, те изведнъж се смутиха. Не знаеха накъде да гледат, какво да кажат. Действията им изглеждаха разсеяни и безполезни.

Накрая Кийли съблече палтото си и го метна върху старовремския люлеещ се стол в единия ъгъл на стаята. Възглавниците върху него бяха в тон с тези на леглото, покрито с плюшено покривало в екрю. Краят му беше поръбен с ресни и опираше в дъсчения под.

Кийли се дръпна встрани, докато Декс свали шлифера си и го метна на другата дръжка на същия стол. Имаше и скрин с овално огледало в рамка. Кийли отиде до него и се взря невиждащо в отражението си, преди да прокара пръсти през косата си. Декс се занимаваше с дръжката на прозореца.

В един и същ момент те се обърнаха безмълвно. Като по дадена команда тръгнаха един към друг и се срещнаха в средата на стаята. Ръката му се вдигна и погали лицето ѝ. Отскочиха встрани, когато чуха плахо почукване на вратата, което ги накара да подскочат.

Декс отиде да отвори. Домакинята им дълго се извинява и му подаде букет свежи цветя в китайска ваза. Била я приготвила сутринта, но забравила да я донесе в стаята. Декс взе вазата, благодари ѝ и отново затвори вратата. Остана известно време така, докато се чудеше къде да я сложи. Погледна към Кийли.

— Красиви са — каза тя. — Защо не ги оставиш на скрина?

— Да — той изглеждаше благодарен за идеята и побърза да ги остави там, сякаш пареха ръцете му. — Ами... Искаш ли да ползваш... Защо не отидеш в банята първа.

Кийли погледна натам.

— Не съм сигурна, че... Искам да кажа, че може ти да отидеш пръв.

Той се усмихна бързо и напрегнато, просто едно нервно разтягане на устните.

— Добре. Веднага се връщам.

Вратата се затвори зад него и Кийли моментално чу завъртането на кранчетата и потеклата силна струя. Тя се учуди какво ли прави с толкова много вода.

Огледа се объркано наоколо. Какво би трябвало да направи? Да се съблече? Да легне? Всичко ли да свали, или да остане полуоблечена? Господи, не можеше да повярва на непохватността си. Беше на тридесет години, а не знаеше как една жена ляга в леглото с мъж.

Водата в банята внезапно спря. Тя се изплаши, че той ще влезе и ще я завари как си сваля чорапогащника. Затова буквално го изрита от краката си в гардероба и затръшна вратата миг преди Декс да влезе в стаята.

Той я погледна любопитно.

— Готово. Банята е на твое разположение.

— Благодаря — тя грабна чантата си и профуча покрай него към последното си убежище. Нямахте и следа от водата, която бе използвал. Ваната беше празна. Сигурно бе подсушил умивалника с мократа кърпа, която висеше от обръча на завесата около ваната.

Ненужно изми ръцете си със сапун. Ненужно вчеса косата си. Сложи си парфюм зад ушите и по шията. Искаше ѝ се да не бе плакала по-рано. Очите ѝ все още носеха следите от сълзи и нямаше как да премахне червенината им. Пое си дълбоко дъх и излезе. В стаята

светеше само малката нощна лампа до леглото. Леглото! Беше оправено. Чаршафите ѝ се сториха снежнобели на меката светлина.

Декс беше без риза, бос. Дрехите, които беше съблякъл, не се виждаха и тя се ужаси, че е видял захвърления ѝ чорапогащник, когато ги е прибирал в гардероба.

Остави чантата си на люлеещия се стол върху палтото. Когато се обърна, той се приближи.

Дъхът ѝ секна. Широките му рамене преминаваха в широки мускулести гърди. Кожата по ребрата му беше опъната, коремът — съвсем гладък.

Дали си въобразяваше, или наистина ръката му потрепери, когато се пресегна да я погали по лицето, покрай ухото, и стигна до рамото? Все още запазваше разстояние между телата им, но се наведе и докосна устните ѝ. Целувката беше мъчително нежна, докато устните му не притиснаха нейните, задържаха ги, после се отдалечиха, но езиците им се докоснаха и страстта пламна тутакси.

— Кийли — прошепна той. Ръцете му милваха гърба ѝ. — Чаках толкова време този момент и сега не мога да повярвам, че това се случва.

— Случва се.

Декс се приближи и тя усети гладките му мускули да се допират до тялото ѝ.

— Декс — прошепна тя, — страшно съм нервна.

Самоироничният му смях беше като подухване в ухото ѝ.

— Аз също.

— Наистина?

— Да — пръстите му се заровиха в косата ѝ и наклониха главата ѝ назад. — Но те желая, Кийли. Желая те! — устните му отново покриха нейните.

Дъхът му в ухото ѝ я караше да потреперва. Тя инстинктивно потърси топлината му и цялата самота, която бе изпитвала през деня, през целия си живот, всичко се стопи и изчезна. Той я прегърна. Устните му изпиваха нейните и тя разбра какво е да си обичана. Страхът и безпокойството изчезнаха. Това беше Декс. Тя го желаше също толкова силно, колкото и той нея. Не беше илюзия, а споделено преживяване. Когато му дойдеше времето, щеше да знае какво да прави.

Той отстъпи назад и докато се взираше в очите ѝ, докосна ципа отзад на роклята ѝ. Нетърпеливите му пръсти го отвориха и го дръпнаха надолу, мъчително бавно. Очите му не изпускаха нейните и единственото явно движение бяха подскачащите пламъци на желание в тях.

Когато ципът най-сетне бе разкопчан до долу, той дръпна встрани роклята ѝ, плъзна я надолу по раменете ѝ и освободи ръцете. Вместо просто да пусне роклята на пода, коленичи и тя опря ръка на голото му рамо, за да я прекрачи. Изправи се и почтително сгъна роклята на ниското столче пред люлеещия се стол.

В погледа му се четеше какво му коства да забавя нещата. Ръцете му нежно се сключиха около шията ѝ, докато палците му галеха влажните ѝ устни. Те се раздалечиха леко и пръстите му погалиха редицата идеални бели зъби. Усети нежния стон, надигащ се в гърлото ѝ, когато палците му се плъзнаха надолу. Умелите му пръсти галеха кожата ѝ нежно.

Тогава разпери пръсти и обхвана гърдите ѝ. Тя бавно затвори очи, като мълчаливо го молеше да побърза, макар през цялото време да не искаше това сладко мъчение да спира. Освободи предната закопчалка на сутиена ѝ с цвят на праскова и преградите паднаха. Той погали с поглед настръхналите ѝ от желание гърди и захвърли сутиена.

Кийли очакваше той да продължи да я докосва, но с изненада откри, че ръцете му хванаха нейните и ги опряха на раменете му, за да го прегърне през врата. После погали вътрешната страна на ръцете ѝ, мишниците, гърдите и накрая спря на талията, като я привлече към себе си.

— Кийли, толкова си хубава — прошепна той дрезгаво.

Тя зарови лице в извивката на рамото му и бавно се притисна към него. Къдравите му косъмчета подразниха кожата ѝ и всичките ѝ нервни окончания реагираха лудо.

Той я целуна отново и тя разбра от трескавостта на устните му, че той страда, измъчван от същото диво желание, което напрягаше тялото ѝ до краен предел.

— Нека усетя вкуса ти, Кийли.

— Да, Декс, да...

Тя се облегна на ръката му и той сведе глава. Гърбът ѝ се изпъна, докато той целуваше леко гърдите ѝ, после пое едното зърно, като го

стисна нежно.

Никога не беше изпитвала подобно еротично преживяване. Сякаш в тялото ѝ имаше навита пружина, която започваше от върха на гърдите и стигаше до най-интимната ѝ същност. Когато езикът на Декс обиколи зърното ѝ, тя усети това докосване дълбоко в тялото си. Пръстите ѝ пробягаха нагоре от врата му, както бе пожелал самият той, за да се зароят в гъстата му черна коса. Тя усети как ръцете ѝ се смъкват, докато неговата глава също продължава надолу покрай гърдите ѝ и преброява ребрата с търсеци устни.

Той коленичи и ръцете му докоснаха сатенената поличка на комбинезона ѝ, която имаше същия цвят като сутиена. Той целуна корема. Дъхът му беше топъл и влажен, докато докосваше плата.

После фината материя се смъкна надолу, спусна се по бедрата ѝ, докато не падна около глезените ѝ в купчинка от сатен и дантели. Дланите му бяха горещи, докато се плъзгаха под ръба на бикините ѝ и обвиваха бедрата. После и те последваха комбинезона надолу до пода. Онова, което се разкри, бе почетено с очи, ръце и устни, които гледаха, докосваха и целуваха. С езика си той погали кожата на корема, бедрата и талията ѝ, докато тя вече не можеше да издържа и с отчаян вик падна на колене и се притисна към гърдите му.

Той я вдигна и я занесе до леглото. Положи я с внимание, сякаш бе крехко цвете. Отдели се от нея само колкото да се освободи от дрехите си. Звукът на отварящ се цип наруши тишината в стаята. Катарамата на колана изтрака. После с едно бързо движение изчезнаха панталоните и бельото и той остана чисто гол, вперил очи в нея. Ако това не беше Декс, гладният му трескав поглед, щеше да я изплаши до смърт.

— Кийли, красавице моя — прошепна той, когато бавно се наведе и я прегърна. Тя пое тежестта му и размърда леко тяло под неговото, за да разбере колко си подходат телата им.

Навлезе в нея и силен, почти девствен вик го стресна.

— Господи, Кийли! — извика той обезумял от страст, обгърна главата ѝ и я притисна към себе си, сякаш да я защити от самия себе си. — Скъпа, нараних ли те?

— Не, не — изплака тя. — Моля те, Декс! Беше прекрасно... Моля те, Декс...

Магията ги завъртя и понесе. Ръцете ѝ се отдръпнаха от гърба му и се сплетоха с неговите. От двете страни над главата ѝ на възглавницата потръпваха по две сключени ръце. Бедра галеха бедра. Коремите им се докосваха в ритмичен танц. Устните им се разтапяха едни в други. Душите им ликуваха. Уханията на телата им се смесиха в едно.

Разтреперани и уморени, те останаха да лежат напълно неподвижно, главата му беше до нейната. Изминаха дълги минути, докато те се наслаждаваха на интимността на влажните си тела. Гласът му сякаш идваше от много далеч, макар че тя усещаше движението на устните му до ухото си.

— Това е, за което съм живял досега, Кийли. Заради този миг. Това е, за което съм роден. Да бъда с теб. Разбираш ли?

Тя можа само да размърда глава. Разбираше, защото се чувстваше по същия начин, само че беше прекалено разтърсена от чудото, за да говори.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Колко време съм спал? — попита Декс, щом отвори очи.

— Половин час или малко повече. Не знам. Няма значение — пръстите ѝ погалиха скулите му, аристократичния нос, слабите бузи и посребрените слепоочия.

Той легна с лице към нея и сложи ръка на гърба ѝ, за да я привлече по-близо.

— Как можах да заспя?

— Мисля, че беше изтощен — отвърна тя палаво и прехвърли едната си ръка през рамото му.

Той потупа игриво бедрото ѝ.

— А ти не беше ли?

— О, да, бях — засмя се тя. — Но не можех да заспя — един любопитен пръст се плъзна по устните му и се почуди как е възможно да са едновременно толкова стегнати и така нежни, когато целуват тялото ѝ.

Той хвана ръката ѝ и прошепна над дланта:

— Защо?

— Защото това никога преди не ми се е случвало — каза тя тихо, като наблюдаваше реакцията му. — Поне никога по този начин.

Очите му проблеснаха щастливо и гордо.

— Наистина ли?

— Наистина — не беше редно да прави сравнения. Тя беше казала на Декс всичко, което трябваше да знае за Марк.

— Доволен съм. Нямахте да бъда честен, ако не си го призная.

Чувствата ѝ бяха прекалено силни, за да продължава темата. Ето защо поде по-неутрален разговор.

— Тук ли те раниха във войната? — попита тя и проследи с пръст белега под плешката.

— Да. За щастие парчето шрапнел бе загубило по-голяма част от скоростта си, преди да ме удари — тя целуна мястото. — Грозен е,

защото минаха няколко дни, докато стигна до лекар. Раната вече се беше инфектирала. Наложих да изрежат доста месо.

— Моля те, не ми казвай — тя го целуна по брадичката. — А този под окото?

— Братовчед ми и аз се сбихме, когато бях на около тринадесет — той видя разочарованието ѝ и се засмя. — Съжалявам, че не е по-драматично.

— Как е посмял да те удари — съблазнителната нотка в гласа ѝ прикова вниманието му и той я гледаше учудено и стреснато, когато тя се наведе над него. Косата падна около лицето ѝ. Светлината на лампата хвърляше меки сенки върху формите на тялото ѝ. Почти срамежливо тя се наведе и го целуна.

Дланта му обви тила ѝ, за да я задържи. Но я остави тя да води играта. Отдръпна се малко и целуна белега под окото му, а после трапчинката до устата. Устните ѝ се залепиха за врата му в дълга, чувствена, влажна целувка, която продължи до гърдите му. Пръстите му се заплетоха в косата ѝ и той инстинктивно ги сви. Другата му ръка почиваше на бедрото ѝ и след леко подканящо движение, тя прехвърли другото си бедро върху неговите.

— Кийли, чудесна си — промълви той, докато устните ѝ опитваха вкуса на кожата му. Думите му едва се чуваха.

Това я накара да се чувства доволна и щастлива, че и тя може да му достави удоволствие. Проправи път с целувки по стомаха му, като се наслаждаваше на неравномерното му дишане и едва прошепнатите слова.

Устните ѝ проследяваха очертанията на мускулите му, когато усети коляното му да приковава нейното бедро към неговото. Тя се поколеба за момент преди да го целуне отново.

— О, Господи... — той я повдигна и я сложи под себе си.

Притисна я към матрака с целувката си — дълбока, упойваща целувка, която включваше не само устни, но и тела. Когато езикът му потъна по-дълбоко в устата ѝ, това беше символ и на едно друго проникване.

Той повдигна глава и я погледна.

— Най-красивата гледка, която някога съм виждал, е твоето лице в този момент, когато разбра какво е да си задоволена жена. Заблести отново за мен, Кийли.

Думите, които той прошепна, я изпълниха с любов, защото знаеше, че нейното удовлетворение е част от неговото. Ръцете му я докосваха като с кадифена ръкавица. Устните, които обгръщаха гърдите ѝ, бяха първо алчни, после успокояващи и много скоро я накараха да изпита онова, което той толкова желаше да види, изписано на лицето ѝ.

Желанието в нея нарастваше успоредно с неговото, докато в един миг и двамата сякаш полетяха.

Призори напуснаха хотела. Домакинята им, която явно бе и управител, искрено се натъжи. Наложил се Декс няколко пъти да я увери, че стаята е била чудесна, но други задължения им пречат да останат по-дълго. Тя изглеждаше направо съкрушена зад малкото си бюро.

Париж едва се беше пробудил. Нощният дъжд бе измил улиците. Търговци и продавачи отваряха магазините и се подготвяха за трудовия ден. Аромат на прясно кафе и кроасани изпълваше въздуха.

Спряха пред едно кафене на тротоара, което още не беше отворено и попитаха собственика дали не би направил изключение за тях. Той измърмори нещо под нос, но тъй като беше парижанин по сърце, а и имаше слабост към влюбените, се предаде и им връчи плик с кроасани и по една пластмасова чаша димящо кафе.

Избягваха да говорят за това, че трябва да се върнат в „Крийон“, но просто знаеха, че трябва. Декс шепнеше в ухото на Кийли нещо, от които тя се изчервяваше, а накрая заяви, че се държи като истински сатир.

— Ти наистина ме люби добре — отбеляза той.

— Сериозно ли говориш?

— Дори чудесно.

Тя сведе поглед към наполовина изядения кроасан.

— Нямахте да го понеса, ако си мислеше, че съм нахална или груба...

— Господи, не — той събра остатъка от закуската им и го хвърли в едно кошче за боклук. Върна се при нея и я погали по бузата. — Ти си съвършена жена, Кийли, и аз обичам всички части от тялото ти, които те правят жена. Обичам още и твоя финес и деликатност,

държането ти и сдържаността ти. Обожавам още и това, че ги захвърли като излишна дреха, преди да ми се отдадеш. Но никога и след милион години не би могла да бъдеш груба. Дори не си и помисляй подобно нещо.

— Декс — обади се тя нежно, сълзи изпълваха очите ѝ.

— Не издържам вече — промърмори Декс нетърпеливо и повика такси.

— Какво?

— Искам да те целуна веднага.

— Никой не ни гледа — предизвика го тя.

— Ще започнат, ако те целуна така както искам — предупреди я той и спря едно такси.

Почти я избута на задната седалка на колата и нареди на шофьора накъде да кара.

— Предупредих го да мине по дългия път — каза той на Кийли, преди да се нахвърли върху нея с отчаянието на умиращ, който търси спасение.

Целуна я властно, гладно, силно, сякаш искаше да я бележи със знака си за собственост. Тя знаеше, че по един мил начин той убеждаваше себе си, че дори и да не бяха на сигурно място, тя все още му принадлежеше.

Когато успя да откъсне устни от неговите, опря ръце на гърдите му.

— Декс, шофьорът.

— Нека си намери свое момиче — изръмжа той.

Тя се засмя, като се бореше с него и така го възбуждаше още повече. Преди да разбере какво прави, ръцете му бяха под палтото ѝ.

— Декс! Осъзнаваш ли какво правиш?

— Ъхъ — той погали с ръце гърдите ѝ под меката рокля. Беше я убедил да не носи сутиен тази сутрин. Докосването му пробуди множество усещания в тялото ѝ и тя се притисна към него.

Пламенните им целувки и убедителното докосване на ръцете му я изтощиха напълно. Загуби представа за времето и когато чу шофьорът на таксито да подхвърля нещо през рамо, побутна Декс.

— Човекът каза нещо.

Той въздъхна, отдръпна се и се зае да оправи дрехите си.

— „Крийон“ е в следващата пресечка.

Декс плати на шофьора и ѝ помогна да излезе, като я хвана за ръка. Тя се облегна на него засмяна и ръцете му я обгърнаха за малко, преди да се насочат към хотела.

В този миг Кийли замръзна.

Насреща им, притиснати един в друг, идваха съпрузите Олуей. На лицата им бе изписано безмерно щастие, което при вида на Кийли и Декс, вплетени в прегръдка, напомняща тяхната, за части от секундата премина в изненада и стъписване.

Няколко дълги мига двойките се изучаваха мълчаливи и смаяни. Семейство Олуей бяха се измъкнали от хотела, за да закусят сами тихо и спокойно, далеч от репортерите и любопитните. Интервютата щяха да започнат в десет. Надяваха се да останат насаме за два часа преди изтощителния ден.

Кийли не беше просто шокирана. Тя беше като нападната. Пронизващо чувство на вина обзе сърцето ѝ и следвайки милионите капиляри, които стигаха до всички части на тялото ѝ, вината се пропи в нея, докато не я изпълни докрай.

Предала бе приятелите си. Те бяха останали верни един на друг, на брачните си клетви и на убеждението, че партньорът им в живота е жив, ако не за друго, то поне за да се видят отново.

Измени на съпруга си, като преспа с друг мъж. Сексуалното предателство беше само част от вината ѝ. Тя се бе отдала на Декс изцяло, свободно и диво. Не запази нищо от себе си за Марк, ако се върнеше един ден. Даде всичко на Декс и не остави нищо, което да даде на другия.

Измени на себе си, като мислеше, че може да отхвърли всички морални норми, които пазеше в сърцето си в името на любовта. Обичта ѝ към Декс не оправдаваше предателството към Марк. Любов, изградена на предателство и измама, никога нямаше да бъде благословена. Тя знаеше това и до миналата нощ бе отстоявала този принцип. Но сега на дневна светлина при вида на двамата, които бяха преживели нечувани трудности, за да се съберат отново, тя разбра, че се е заблуждавала. Любовта никога не се получава даром. Винаги се плаща някаква цена.

— Тъкмо отивахме да закусим — обади се пръв Бил Олуей, като наруши неловката тишина.

— Защо не дойдете с нас? — попита Бети благосклонно, но гласът ѝ изневери, преди да довърши. В очите ѝ нямаше проклятие, но Кийли се чувстваше така, сякаш на гърдите ѝ беше изписана алената буква. Доказателствата не можеха да бъдат по-ясни. Двамата с Декс излязоха от едно такси на зазоряване с омачкани дрехи и зачервени лица. Какво можеха да си помислят за тях. Реши, че ако не умре от вина, то ще умре от срам.

— Не, благодаря ви — Кийли отговори на Бети вместо двамата.

Декс стоеше мълчаливо и се взираше в нея.

— Е, тогава ние ще тръгваме — каза Бил. — Бети? — той хвана жена си за ръка и почти я повлече нататък. Тя се взираше в Кийли и Декс, сякаш все още не можеше да повярва на очите си.

— Погледни ме — изсъска Декс, щом семейство Олуей се скриха от погледа им.

— Не — обърна му тя гръб.

Той буквално издърпа ръката ѝ от джоба, когато я обърна към себе си.

— Погледни ме — заповяда ѝ той.

Тя вдигна глава и се взря в него с гняв. Сърцето му се сви, при вида на суровото затворено изражение на лицето ѝ.

— Знам какво си мислиш, Кийли — гласът му беше строг и напрегнат.

— Не можеш и да се досетиш какво си мисля.

— Напротив. Изпълнена си с вина за онова, което се случи миналата нощ — той я хвана за раменете. — И то когато видя Бети и Бил. Те са красива, щастлива двойка, Кийли. Страшно се радвам за тях. Но онова, което им се случи, няма нищо общо с теб и Марк.

— Напротив — отвърна тя упорито. — Бети остана вярна. А аз — не.

— Вярна на кого? На мъж, когото едва си спомняш? На мъж, когото може би повече никога няма да видиш? — той мразеше жестокостта в думите си, но не можеше да си позволи излишна деликатност.

— До вчера Бети не знаеше дали съпругът ѝ е жив. Сега той отново е с нея. Нещо подобно може да се случи и Марк да се прибере, като ще се надява жена му да го очаква.

Декс се огледа нетърпеливо, сякаш не можеше да я слуша повече. Безсилието струеше от всяка фибра на тялото му. Най-накрая той я погледна.

— Това е много малка, нищожна възможност. Случилото се между нас е сигурно — той смекчи тона си, очите му се изпълниха с топлина. — Обичам те, Кийли. Обичам те!

Тя притисна длан до устните си. Затвори очи и поклати глава.

— Не — изстена тя тихо. — Не го казвай сега! Не сега!

— Ще го казвам, докато знам, че ме чуваш. Обичам те!

С всички сили Кийли се мъчеше да се изскубне и накрая успя.

— Не! Не е редно, Декс. Никога не е било. Не виждаш ли? Все още не съм свободна да те обичам. Никога няма да мога да те обичам свободно, докато не знам, че Марк е мъртъв.

Тя отстъпи назад, като се страхуваше, че той може да я последва и да я прегърне и тя отново ще бъде обречена.

— Не е възможно. Остави ме... Моля те.

Тя се обърна и побягна, като почти събори някакъв мъж, който стоеше на вратата на хотела. Едва след като стигна стаята си и се свлече на леглото, обляна в сълзи, тя се изправи бързо и задъхано и ужасено пое въздух.

Мъжът пред входа на хотела се бе оказал Ал Ван Дорф.

Декс забърза надолу по улицата, сърцето му биеше до пръсване. Изобщо не забелязваше хората, които се блъскаха в него. Имаше чувството, че всеки миг ще полети.

Като си помислеше само, че тази сутрин беше в дълбините на отчаянието, докато наблюдаваше с празно сърце как Кийли си отива от него. Едва не смаза Ван Дорф, когато той мръснишки попита дали влизат или излизат.

Беше го подминал и бе влетял в стаята си, готов да се бие с всеки, дръзнал да изпита гнева му. Не си спомняше някога да се е чувствал по-безпомощен и ядосан.

В продължение на часове той крачи из стаята си и с всеки изминал час раздражението му нарастваше. Поглеждайки обективно нещата, разбираше, че няма лесен отговор или просто решение на обърканото положение, в което изпаднаха. Проблемът им не можеше

да бъде решен чрез внимателно обмисляне. Можеше да се реши само като се сравни едно силно чувство с друго също толкова силно. Това беше решение, зависещо единствено от съвестта на Кийли. Господи, как се боеше от решението ѝ.

Конгресмен Паркър се обади в стаята му и той едва не изкърти телефона от стената в бързината да вдигне слушалката, надявайки се, че в сърцето на Кийли е настъпила промяна.

— Да — излая той.

Смущение и разочарование се бореха и спечели разочарованието.

— Моля за извинение, какво мога да направя за вас, конгресмен?

— Радвам се, че предложи услугите си, защото искам да те помоля нещо. Очакват да присъствам на интервюта днес, в случай, че възникне някой юридически или финансов проблем от компетентността на Конгреса. Очакват да посетя онези войници в болницата като официален представител. Съмнявам се, че президентът би възразил, ако помоля някой от другите конгресмени да ме замести. Ще имаш ли нещо против?

Декс прокара ръка през косата си. Можеше ли да има откаже. Никак не го блазнеше възможността да прекара още един ден в претъпканата стая, пълна с фотографии и репортери. Ако останеше тук, пък щеше да мисли само за Кийли, а това не водеше до нищо.

— Дайте ми само малко време да се оправя. Каква информация ще ми трябва?

— Снощи едно от онези момчета почина, Декс. Просто не можа да издържи.

— По дяволите!

— Ще ти изпратя сведения за всички останали. Когато си готов, обади се в офиса да ти изпратят кола. Няма защо да бързаш. Освен ако не държиш да хванеш самолета, който заминава довечера.

— Какъв самолет?

— Някои помолиха да си заминат час по-скоро и президентът се съгласи. Затова част от групата тръгва довечера, както и всеки от делегацията, който желае.

— Кога отлита самолетът?

— В девет. От летище „Дьо Гол“. Ще ти изпратя данните за войниците.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря, Декс. Поздрави онези момчета от мен.

Така Декс се озова в болницата. Господи, какво щеше да стане, ако не беше отишъл? Ами ако полковник Джийн Кокс беше заспал? Какво щеше да стане, ако той не беше имал късмет и беше починал през нощта?

Тръпки пробягаха по гърба му, дори в този момент, когато се бе изпотил от бързане. Вятърът на летището замяташе полите на палтото му около глезените. Първата врата се отвори пред него. Далеч напред виждаше вратата на залата, където се чакаше за полетите на американските самолети. Вътре имаше много хора. Значи самолетът все още не беше излетял. Благодарни на Бога, че както винаги правителствените чиновници закъсняват.

Направи се, че не забелязва любопитните погледи, насочени към него. Конгресмен Паркър му махна за поздрав, но Декс само кимна леко и трескаво огледа лицата на присъстващите, докато не видя жената, която седеше самичка в далечния край на залата, впила поглед през стъклото в тъмната нощ, където само сините светлини за излитане нарушаваха мрака. Декс пусна чантата си на пътеката и си запробива път до нея. Тя видя образа му в стъклото. Сърцето му се сви от мъка при вида на безнадеждността и отчаянието, които се излъчваха от нея.

— Трябва да говоря с теб — каза той бързо.

— Не — Гласеше лаконичният ѝ отговор — Казахме си всичко.

Той коленичи до стола ѝ и заговори нежно.

— Ако искаш целият свят да чуе това, което ще ти кажа, добре. Но мисля, че и ти би предпочела да го чуеш първо сама. Как да бъде тогава?

Кийли извърна най-сетне лице към него и той срещна горящия ѝ поглед. Видя как войнствеността ѝ се разколеба, после изчезна.

— Е, добре — каза тя и се изправи в очакване той да я поведе.

Той ѝ кимна само да го последва. Тя послушно се подчини. Повечето хора в залата бяха прекалено уморени или апатични, за да забележат тяхното излизане. Когато преминаха в общия салон на летището, Декс се огледа и видя в един ъгъл стъклена стена, зад която бяха наредени телефонни автомати. Той я хвана за лакътя и я поведе натам.

Щом стигнаха зад стъклената стена, Кийли се извърна към него.

— Какво искаш?

Той бързо ѝ прости студеното високомерие, с което го посрещаше. Прости ѝ го, защото знаеше, че само след няколко минути чувствата ѝ щяха да бъдат съвсем различни. По-добре да се разделят с най-лошото и да продължат нататък.

— Кийли — започна той нежно — Марк е мъртъв. Мъртъв е от деня, в който хеликоптерът му е бил свален преди почти дванадесет години.

Нямаше прояви на емоционалното вълнение, което би трябвало да изпита. Нямаше сълзи, нито шумно поет въздух, нито истерия, нито доволство, нито тъга, нищо! Само стоическа маска и непроницаеми зелени очи, които не издаваха нищо.

— Чу ли ме, Кийли? — попита той накрая.

Тя кимна, преди да заговори.

— Д-да — тя преглътна и се изкашля. — Откъде... откъде знаеш?

Той ѝ разказа как е отишъл в болницата на мястото на конгресмен Паркър.

— След официалната част четиримата безследно изчезнали и аз си поговорихме като ветерани. Просто от любопитство разпитах всеки от тях за обстоятелствата, при които е изчезнал. Един от тях, ефрейтор на име Джийн Кокс, спомена датата на разбиване на хеликоптера. Кийли, това беше същата дата, на която е бил свален и хеликоптерът на Марк. Попитах Кокс какво се е случило и той каза, че хеликоптерът бил ударен и вече горял, когато паднал на земята. Двамата с пилота успели да се измъкнат от него, преди да експлодира. Пропълзели в джунглата, която според него гъмжала от виетнамци. И двата крака на пилота били счупени и вероятно имал вътрешни наранявания. Починал около час след като се разбили. Кокс го покрил с клони, като се надявал, че войниците няма да открият тялото му и да... Е, че няма да го открият. Ала на следващия ден самият Кокс попаднал в плен — той хвана ръцете ѝ и ги стисна силно между своите. — Кийли, името на пилота на хеликоптера е било Марк Уилямс. Висок и рус, с южняшки акцент.

Той очакваше тя да се свлече по стената или може би да се облегне на него за подкрепа, докато схване чутото. Беше изпитал желание да я прегърне, не като любовник, а като приятел, докато тя е в състояние да разсъждава спокойно за бъдещето. Очакваше сълзи може

би за загубения живот на един млад мъж, може би дори ядни слова против войната, в която е бил пожертван.

Но изобщо не бе подозирал, че реакцията ѝ ще бъде това, което последва.

Тя изскубна ръце от неговите с очевидна погнуса. Единственият звук, който издаде, беше смях, груб и без капка веселие.

— Как можа, Декс? — попита тя, от думите ѝ се процеждаше омраза. — Чия съвест се опитваш да спасиш — моята или твоята?

Той се взираше в нея с безмълвно учудване.

— Как...

Отново прозвуча този ужасен смях.

— Не се и съмнявам, че ефрейтор Кокс ти е разказал своята история. Но ми се струва, че е малко прекалено името на пилота да е било Уилямс и да е говорел с южняшки акцент. Мислиш ли, че съм толкова наивна, че да ти повярвам?

Челюстта му, която беше увиснала от учудване, сега се затвори силно, докато той се опитваше да овладее надигналия се гняв. От благоприличие той успя да го задържи вътре в себе си.

— Казвам ти истината, по дяволите — процеди отчетливо. — Защо бих те излъгал за нещо толкова важно?

— Защото тази сутрин ти казах, че не мога да ти принадлежа, че не можем да живеем заедно, докато не разбере каква е съдбата на Марк. Мисля, че удобно си вмъкнал името му в историята, която ти е разказал този войник. Така се е получила чудесна правдоподобна версия, нали? — тя отметна назад косата си. — Имаш репутацията на човек, който получава онова, което иска, конгресмен Девъро, чрез честна или нечестна игра. Мисля, че току-що лично се уверих в това.

Гордите му предци можеха да понесат всичко друго, но не и петно върху името на рода. А Декс бе достоен техен потомък.

Той се изправи и погледна надолу към нея с яростен поглед.

— Добре, Кийли. Вярвай на каквото искаш. Пожертвай и живота си. Пази любовта си като проклет скъперник. Мисля, че ти всъщност живееш от самоналоженото си мъченичество. Отделя те, нали, от останалите нас, безсърдечните зверове? Но нека те предупредя, че човешката раса намира светците за необикновено отегчителни.

Тя се обърна и се отправи към залата за техния полет. Макар че сърцето му се разпадаше къс по къс, гордостта не му позволяваше да я

извика. Как можа да допусне, че той е способен на подобна унижителна подлост, след снощната вечер? Снощната вечер... Той покри лицето си с ръце и се опита да изтрие спомените за споделената радост и екстаз. Беше невъзможно тя да си мисли...

— Момичето ти май те изостави?

Провлеченият глас на Ал Ван Дорф мигом върна Декс в реалността. Той отпусна ръце и обърна глава, за да срещне самодоволната му усмивка, която толкова го дразнеше.

Ван Дорф се беше облегал спокойно на прозрачната стена. Подигравателното му нахалство беше последната капка за състоянието на Декс.

Той се обърна към репортера и навиците от военноморския флот взеха превес. Преди мъжът да осъзнае какво ще му се случи, той беше вдигнат, дръпнат дълбоко в сенките и закован на стената. И двете му ръце бяха стиснати на гърба от железен юмрук. Коляното на Декс беше забито в слабините му и това го караше да хленчи високо и пронизително. Твърда силна ръка беше затиснала като лост гърлото му.

— Отваряш умната си уста прекалено често, Ван Дорф.

— Видях...

— Нищо не си видял. Нищо не си чул. А и нищо не можеш да докажеш. Ако още веднъж отправиш някой от злобните си намеци към мен, ще те осъдя за толкова много пари, че дори и да загубя, репутацията ти на уважаван журналист ще бъде толкова разклатена, че нито новинарските екипи, нито второстепенните вестници, ще те потърсят. И не само това, просто ще те пребия. Ясен ли съм?

За да няма никакво съмнение в думите му, той заби коляното си още по-високо и мъжът изквича, с което потвърди убеждението на Декс, че е най-обикновен страхливец.

— Попитах, разбра ли ме?

Мъжът закима енергично с глава, доколкото му позволяваше хватката на Декс. Очите на дявола, които сезираха в него, заплашваха, че конгресменът може да промени решението си и да го убие. С голямо облекчение усети как ръцете на Декс постепенно се отпускат.

— Това, което казах, важи в същата степен и за госпожа Уилямс. Ако прочета и един намек с твоя подпис по неин адрес, ще те убия.

После с презрително движение обърна гръб на Ван Дорф, който все още се бореше за въздух. Върна се в чакалнята, намери чантата си и застана до стената в очакване на дългия полет обратно за родината.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Луната блестеше откъм десния борд на самолета. Кийли се взираше през прозореца от лявата ѝ страна и до нея стигаше само сребристо сияние. Звездите изглеждаха много далечни. Облаците ниско долу се стелеха като плътно, почти непроницаемо одеяло.

— Спиш ли? — въпросът я измъкна от унеса ѝ и тя видя Бети Олуей да се надвесва над празната седалка в съседство. Щом разбра, че Кийли за нищо на света няма да проговори, репортерът, който се настани до нея в началото на полета, се премести на друго място. Тя седеше сама.

— Не — отвърна тя.

— Може ли да седна при теб за малко?

Кийли кимна и вдигна шлифера си, който беше оставила на съседната седалка, за да не я безпокои никой.

— Какво прави Бил? Спи ли?

— Да — отговори Бети. — Безпокои се, защото се уморява много лесно. Известно време ще трябва да го наглеждам, за да не се залови с хилядите неща, за които мечтае. Сигурна съм, че собственото му, а и военното му възпитание ще го тласкат да навакса само за няколко седмици пропуснатото през тези петнадесет години. Ще се боря и с двете, за да не се случи подобно нещо.

Кийли ѝ отговори с топла усмивка.

— Мисля, че не бива да прекаляваш с грижите.

Те потънаха за малко в неловко мълчание. Кийли не можеше да забрави изненадата, изкривила лицето на Бети, когато ги видя с Декс да излизат от таксито рано сутринта. Странно бе, че тази жена все още ѝ говореше. След всички трудности, които бяха преживели заедно, тя не искаше да загуби приятелството и...

— Кийли — започна Бети колебливо, — не искам да се намесвам там, където няма нужда или съм нежелана, но изглеждаш така, сякаш се налага да поговориш с някого. Права ли съм?

Кийли облегна глава на възглавницата на седалката и затвори очи за момент, преди да отговори.

— Вероятно съм преуморена. Последните три дни ми се сториха цяла вечност и съм на края на силите си. Никога не съм понасяла лесно умората — тя се опита да се усмихне, но нещо не се получи.

— Не, Кийли. Става дума за друго. И мисля, че има много общо с Декс Девъро — Бети се наклони напред и улови ръката на младата си приятелка. — Влюбена ли си в него?

Изкушаваше се да излъже, да отрече яростно. Но какво щеше да постигне? Бети ги бе виждала заедно толкова пъти. Трябва да бе събрала парченцата и бе получила цялостната картина. Чула бе подвеждащите, провокационни въпроси на Ван Дорф.

— Да, влюбена съм.

— Така си и помислих. А може ли да попитам откога?

— От нощта, когато пристигнах във Вашингтон за заседанието на подкомисията. Срегнах го в самолета. Тогава не знаех, че е включен в състава на комисията, а и той не знаеше, че Кийли Престън и госпожа Марк Уилямс са един и същ човек.

— Разбирам.

— Едва ли разбираш. Аз... ние... никога не сме искали да се случи. И двамата се борихме. Особено аз. Но...

— Любовта не се нуждае от оправдания, Кийли — Бети стискаше ръката ѝ и разсеяно я поглаждаше. — Известно ли му е за чувствата ти към него?

— Не знам. Вероятно... Но имахме някой разногласия. Направи нещо... — тя потърка челото си с другата си ръка. — Няма значение. Връзката между нас е невъзможна по много причини.

— Защото... — опита се да помогне Бети.

Кийли я погледна изненадано.

— Защото аз все още съм омъжена и не знам дали съпругът ми е жив или мъртъв. Твоето положение се промени, Бети, но не и моето, не си забравила, нали? — в същия миг съжали за саркастичния си тон. — Извини ме. Моля те! Не знам какво говоря.

— Не се извинявай, Кийли. Струва ми се, че разбирам какво преживяваш. Може би трябва да помислиш и да поискаш Марк да бъде обявен за мъртъв и да се омъжиш за твоя конгресмен — ако Бети бе казала, че ще скочи от самолета, Кийли нямаше да е толкова шокирана.

След всичките тези години, през които тя се бе борила за безследно изчезналите, след клетвите, че никога няма да се откажат и да престанат да се надяват, че мъжете им ще се върнат, тя не можеше да повярва, че е чула правилно Бети.

— Не го мислиш.

— Напротив, мисля го — каза Бети твърдо.

— Но...

— Нека ти призная нещо. През изминалите години, в известен смисъл се възползвах от теб. Не, не ме прекъсвай — каза тя, усетила протеста на Кийли. — Ти помогна страшно много на нашата кауза. Беше идеалният представител за нас. Умна си, красива, имаш успех. Придаде достойнство на групата и ние го приехме. С теб като наш говорител не приличахме вече на група истерични жени. След последното ни пътуване до Вашингтон се засрамах от себе си, че те окуражавах, макар и леко и без злоба, да пропиляваш младостта и жизнеността си по любов към паметта на Марк. Дори си спомням, че те предупредих да не излагаш на опасност репутацията си с мъж като Декс.

— Никога не съм правила нещо, което не съм искала, Бети. Изпитвах и все още изпитвам също толкова силни чувства, както преди.

— Но сега имаш друга достатъчно важна кауза, за която да се бориш. Ако обичаш този мъж, а аз мисля, че ти наистина го обичаш, в противен случай нямаше да изпитваш толкова голяма вина, ти трябва да си с него, Кийли. Ако правилно съм разбрала неговото поведение, мисля, че чувствата ви са взаимни. Той има нужда от теб. Жив е и е тук от плът и кръв. Марк не е тук и може би никога няма да бъде.

Кийли погледна ядосано приятелката си.

— Как можеш да кажеш подобно нещо? Преди по-малко от седмица ти нямаше ни най-малка представа дали Бил ще се прибере. Ти го чака всичките тези години и му беше върна — за нейно разочарование по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Да, но аз имах да мисля и за три деца. Освен това имах и десет прекрасни години с Бил, които не се забравят толкова лесно, както няколко седмици. Не мога да ти кажа какво да правиш, Кийли. Знам само, че ако искаш да бъдеш с Декс, трябва да бъдеш с него. Не жертвай твоето и неговото щастие завинаги.

Кийли клатеше глава, без да усеща сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Късно е, Бети. Не съм съгласна, че трябва да оставя каузата, за която се борих толкова дълго. Не мога просто да напусна ИКСБИ. Другите все още разчитат на мен. Особено сега, след като тези няколко души се върнаха, имаме нова надежда, може би ще се появят канали за разузнаване, за които не сме и подозирали. Но що се отнася до другото, Декс и аз бяхме обречени от самото начало. Дори и да е имало искрица любов между нас, тя вече е угаснала.

Кийли погледна Бети и по-възрастната жена си помисли, че никога не е виждала толкова гола тъга и разочарование на лицето на един млад човек.

— Ще преживея тази депресия, щом се прибера в Ню Орлиънс и се върна на работа.

Кийли не подозираше колко трудно ще се окаже това. Когато пристигна вкъщи, изключи телефона и звънеца и спа почти двадесет и четири часа. Когато най-накрая се събуди, откри, че седмицата на карнавала е в разгара си. Да се намери място за паркиране беше немислимо. Чакането за маса в ресторант отнемаше часове. Всяко минаване по тротоара бе свързано със заобикаляне на групи маскирани и гуляйджии, които бяха обикновено пияни и шумни. В сегашното ѝ състояние и дума не можеше да става за празненство.

Тя се обади на продуцента на предаването и помоли за няколко дни отпуска, докато се възстанови. След като получи мърморещото му съгласие, натовари колата и отиде до Мисисипи да посети родителите си.

Те се опитваха да ѝ влязат положението и гледаха да не вдигат шум. Тя се хранеше добре, спеше доколкото ѝ позволяваха сънищата и се разхождаше дълго сама по брега на залива. Посети за малко старческия дом, където живееше госпожа Уилямс, лишена от всякакви сили, и се върна оттам с чувството, че вече нищо никога няма да бъде както трябва в този свят.

Когато се върна на работа, всички се държаха с нея с видимо внимание. Чувстваше се като нервно болен пациент, който току-що е бил пуснат на свобода. Мразеше покровителствения тон, който всички

използваха в разговорите си с нея, съжалителните погледи и фалшивата веселост.

Никол, която не понасяше никакви депресии, странеше от Кийли. Обади ѝ се няколко пъти по телефона. Не говореше за Декс Девъро. Веднъж спомена, че чела за бързо нарастващата му популярност заради действията му, свързани с безследно изчезналите. Кийли не направи никакъв коментар, Никол схвана намека и отмина темата. От пръв поглед бе ясно, че Кийли се крепи само на дебелината на черупката, с която се бе обърнала. Никол, както и всички останали, не искаше да е тази, която ще пропука тази черупка.

След три седмици най-неочаквано Никол се самопокани на вечеря.

— Не е за вярване, но имам свободна съботна вечер без среща. Идвам на вечеря. Направи спагети касерол с много от онова великолепно мазно сирене.

Кийли се засмя.

— Ако има нещо, което мразя, то това е скромен гост. Какво друго искаш?

— Онова покрито с шоколад нещо с крем и счукани ядки.

— Друго? — попита Кийли сухо.

— Купища франзели.

— И още?

— Нищо друго — отвърна Никол насмешливо. — Виното е от мен.

И наистина, в седем вечерта същата вечер Кийли по джинси и фланелка отвори вратата на Никол, която също бе облечена спортно и носеше по бутилка вино под всяка мишница.

— Това ще бъде пиршество. Ще ям до забрава. Когато човек няма среща в събота вечер, му остава единствената утеха да прекъсне диетата. Освен това вчера ми се гадеше и не можах да задържа нищо в корема си през целия ден. Заслужавам едно добро ядене.

— Нищо сериозно или заразно, надявам се — каза Кийли, като поведе Никол към кухнята.

— Не мисля. Вероятно някой от онези вируси едnodневки.

— Е, за всеки случай не дишай в моята чиния.

— Само да я приготвя и... — тя спря, защото чу звънеца. — По дяволите! Кой може да бъде? Изглеждам ужасно и не искам никой да

ме вижда.

— Не знам кой може да бъде — каза Кийли. — Не съм канила никой друг.

— Е, ще се отърва от него, който и да е. Не смятам даделя с никого тази благоуханна храна.

Никол прелетя през вратата, а Кийли се зае с връщането на спагетите. Не се обърна, докато не чу Никол да я вика с необичайно тих глас.

— Кийли, тук един мъж, военен, иска да те види — сините ѝ очи бяха широко отворени.

Никол кимна.

Кийли мина покрай нея и пътьом избърса ръцете си в една кърпа за чинии. Войникът неспокойно въртеше шапката си в ръце. Беше блед, слаб и имаше жълтеникавата кожа на човек, който е бил болен наскоро. Ръцете и краката му изглеждаха прекалено големи за слабото тяло. Ушите му стърчаха малко неестествено под войнишката му прическа. Беше на около тридесет години, макар че бръчките от двете страни на устата му чувствително го състаряваха.

— Аз съм Кийли Престън Уилямс — каза тя. — Искате ли да ме видите?

— Да, госпожо Уилямс. Казвам се лейтенант Джийн Кокс.

Името ѝ подейства като удар между очите и тя залитна една-две крачки назад, преди да се хване за облегалката на близкия стол. Ушите ѝ бучаха толкова силно, че тя почти не чу как Никол си поема дъх загрижено. Тя отказа помощта ѝ и се опита да се съвземе.

— Няма ли да седнете? — попита сподавено Кийли.

Войникът очевидно се смути от нейната реакция. Лицето и бе бяло като тебешир, а устните ѝ станаха сини. Той седна, като се боеше, че ако не се съгласи да изпълни молбата ѝ, тя може съвсем да рухне. Кийли се свлече на един от столовете и се наведе напред.

— Защо искате да ме видите?

Той погледна бегло към Никол, сякаш търсеше съвет как да говори с тази объркана жена. Никол му кимна и той отново обърна очи към бледото лице на Кийли.

— Ами... знам за вас още от Париж. Бях от хората, които останаха в болницата, но ни информираха какво става. Мисля, че свещеникът ни разказа за ИКСБИ и всичко останало — той сведе

поглед към ръцете си, които все така въртяха шапката. — Всичко стана толкова бързо, че се обърках кой какво ми е казал.

— Съжалявам — каза Кийли нежно. — Не искам да ви притеснявам. Успокойте се и ми кажете защо сте тук.

— Ами, както споменах, знаех за вашата работа в ИКСБИ и че сте в Париж. Извинете ме, госпожо Уилямс, но конгресмен Девъро не ви ли предаде какво му казах в болницата? Бях сигурен, че след като си тръгна през този ден, в който му обясних, че са ме свалили именно с вашия съпруг, той веднага ще дойде при вас.

Кийли се направи, че не чува тихият вопъл на Никол. Тя кимна.

— Да, каза ми, но...

— Срегнах го във Вашингтон миналата седмица. Най-накрая се прибрах у дома. Пет дни по-късно от останалите. Доста съм болен — додаде той срамежливо. — Съжалявам, отново се отнесох. Та видях конгресмена във Вашингтон и го попитах как сте приели новината. Обясни ми, че вие не сте убедена, че именно вашият съпруг е карал хеликоптера. Защото аз също не съм съвсем сигурен, но днес ви донесох нещо, което може би ще изясни нещата.

Мъжът порови в джоба на ризата си и сърцето на Кийли заби лудо. Не можеше да бъде! Но беше истина. Джийн Кокс извади един медальон на тънка сребърна верижка от джоба си. Тя веднага го позна.

— Марк Уилямс, с когото ме свалиха, носеше това заедно с личния си войнишки знак. Преди да... издъхне, ме помоли да ви го върна, ако някога се измъкна. Когато ме хванаха, взеха и моя, и неговия войнишки знак, но това не ги заинтересува. Пазих го през цялото време. Не знаех дали някога ще имам възможност да ви го донеса, но го пазих. Никога не го размених за храна или нещо друго. Обещах на пилота, че няма да го продам — той отново се смути и подаде медальона на Кийли.

Пръстите ѝ едва успяха да го поемат, толкова силно трепереха. Тя погледна образа на свети Кристофър, който бе дала на Марк на сватбения им ден. Обърна го и прочете надписа, за който беше платила допълнително, за да го гравират: „Бог да те пази, съпруге“.

Имаше и дата. Сълзи изпълниха очите ѝ, докато галеше с палец потъмнялото сребро.

— Негово ли е, Кийли? — попита тихо Никол зад нея.

Тя само кимна. Гърлото ѝ беше свито.

Джийн Кокс се размърда неудобно на канапето и каза:

— Иска ми се да можех да ви кажа, че не е страдал. Краката му бяха счупени и повръщаше кръв... Но умря достойно. Въпреки състоянието, в което бяха краката му, експлодиралата машина и летящите отломки, настояваше да търсим другите момчета. Мисля, че освен нас двамата имаше още трима в хеликоптера. Наистина не мога да си спомня. Знам само, че доста се борих с него, докато го измъкна на поляната и под прикритието на джунглата. Когато... когато дойде краят, беше спокоен, нали знаете? Каза, че е по-добре така, отколкото да се върне при вас инвалид.

— Не е бил прав — каза Кийли дрезгаво.

— Вероятно, но мисля, че знам как се е чувствал — той отново се изкашля шумно. — Моята... Жена ми се е омъжила за друг преди три години. Дойде да ме види във Вашингтон миналата седмица. Едва я познах. А тя със сигурност не ме позна.

Кийли вдигна поглед към него.

— Съжалявам.

Той само сви рамене, стисна юмруци и ненужно се изкашля. Изправи се.

— Ами, надявам се, че вече всичко е ясно.

Тя отиде при него и без никакви задръжки го прегърна нежно.

— Благодаря ви много — прошепна в ухото му, преди да го пусне.

— Радвам се, че успях да дойда. Иска ми се да имах отговори за всички други. Виждате ли, понякога смятахме, че сме единствените двадесет и шестима останали там. Страшно е, като си мислиш, че има още сто пъти по толкова безследно изчезнали. Нямахме представа — той се обърна към вратата.

— Лейтенант Кокс, може ли да ви попитам още нещо?

— Разбира се.

— Показахте ли медальона на конгресмен Девъро?

— Да.

Кийли стисна пръсти.

Мъжът погледна към Никол, после отново към Кийли.

— Ами... каза ми, че за вас би имало по-голямо значение, ако сам ви го донеса.

Преди да си тръгне, мъжът обеща да поддържа връзка с нея. Съгласи се да сътрудничи на ИКСБИ във всяко начинание.

Когато затвори вратата след него, Кийли облегна чело на твърдото дърво. Медальонът все още беше забит в дланта ѝ и тя го стисна силно.

— Ела и седни — обади се Никол и я прегърна през раменете.

Тя се остави да я заведат до канапето и се отпусна тежко. Никол седна до нея, приглади косата ѝ и разтри гърба ѝ.

— Кийли, съжалявам за Марк, но сега вече знаеш.

— Да.

— Убедена съм, че ти е много тежко, но след няколко дни ще почувстваш огромно облекчение, сякаш си новородена. Можеш да продължиш напред — след няколко минути мълчание попита: — Кийли, Декс каза ли ти за Марк в Париж? — Кийли кимна. — И ти не му повярва? — гласът на Никол показваше недоверието ѝ, че Кийли може да е толкова глупава.

— Не! — Кийли скочи от канапето така енергично, че Никол се дръпна назад. — Не му повярвах — извика тя с болка.

— Защо? За Бога, Кийли, какво ти става?

— Не знам — изстена тя и покри лице с ръцете си. — Мислех, че ми е изиграл номер.

— Номер! Декс Девъро не играе номера.

— Знам, знам, но бях толкова объркана. Беше прекалено невероятно, прекалено голямо съвпадението, а и аз се чувствах толкова виновна...

— Виновна ли? Защо? — когато Кийли се опита да избегне погледа ѝ, Никол отиде при нея и обгърна лицето ѝ с длани. — Защо?

— Защото спях с него — извика тя и отблъсна приятелката си.

— Е и? — извика Никол в отговор.

— Е и? — повтори тя, удивена, че Никол не е разбрала още. — Защото все още бях омъжена за Марк. Не знаех, когато прекарах нощта с Декс...

— О, не! — Никол поклати глава раздражително. — Само не ми казвай, че се чувстваш виновна, че си предала един мъж, който е мъртъв от дванадесет години!

— Тогава не знаех...

— Това го чух и ми писна да го повтаряш — извика Никол. — Едва ли искаш да ми кажеш, че след като си водила живот на девственица в продължение на дванадесет години, се готвиш за друго безкрайно мъчение. Спала си с мъж, когото обичаш! Съпругът ти е мъртъв от дванадесет години. Обясни ми греха си.

— Ти не разбираш — каза Кийли нетърпеливо.

— Права си, не разбирам. Мога да простя на някой глупав, неуравновесен човек, че години наред се е държал за вината и мъката като за спасително въже. Но ти си интелигентна, жизнена, красива жена и има нещо патетично и неестествено в това, че си пропиляваш живота по този начин. Колко корони може да си сложи човек в рая? А? Е, аз се уморих от теб и от твоето самодоволно самопожертвование. Вкусвай от нещастиято си, подхранвай го, докато то те унищожи съвсем, но мен ме отпиши. Стига ми толкова.

Тя се обърна, грабна си бутилките с вино от кухнята и излезе.

Кийли се хвърли на леглото и се опита да спре виденията, да изключи звуковете, да прогони спомените, ала те отказваха да я оставят на мира. Много ѝ беше мъчно, че Никол я остави. Заспа със сълзи на очи, след като изхвърли всичката храна, която беше приготвила, в кофата за боклук. Прекара неделната сутрин в усилена работа, като прехвърли цветята на верандата си в нови саксии. Но работата свърши и тя бе обречена на часове бездействие. Отдавна не си беше лягала с такова облекчение.

Но сънят бягаше от очите ѝ. След като мислено прехвърли още веднъж спора си с Никол, тя превключи на сутринта, в която двамата с Декс се бяха събудили прегърнати.

Бяха решили, че преди да напуснат малкия хотел, ще се възползват от банята, с която домакинята им толкова се гордееше.

— Нека да те почувствам — прошепна ѝ той, докато стояха един срещу друг в тясната европейска вана.

— Никога не съм била много добра в това — каза тя за подвижното душче.

— Аз пък съм страхотен.

— Сигурно — отвърна тя напевно и се притисна към голото му тяло.

Той повдигна едната си черна вежда.

— Да не би да усещам ирония?

— Не знам какво имаш предвид? — тя премига невинно.

— Разбира се, че не знаеш — изръмжа той и я плесна игриво по рамото, преди да се наведе и да завърти крановете. — Как го искаш? По-горещ или по-студен?

— По-горещ.

— Един горещ душ — каза той и двамата бяха полети от леденостудената вода.

— Направи го нарочно — обвини го тя, когато температурата на водата най-накрая се нормализира и тя можа да си поеме дъх.

— Не, не е вярно. Заклевам се — засмя се той.

Когато и двамата бяха порядъчно мокри, те си подаваха сапуна, докато се покриха обилно със сапунена пяна и не заприличаха на снежни човеци.

— Ще ми протриеш кожата — оплака се тя, когато той обгърна с вниманието си гърдите ѝ.

— Тогава просто ще си намеря някое друго място — сапунените му пръсти бяха последвани от душчето с което той обилно изми всяка част от тялото ѝ. — Трябва да се обръсна — размишляваше той на глас, като прокара пръсти по брадичката си, докато разглеждаше изражението си в огледалото над мивката. Накрая излязоха от ваната, за да се изсушат с уханните пухкави кърпи.

— Прав си, приличаш на пират.

— Как мислиш, че хората ще приемат брадат конгресмен?

— Пусни си брада някой път и виж.

— Може и да опитам. Но сигурна ли си, че искаш да го направя? Ще стана страшно бодлив.

— О, предварително ще се разберем, че няма да се целуваме или да правим нещо друго, докато си пускаш брада. Колко време е необходимо, за да си пуснеш една хубава гъста брада? Няколко месеца?

— Ще се впечатлиш ли от моята необикновена мъжественост, ако успея да си пусна брада за няколко седмици? — той се усмихна самодоволно, един съвременен Том Сойер и неговата Бети Тачър.

— Не — рязко отвърна Кийли и побягна във ваната. Той я хвана от другата страна на вратата, завъртя я и я побутна към леглото,

докато тя не падна по гръб върху чаршафите.

— Тогава ще трябва да измисля нещо друго, с което да те впечатля.

Устните му бяха като жива електрическа жица, разсечена на две. Танцуваше разсеяно по корема ѝ, но мястото, което уцелеше, затрептяваше, наелектризирано до краен предел. Тя гореше ли гореше и устните му не само запалваха пламъка, но и изгаряха в него. Тя викаше името му отново и отново, макар че никога не беше сигурна дали го казва на глас.

Той се изправи и се отпусна върху нея. Бодливата му брадичка дразнеше кожата ѝ и я караше да потреперва. Спря на гърдите ѝ. Езикът му мързеливо галеше зърната, докато ръцете му се възхищаваха на заоблеността им. Когато той беше лице в лице с нея, тялото му беше опънато върху нейното.

— Впечатлена ли си? — попита той.

Сега Кийли зарови лице във възглавницата и извика мъчително. Щеше ли да забрави някога? Не, не. Нощта, това утро, беше най-прекрасният ден от живота ѝ. Нощта, която беше прекарала с Декс, не можеше и да се сравнява с нощите, които беше прекарвала с Марк като негова съпруга. Страстта беше потулена под прикритието и на дрехите, и на тъмнината.

Никога не бе знаела какво е да обичаш и да си обичана от мъж, докато не прекара нощта с Декс.

Вече запозната с удоволствията, които той можеше да ѝ даде, и които тя му връщаше, тялото ѝ пулсираше от желание. Жадуваше за трескавите и страстни целувки, както и за нежните. Мечтаеше да чуе още веднъж забързаното му дишане в ухото си и тихите любовни думи, които ѝ шепнеше.

— Обичам те, Кийли.

Тя видя лицето му, когато изрече тези думи. Защо, в момента, в който ги изрече, тя не се хвърли в прегръдките му и не го помоли никога повече да не я напуска?

Сега вече беше късно. Тя знаеше, че строгата твърда челюст и блестящите черни очи, с които я бе пронизал, когато го бе обвинила, че я лъже, означаваха, че каквато и любов да бе изпитвал към нея, тя я бе унищожила със съмненията си. Дори да му се обадеше и да го помолеше за прошка, той никога повече нямаше да я обича. Винаги

щеше да си спомня времето, когато тя му се подиграваше, когато той се опитваше да ѝ каже нещо, което щеше да промени хода на съдбите им. Никол беше права, оказа се истинска глупачка.

Дали да му се обади? Да обърне гръб на колебанието си и да му се обади, като го помоли за прошка? Да!

Посегна към телефона, когато ѝ хрумна друга мисъл. Той знаеше, че Джийн Кокс ѝ е донесъл медальона! Какво беше казал войникът? „За вас ще означава повече, ако ви го донеса сам.“ Декс знаеше, но не беше направил никакъв опит да се свърже с нея. Знаеше, че тя е свободна, но не беше дошъл при нея, за да се сдобрят. Тя беше свободна, но не и той.

Кандидатираше се за Сената. Видя снимката му с Маделин Робинс в неделния вестник. Маделин бе организирала пищно празненство миналата вечер в чест на завръщането му от Вашингтон.

Следователно, докато Кийли е слушала историята на Джийн Кокс, Декс е празнувал с Маделин. Докато най-добрата ѝ приятелка ѝ се е карала, готова да я изостави, той е танцувал с Маделин. Смеел се е.

Беше казал, че я обича. Може би я обичаше. Но щеше ли да бъде правилно да се появи в живота му точно сега? Какво щеше да стане с кариерата му? Името Кийли Престън беше прекалено прясно в съзнанието на публиката. Трябваше официално да обяви смъртта на Марк скоро, но хората я бяха виждали заедно с Декс, преди безследно изчезналите да се върнат. Те щяха да са обект на клюки и размисли. Все още не бяха излезли от сенките на скандала.

Той имаше нужда от жена от типа на Маделин в живота си, която щеше да му помогне да спечели място в Сената. Нямаше нужда от Кийли Престън.

Тя се чувстваше така, сякаш можеше да умре спокойно без него в живота си, но знаеше, че той със сигурност не можеше да живее с нея в своя.

Когато часовникът ѝ звънна в пет, тя се облече и механично се гримира. Успя да преглътне и чаша кафе, преди да излезе от къщата и да отиде на площадката за излитане.

Сутринта беше топла и влажна с обещание за пролет. На хоризонта, там, където слънцето щеше да изгрее, се трупаха облаци, но небето над тях беше чисто. Тя имаше няколко минути, за да разгледа

тъмното лилаво-сиво небе, преди да чуе шума от перките на хеликоптера и да види как прелита над сградите в центъра като гигантски комар.

Джо го приземи с лекота. Кийли заключи колата си и се затича. Ужасният вятър се опита да разкъса дрехите и косата ѝ, но тя бе свикнала и знаеше, че рядко предизвиква сериозни вреди.

— Добро утро — извика тя над шума, докато се качваше вътре.

— Здравей, красавице — поздрави я Джо. — Донесох понички тази сутрин. Хапни си.

— Благодаря — каза тя, докато закопчаваше колана си и хеликоптерът се отлепи от земята.

Сутринта беше като всяка друга. Първият ѝ репортаж беше в шест и петдесет и пет, когато тя докладва, че движението все още е спокойно и че по всички пътища, водещи към магистралите, няма задръствания. Това щеше да бъде една хубава сутрин, не само от гледна точка на времето.

Докато се шегуваше с водещия по време на втория си репортаж, тя чу силният шум, който звучеше като избухване на кола, после, когато моторът на хеликоптера заглъхна, изведнъж настъпи ужасяваща тишина.

— По дяволите! — изруга Джо.

Кийли се обърна и видя, че и двете му ръце са заети с контролното табло. Тя млъкна наред изречението си за приближаващия рок концерт. Паниката се вдигна нагоре към гърлото ѝ като пареща злоба.

— Джо! — извика тя. Искаше ѝ се той да се облегне назад, да се усмихне, да отпусне трескавите си ръце и да каже, че всичко е наред и нещата са под контрол.

— Хей, Кийли, какво става там горе? Балон ли спухахте? — тя чу шегата на водещия в слушалките си, но той вече не ѝ изглеждаше реален.

— Джо! — изкрещя тя, когато хеликоптерът се завъртя бясно като връхче, отлепило се от основата си.

— Дръж се здраво, Кийли — промълви той с учудващо смирение. — Падаме, скъпа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийли погледна навън и с ужас установи, че земната повърхност и хоризонтът вече бяха наклонени под опасен ъгъл. Перката на хеликоптера продължаваше да се върти, но моторът не издаваше никакъв звук. Малката машина се въртеше все по-бързо, дори докато се приближаваше към земята.

— Не! — извика тя. — Не! — хеликоптерът се наклони напред и тя усети как предпазният колан се връзва в тялото ѝ, но той не можеше да я задържи. Миг по-късно се откачи и главата ѝ се блъсна със страхотна сила в предното стъкло. Усети, че ѝ прилошава.

— Помощ! — извика тя, но не знаеше дали някой я чу и дори дали беше казала думите на глас. — О, не, Господи! Не! — тя безуспешно се опитваше да отвори очи, но някаква ослепителна светлина ѝ пречеше. Малко встрани от нея се оформи нечий образ.

Марк! Видя го да се усмихва гордо и уверено. Той беше ведрото, открито, темпераментно момче, което си спомняше. Очите му заблестяха щастливо и изненадано, когато я видя, а усмивката му беше весела както обикновено. Марк! — викаше съзнанието ѝ, — ти си жив. Очевидно не изпитваше болка. Той не беше безименен скелет в джунгла на другия край на света. Духът му беше жив в тази сфера, в която тя бе захвърлена.

Или се лъжеше? Светлината започна да изчезва, образът на Марк постепенно се разми. Искеше да поговори с него, но той ѝ махна весело и се обърна с гръб към нея. Започна да се отдалечава натам, откъдето беше дошъл. Зад него се спусна гигантска завеса, която ги раздели. Тъмнината бързо се сгъстяваше и Кийли губеше битката с нея. Тя жадуваше за топлото и светло място, където беше Марк.

Но тъмнината се носеше насреща ѝ. Миг преди да я погълне, Кийли осъзна с учудваща яснота, че сърцето ѝ беше намерило покой, какъвто не познаваше от години. В този проблясък от време между два свята тя беше споделила, дори преживяла смъртта на Марк. Сега можеше да го остави да почива в мир. Когато го видя жив, обгърнат от

бляскаво и ослепително сияние, тя можеше да приеме смъртта му в този свят и да го пусне.

Кийли се отпусна и с въздишка се остави мракът да я погълне.

— Спокойно, легни спокойно. Не, госпожице Престън, легнете. Всичко е наред. Вие сте в болница.

Силни и в същото време внимателни ръце притискаха раменете ѝ към леглото, пречеха ѝ да се изправи.

— Оправи тази превръзка, Патси. Разхлабила се е — докато първите ръце я придържаха, други оправяха нещо на челото ѝ. — Трябва да се събуди. Госпожице Престън, събудете се. Хайде. Отворете очи и ни кажете „здрости“.

Кийли се опита да изпълни молбата, но клепачите ѝ тежаха като олово и тя не можеше да ги повдигне. Гласовете, които излизаха от гъстата мъгла, бяха напрегнати и тя продължаваше да опитва, докато не видя процеп светлина.

— Е, здравейте. Мислихме, че няма да сте приятелски настроен гост. Грейси се обижда, ако пациентите не ѝ говорят.

— Така си е. Особено ако пациентът ми е знаменитост. Как се чувствате?

От белите униформи на сестрите я заболяха очите. Под езика ѝ беше пъхнат термометър. Току-що бяха премерили кръвното ѝ налягане.

Къде... кога... как? Въпросите препускаха в ума ѝ, като се бореха с болката, която вече се бе настанила там. Тогава си спомни въртящия се хеликоптер и отново се опита да се изплъзне от притискащите ръце.

— Джо! — От гърлото ѝ излезе нещо като грачене. — Джо.

— Добре е — казаха ѝ. — Приземи онзи хеликоптер на площадката както обикновено.

— Приземил? — думите сякаш се въртяха в ума ѝ, докато намерят изход. — Но...

— Не се безпокой сега за това. Подробностите — по-късно. Ти си единствената жертва. Сега, мислиш ли, че ще можеш да отпиеш малко севън-ъп, без да го повърнеш върху тази страхотна нощница, която успяхме да ти облечем?

Тя поклати отрицателно глава, но те поднесоха чашата с наклонена сламка и Кийли отпи няколко пъти, преди отново да заспи.

Пътят към пълното съзнание беше дълъг и объркан. Не знаеше колко пъти се събуди. Сънят ѝ бе тежък и все не можеше да отвори напълно очи. Знаеше, че в стъвката на ръката ѝ е закачена система, и всеки път, когато се опиташе да я помръдне, усещаше тръбичката.

Родителите ѝ влизаха и излизаха от сънищата ѝ, докато тя не осъзна, че те наистина са там. Майка ѝ плачеше тихо. Баща ѝ се чувстваше неловко и трмаво, но я целуна по челото, когато тя успя да му се усмихне в момент на прояснение.

Веднъж се събуди и видя надвесено мъжко лице. Стори ѝ се смешно с къдрава руса коса, която го обрамчваше като венец.

— Здравсти — поздравя я мъжът бодро. — Просто гледам каква работа съм свършил.

Тя се вгледа в него объркано и той явно прочете въпроса в погледа ѝ.

— Доктор Уолтърс. Наричай ме Дейвид. Твоята приятелка ми се обади, когато разбра, че трябва да ти се направят няколко шева на челото. Аз съм пластичен хирург. Ще остане съвсем малък белег, точно при косата, но съм толкова добър, че едва ли ще се вижда с невъоръжено око.

Тя се усмихна.

— Иначе добре ли си? Имаш ли нужда от нещо?

Тя поклати глава, затвори очи и отново се унесе.

Тогава като по чудо, паяжините се разкъсаха и тя се събуди с ясно съзнание. Главата я болеше ужасно, но това беше разбираемо. Омаломощаваща слабост караше крайниците ѝ да треперят, но сестрите настояха да се изправи и да се разходи в стаята, преди да си легне замаяна. Тя успя да изпие цяла кутия ябълков сок и да го задържи в стомаха си, затова сестрите махнаха омразната игла от ръката ѝ. На мястото остана син белег.

До края на деня, Кийли подремваше от време на време, но сънят ѝ вече не беше тежък и безпаметен. Вечерта успя да прочете новините за нещастиято във вестниците, които сестрите ѝ бяха запазили. Стаята ѝ беше пълна с цветя, които не беше успяла да оцени. Сестрите охкаха и ахкаха при всеки букет и стояха близо до Кийли, когато тя им четеше картичките. Едната не беше подписана и сестрите бяха много

нещастни, тъй като букетът беше най-хубавият и най-големият — огнен сноп жълти рози. Тя откъсна една от тях и я сложи на възглавницата си.

На следващата сутрин успя да стане, да се изкъпе, облече една от своите нощници и се гримира. Малка чанта с нейни принадлежности се беше появила чудодейно в стаята през нощта. Когато попита, майка ѝ отрече да има нещо общо.

И докторът, който я беше приел в болницата, и личният ѝ лекар я прегледаха и се съгласиха, че може да посреща посетители. Директорът на „Кей Ди Ай Екс“ влезе и тя се трогна от загрижеността и облекчението му, че все още е жива. Донесе ѝ картички от колегите от екипа, които бяха обичайно шеговити и непочтителни. Накараха я да се смее, докато не я заболя главата.

По-късно влезе Джо Колинс. Очите му бяха насълзени, когато се наведе и я прегърна силно.

— Джо, благодаря ти — промълви тя. След като се поуспокои, той ѝ обясни какво се е случило.

— Някаква малка частица блокирала тръбата за горивото и моторът спря. За щастие стабилизирах машината и успях да я приземя с помощта на така нареченото автоматично завъртане. Перките продължават да се въртят известно време, разбираш ли. Бяхме почти над площадката, когато това се случи, така че... — той повдигна рамене скромно. — Опитвах се да задържа хеликоптера в равновесие и същевременно се безпокоях за теб. Виждах само, че лицето ти е цялото в кръв.

— Ти ми спаси живота, Джо.

Мъжът неочаквано се смути и смени темата. След като си тръгна, тя си поотпочина, а сестрите убедиха другите посетители да изчакат.

След вечеря Кийли седна в леглото и реши да погледа телевизия, когато чу тихо почукване на вратата.

— Влез — рече тя.

На прага се появиха Никол и Чарлс. Приятелката ѝ изглеждаше кротка и тревожна. Когато Кийли протегна ръце към нея, тя прекоси стаята и се хвърли в обятията ѝ.

— Кийли, съжалявам. Нарочно ли направи това, за да ме накажеш, заради ужасния начин, по който ти говорих? О, Господи, когато те чух да пициш там горе, мислех, че ще умра.

— Чула си ме?

— Всички те чухме — обади се Чарлс. — Спомняш ли си, че ти беше по средата на разговора с водещия. Боя се, че той не реагира достатъчно бързо и не изключи микрофона ти. Слушателите чува всичко.

Кийли покри устата си с ръка и затвори очи.

— Не знаех. Колко ли ужасно е било.

— Е, направи те героиня — обясни бодро Никол, като разбра, че са ѝ простили.

— Ти ли си виновницата за пластичния хирург и за чантата с нещата ми?

— Чарлс и аз.

— Благодаря ви — жените си стиснаха ръцете и се възряха една в друга разбиращо.

— За онази вечер, Кийли...

— Забравено е. За много неща беше съвсем права.

— И за много неща не ми беше работата да говоря.

— Не, е вярно. Ти си ми приятелка.

— Да, наистина — и двете бяха опасно близо до сълзите.

Чарлс ги спаси от емоционалната сцена.

— Скъпа, не си казала новината на Кийли — каза той мило.

Кийли беше толкова шокирана от факта, че Чарлс нарича Никол „скъпа“, че за момент се възря в него, преди да се обърне към Никол.

— Каква новина?

Никол се обърна към него на ръба на леглото на Кийли.

— Направо умираш да се хвалиш, нали?

— Да — отвърна той, като се поклащаше напред-назад на пръсти и се усмихваше доволно.

— Аз пък не мисля, че е много смешно. Дори изобщо не е смешно.

— Ще благоволите ли да ми разкриете тайната си? — прекъсна ги Кийли.

— Бременна съм — промърмори Никол.

Кийли погледна сведената руса глава на Никол, стиснала здраво завивките на леглото. После погледът на Кийли се премести към Чарлс, който успяваше да изглежда едновременно и срамежлив, и

доволен. Погледът ѝ се върна отново на Никол. Тя нямаше да се учуди толкова дори приятелката ѝ да беше казала, че отива в манастир.

— Ти си какво?

Никол скочи от леглото, като докосна с пръсти челото на Кийли.

— Чу ме. Бременна. Смазана. С дете. Наречи го както искаш и той — тя посочи обвинително Чарлс — е виновен.

Кийли започна да се смее тихо, после по-силно, докато не избухна в луд смях, от който от очите ѝ потекоха сълзи. Главата ѝ започна да пулсира, но смехът беше хубаво нещо и тя го ценеше много. Тъгълчетата на устата на Никол също се извиха и тя се усмихна, докато и двете не започнаха да се смеят.

— Не мога да повярвам — каза Кийли, като изтри сълзите от очите си. — Кога...

— Вечерта, когато отидохме с теб и... и Декс в кафене „Дю Монд“. Чарлс ме изпрати, спомняш ли си? Използвах всичко женствено в себе си и най-накрая го прилъгах в леглото. Но и той си отмъсти!

Чарлс намигна съчастнически на Кийли.

— Не си прекалено разстроена, нали, Никол? — попита тя.

Никол се наведе към нея и ѝ прошепна силно:

— Кой би казал такова нещо, като ме погледне? Кийли, той е невероятен в леглото.

Това отново накара Кийли да се засмее и тя вече се бе уморила, когато смехът ѝ стихна. Никол най-накрая бе срещнала половинката си и нито един от двамата не изглеждаше нещастен: Чарлс я държеше в прегръдките си.

— Е, нали няма да позволите това дете да бъде родено, без да сте минали под венчилото?

— О, Кийли — започна Никол и зарови лице в рамото на Чарлс.

— Аз ще ѝ кажа, скъпа, тъй като аз бях този, който настоя — той целуна върха на носа ѝ. — Вчера се оженихме, Кийли. Разбира се, искахме ти да си там, но чувствах, че не е редно да чакаме повече.

Кийли им се усмихна и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Толкова се радвам за вас! Винаги съм мислила, че вие двамата си принадлежите.

— Аз също — обади се Чарлс. — Не се наложи дълго да я убеждавам.

— Добре се справи — измърка Никол и се завъртя в прегръдките му.

— Може ли поне да целуна младоженеца? — попита Кийли нетърпеливо, когато целувката им продължи прекалено дълго и нямаше изгледи да свършва. Чарлс се дръпна от прегръдките на Никол и се наведе над бузата на Кийли с обичайната си вежливост.

— Ще бъда отвън, скъпа. Не се притеснявайте — рече той и се оттегли тактично, за да остави двете жени насаме.

— Никол! — Кийли и хвана ръцете на Никол. — Обичаш го, нали? А бебето? Щастлива ли си?

— Толкова съм щастлива, че имам чувството, че ще се пръсна. Няма да има по-любеща или внимателна майка от мен. Няма да мине и ден, без детето ми да знае, че го обичаме. И Чарлс... Чарлс... — каза тя замечтано. — Боях се да го обичам, боях се да не бъда отхвърлена. Но чудо на чудесата, той ме обича, Кийли. Наистина ме обича. Заради самата мен, не заради... Е, ти знаеш. Въпреки всички други мъже и репутацията ми, той ме обича.

— Знам. Радвам се, че най-накрая те е убедил.

— Аз също — тя се усмихна с онази усмивка, която топеше сърцата на хиляди зрители пред телевизорите всяка вечер. Но класическата усмивка изчезна, когато погледна към бледата кожа на Кийли и видя измъченото самотно изражение в очите ѝ. Стегнатото ѝ тяло не можеше да крие напрежението отвътре. — Ами ти, Кийли? Как смяташ да разрешиш сърдечните си проблеми?

— Мисля, че те сами се разрешиха — тя погледна тъжно жълтите рози, после отново Никол, която я гледаше внимателно. — Осъзнах, че Марк е мъртъв, когато хеликоптерът се спускаше. Той принадлежи на миналото. Декс е настоящето, можеше да бъде и бъдещето, но... Обичам го, Никол. Обичам го повече от живота си. Но той никога няма да ми прости, че не му повярвах.

— Откъде знаеш? Пита ли го?

— Не, разбира се, че не.

— Ами попитай го. Той е отвън.

Поглед, пълен с недоверие и отчаяние, се плъзна по лицето на Никол, за да се увери дали това не е измама.

— Той... Декс е...

— Отвън. Той докара линейката, Кийли. Слушал те е по радиото. Не е напуснал болницата, откакто си тук. Виждала съм беснеещи манияци в по-добро състояние от неговото, които ръмжат на всеки, който... Кийли, моля те... Връщай се веднага в леглото!

— Не — тя дръпна завивките и свали крака на пода. — Отивам при него.

— Кийли, за Бога, нека...

— Не — дръпна се от Никол. Трябваше да отиде при него сама.

На половината път до вратата протегна ръце, за да спре въртенето на стаята. Трябваше да види Декс, да му каже...

Вратата се оказа твърде тежка за нея, затова позволи на Никол да я отвори. Босите ѝ крака безшумно стъпваха по студения под. Декс седеше на един стол, краката му бяха разкрячени, ръцете висяха свити между тях. Главата му беше наведена. Същата поза бе заел и в нощта, когато ѝ каза, че е в подкомисията. Унинието беше привело раменете му. Личеше и в разбърканата коса, брадясалите бузи, изпомачканите дрехи. Никога не ѝ беше изглеждал по-красив. Говореше тихо с родителите ѝ, които седяха на едно малко канапе пред стола му.

— Декс.

Главата му се вдигна при звука на гласа ѝ и се завъртя, за да огледа почти празния коридор до мястото, където беше застанала, толкова крехка и смела.

Изправи се разтреперан. Препъна се в малката масичка за списания, когато тръгна към нея. После се затича, големите му крачки скъсяваха разстоянието между тях. Погледът му, винаги властен, сега искреше от блясъка на сълзите. Бурно я прегърна, сякаш никога повече нямаше да я пусне. Силата на прегръдката му я лиши от въздух, но тя беше неизмерно щастлива. Ръцете ѝ обвиха кръста му.

— Кийли, Кийли — повтори той, заровил лице в косата ѝ.

Бяха напълно слепи за интереса, с който ги наблюдаваха минаващите в коридора. За да ги предпази от любопитните погледи, Никол ги избута в стаята и затвори вратата зад тях. Декс и Кийли не забелязаха дори и това.

Той прокара трескаво пръсти през косата ѝ. Тревожно разгледа лицето ѝ. Докосна любещо кожата ѝ.

— Мислех, че ще те загубя. Слушах те по радиото, обичам да чувам гласа ти. Обичам те, исках да те видя. После чух как моторът

спря. Бил съм в толкова много хеликоптери и знам какво се случва в такива моменти. Виковете ми съвпаднаха с твоите, скъпа. Мислех, че ще загинеш. О, Господи, Кийли!

— Шшт — милваше тя косата му, докато той галеше с лицето си шията ѝ. — Не съм мъртва. Не съм. Жива съм. Тук с теб.

Пръстите ѝ погалиха миглите му и изтриха капчиците по тях.

— Когато научи, че медальонът на свети Кристофър доказва, че Марк е мъртъв, защо не дойде, Декс?

— Наистина ли искаше да дойда?

Тя опря лицето си на гърдите му и измърмори нежно:

— Да, разбира се. Плаках, но се боях. След онова, което ти казах, не мислех, че ще искаш да ме видиш отново. Ще ми простиш ли, че се усъмних в теб, Декс?

Негов ред бе да я успокои.

— Бях такъв глупак, Кийли. Не трябваше да ти казвам тогава за смъртта на Марк. Просто исках час по-скоро да научиш — той улови лицето ѝ с длани и го повдигна нагоре, за да погледне в очите ѝ. — Не ми се обади, след като се потвърди онова, което ти казах — лицето му изразяваше болка. — Защо, Кийли?

— Защото мислех, че няма да ми простиш, задето не ти повярвах. Защото имаш прекалено много тревоги с кариерата и кампанията си. Защото точно сега нямаш нужда от други проблеми. А видях и снимката ти с Маделин.

Той се усмихна.

— Това ли е всичко?

Тя също се опита да се усмихне, но устните ѝ се разтрепериха неудържимо.

— Защото те обичам и не исках да направя нещо, което би те наранило.

— Кийли! — той отново се протегна към нея и я притисна към себе си. — Не дойдох при теб, защото не знаех какво мислиш или чувстваш. Сигурен бях, че скърбиш за Марк. Преди това прибързах и не исках да рискувам отново.

Тя приглади яката на смачканата му риза.

— Почувствах облекчение, че Марк не е преживял всичките тези години на пленничество и болка. Когато бях в хеликоптера и падах надолу...

— Да? — подкани я той, когато тя се поколеба.

— Сбогувах се с него Декс. Той винаги ще бъде един мил спомен, но е мъртъв от дълго време. Съдбата ми дава втори шанс. Не мога да си позволя да пропиля още един ден живот.

Тогава той я целуна, дълго, силно и нетърпеливо. Когато накрая се разделиха, каза дрезгаво:

— Трябва да се връщаш в леглото.

Заведе я обратно до високото легло и ѝ помогна да легне. Когато се облегна на възглавниците и се успокои, че не бе си причинила допълнителни поражения при ставането, той хвана ръката ѝ и я притисна между своите.

— Кийли, ще се омъжиш ли за мен?

— Искаш ли?

— Много.

— Аз наскоро овдовях.

— От дванадесет години ли? Щом смъртта на Марк бъде обявена официално, хората ще разберат желанието ти да се омъжиш отново.

— О, скъпи! — Кийли поглади грубата му буза с ръка. — Не мислех за това какво ще си помислят хората за мен, а за това, че може да попреча на кампанията ти.

Той обърна глава само колкото да целуне дланта ѝ.

— Остави ме аз да се тревожа за това. Утре, с твоето съгласие, ще свикам пресконференция, за да обявя годежа ни. Ван Дорф ще бъде първият на когото ще се обадя.

— Ван Дорф! Декс, той ще...

— Той ще дойде със звънчета и вероятно ще ни напише поздравителна статия — Декс се засмя.

Тя присви очи подозрително.

— Какво не ми казваш?

— Легни си. Болна си, не си ли спомняш? Засега ще ти кажа, че аз и Ван Дорф стигнахме до съгласие — той я целуна, за да замълчи. — Стига за него. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя сви вежди разтревожено.

— Декс, избирателите няма да са доволни. Имената ни ще бъдат разнасяни по вестниците със седмици.

— Кийли — прошепна той, наведе се и я целуна по брадичката. — Мисля, че ти ще си допълнение. Публиката ще те хареса. Вече те

харесаха. И ако не гласуват за мен, заради жената, за която съм се оженил, или поради някаква друга причина, ще служа на родината си като фермер и бизнесмен. Говоря съвсем сериозно. Предпочитам да живея с теб, отколкото да въртя офис. Държа най-вече на теб.

— Декс — името му се сля с въздишката ѝ, преди тя да наклони главата му и да го целуне.

— Мислиш ли, че ще издържиш кампанията? Имам предвид с твоята работа в радиото и всичко останало? — тихият ѝ смях го прекъсна.

— Винаги си дипломат и политик, нали? — той има дързостта да се усмихне безсрамно. Тя зарови пръсти в косата му и поклати своята. — Мисля, че да те обичам ще бъде работа на пълен работен ден.

Тъмните му очи блестяха от любов.

— Харесва ми това — каза той дрезгаво.

Тя целуна леко веждите му.

— Декс?

— Ъхъ?

— А Маделин?

— Какво за нея?

— Как какво? — повтори тя.

Той вдигна глава.

— Абсолютно нищо, Кийли. Никога не е имало, дори и преди да те срещна. А сега определено няма и да има. Тя го искаше. Пресата го искаше. Но мен никой не ме е питал. Възползвах се от публичността, която я обграждаше. Това не беше правилно, разбира се, но сега вече всичко свърши. Ако тя иска да допринесе за кампанията ми, тогава ще трябва да mine по редовните канали.

— Остани с мен тази нощ — тя веднага прие обяснението му, което беше израз на доверие и любов. Протегна се и угаси нощната лампа до леглото си. Когато той погледна предпазливо към вратата, тя се засмя. — Всеки, който се опита да влезе, ще трябва да mine край Никол, а това е невъзможно.

Дори и в тъмното видя усмивката му. Той събу обувките си и легна до нея, като притисна тялото ѝ към своето. Устните му намериха нейните, поиграха си с тях, разтвориха ги. Едната му ръка лежеше на бузата ѝ нежно и собственически. Другата се плъзна по гърдите ѝ под нощницата в нежна милувка, потърка с палец зърното.

— Декс — прошепна тя, като обърна лице към него и притисна тялото си към неговото.

— О, Господи, Кийли — простена той и се дръпна. — Няма да стане. Трябва да тръгвам.

— Не — извика тя, като го хвана за ризата.

— Не можем да се любим. Ти трябва да си почиваш, да спиш...

— Обещавам, че ще си почивам, само моля те не ме оставяй.

Той я прегърна бързо.

— Никога, никога — обеща той. — Обичам те, Кийли. Никога няма да те изоставя. Никога.

Той притисна главата ѝ към сърцето си и от неговото силно, непрекъснато биене, тя усети как всичките ѝ тревоги изчезват. Това беше началото. Вчерашното главоболие беше изчезнало; днешният ден беше великолепен; а те все още можеха да погледнат напред към обещанията на утрешния ден.

Издание:

Сандра Браун. Безследно изчезнал
ИК „Коломбина прес“, София, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-014-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.